

Dạ Tập

Contents

Dạ Tập	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	29
7. Chương 7	34
8. Chương 8	40
9. Chương 9	46
10. Chương 10	52

Dạ Tập

Giới thiệu

Thể Loại : Đam mỹ,huyền huyền,nhất thụ nhất công,HEEdit + beta : Nguyệt GiangMột câu chuyện xưa của hai vị tiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-tap>

1. Chương 1

Trước mặt Ngọc Hoàng Thượng Đế tối cao, có hai vị thần tiên vừa bị thiên binh thiên tướng áp giải đến giữa đại điện, một vị gọi là Tê Hà tiên nhân, vị kia là Dương Nham tiên nhân.

Tê Hà tiên nhân lạnh lùng, gương mặt vô biểu tình, bất quá xưa nay y rất hiếm khi lộ ra cảm xúc thật trước mặt kẻ khác,cho nên chúng tiên gia mới truyền tai nhau câu nói: “Thiên niên nghe được y cười, trăm năm nghe được y nhất ngữ”. (Trăm năm nghe được y cười,trăm năm nghe được một câu nói của y.)

Người đang quỳ bên cạnh Tê Hà tiên nhân chính là Dương Nham tiên nhân dung mạo tuấn mỹ phi phàm, tuy tai họa bất ngờ ập xuống đầu,nhưng bên môi hắn vẫn như cũ hàm chứa thật nhiều tiểu ý.

Dáng cười ngọt ngào của hắn khiến cho đám tiên nữ trên thiên đình đỏ xô chạy theo như vịt,nhìn thấy cảnh đó khiến cho chúng tiên nhân chưa xót muốn chết,ai cũng tự nhủ với lòng,nếu đã có ý trung nhân, thì tuyệt đối không được để cho nàng nhìn thấy tên Dương Nham lưu manh kia, bằng không,việc ý trung nhân của mình thay lòng đổi dạ chỉ là chuyện sớm muộn, đến lúc đó sẽ phải hối hận vạn phần!

“Các người có biết tội hay không?”

Ngọc Hoàng Thượng Đế uy nghiêm trách cứ.

Tê Hà tiên nhân lộ vẻ hơi do dự, còn Dương Nham tiên nhân thì hoàn toàn không chịu nhận tội, trái lại còn bày ra bộ dáng “Ta không có sai”.

“Tình yêu này chính là sự lựa chọn của ta, muốn ta nhận tội hả, không có chuyện đó đâu.”

Dương Nham tiên nhân vẻ mặt ương ngạnh, kiệt ngạo bất tuân.

Ngọc Hoàng Thượng Đế không khỏi tức giận đến giờ chân, thù mới hận cũ cùng nhau nảy lên. Cái tên tiểu hồn đản này dám cả gan nhiễu loạn thiên đình a.

Ngọc Hoàng thở phì phì, thật muốn một kiếm chém chết cái tên vô sỉ hồn trưởng phong lưu kia, dám dựa vào dung mạo anh tuấn mà câu dẫn cả đám tiên nữ không chừa một ai.

“Tên hồn đản nhà ngươi, ngay cả nữ nhi của ta mà cũng không buông tha, hại nó không ăn không uống, vậy mà bây giờ ngươi còn dám động tay động chân trên người Tê Hà tiên nhân, là nam nhân mà sao vô sỉ thế hả?”

“Ta yêu Tê Hà tiên nhân thì có tội gì? Ta nghĩ hoài cũng không nghĩ ra, ta đối với Tê Hà tiên nhân là nhất kiến chung tình; về phần ái nữ của ngài, ta chỉ mới lơ đãng cười một cái, vậy mà nàng ấy lại tìm đủ mọi cách để quấy rầy ta ”

Nói tới nói lui, ý hấn chính là bảo ái nữ của mình sai, chỉ có thể trách nàng quá mê trai. Ngọc Hoàng không khỏi tức giận đến sùi bọt mép, chỉ hận không thể làm thịt Dương Nham tiên nhân, bây giờ đúng là thời điểm tốt nhất để báo thù.

“Người đâu, mau triệt hồi tiên cách của Dương Nham cho ta, trừng phạt thật nghiêm khắc, phạt hấn đầu thai tới nhân gian, nhận hết khổ sở; về phần Tê Hà tiên nhân, từ trước đến nay luôn trung thành với cương vị công tác, chắc là bị Dương Nham tiên nhân đầu độc nên mới sa ngã, vô tội phóng thích.”

“Chậm đã!” Tê Hà tiên nhân ngẩng mặt lên.

Y bằng cơ ngọc phu, khuôn mặt tuyệt sắc hoàn mỹ, khiến chúng tiên nhân ở đây đều thở hock vì kinh ngạc; cho đến lúc này, mọi người mới nhìn rõ được dung nhan của y, chỉ vì từ nãy đến giờ y vẫn cúi đầu không hề nói gì cả.

Tê Hà tiên nhân tuy có tiên vị, thể nhưng rất ít khi xuất hiện, hiện tại chúng tiên nhân vừa nhìn thấy dung nhan khuyên quốc khuyên thành, cùng khí chất lãnh liệt như hàn mai của Tê Hà tiên nhân, ai cũng cảm thấy kinh diễm không ngớt.

“Ta cũng không nhận tội...”(Yêu nhau thì có tội gì đâu mà nhận...)

Ngọc Hoàng Thượng Đế mãnh liệt gạt đầu, lập tức chấp nhận lời nói của Tê Hà tiên nhân, Ngọc Hoàng chủ yếu là muốn trị tội Dương Nham tiên nhân, những người khác đều có thể được tha bổng.

“Chắc là Dương Nham tiên nhân đã lừa dối ngươi, ngươi đương nhiên không cần nhận tội, mau mau quay về tiên phủ để nghỉ ngơi đi.”

Tê Hà tiên nhân nhìn về phía Dương Nham tiên nhân, hàng lông mi vừa dài vừa mềm mại hơi nhẹ nhàng run lên, đột nhiên y lao đến, in một nụ hôn lên môi Dương Nham tiên nhân.

Dương Nham tiên nhân dĩ nhiên không thể buông tha cơ hội tốt này, liền đáp trả lại y một nụ hôn thật nồng nhiệt, nếu lúc này giữa đại sảnh mà hiện ra một cái giường mềm mại, có lẽ hấn sẽ đặt Tê Hà tiên nhân lên trên, sau đó dùng hết khả năng để sủng ái toàn thân trên dưới của y.

Chúng tiên nhân nhìn thấy cảnh này, đều xuân tâm đại động... É, không phải, thật ra là khiếp sợ đến không biết nói gì.

Hai người này...tai vạ sắp rơi xuống đến nơi, mà còn nùng tình mật ý như thế, khiến cho trông mắt của khán giả thiếu chút nữa đã bị rớt xuống đất.

Tê Hà tiên nhân nằm trên ngực của Dương Nham tiên nhân, đôi mắt nguyên bản lạnh lùng, nhưng bởi vì vừa trải qua nụ hôn cuồng nhiệt mà tản ra ánh sáng ngọc quang mang, thanh âm của y thật mềm nhẹ, nhưng bao hàm ý chí kiên cường.

Thậm chí, vẻ đẹp của y còn tinh khiết hơn cả tuyết trắng, nhưng bản thân y lại không biết phong tư của mình xinh đẹp đến nhường nào.

Ngay cả Dương Nham tiên nhân cũng lộ ra thần tình mê muội, có lẽ bởi vì Tê Hà tiên nhân siêu phàm thoát tục như vậy, mới khiến cho tâm của hắn từ nay chỉ thuộc về một mình y, bởi vậy hắn lập tức bỏ đi thói quen phóng đảng ngày xưa, chỉ chuyên tâm thương yêu y.

Ngoại trừ Tê Hà tiên nhân ra, hắn sẽ không bao giờ yêu một kẻ nào khác.

“Ta đời đời kiếp kiếp chỉ yêu Dương Nham, nếu hắn phải hạ phàm, thì ta cũng đi theo để tìm hắn, mặc kệ giới luật của thiên đình trách phạt ta như thế nào, ta sẽ không từ bỏ Dương Nham tiên nhân đâu.”

Tê Hà tiên nhân nói xong, hàm ý giống như bảo Ngọc Hoàng Thượng Đế bắt nạt mà nghiêm phạt Dương Nham tiên nhân..... hiển hiện y bề ngoài tuy xinh đẹp, nhưng cá tính cũng thập phần cường ngạnh.

Ngọc Hoàng thiếu chút nữa đã ngắt xiủ, hai tên tiên nhân kia dám hôn nhau nồng nhiệt trước mặt mọi người, còn biến mình thành ác nhân chia rẽ tình yêu của bọn họ... Phẫn, thực sự là phẫn mà.

“Hai người các ngươi quả thực muốn chọc ta tức chết, nếu không xử phạt các ngươi, thì còn ai xem giới luật của thiên đình ra gì nữa chứ? Người đâu, ai có thể nghĩ ra phương pháp tàn nhẫn nhất để xử phạt bọn họ hay không? Ta sẽ trọng trọng ban thưởng.”

Lúc này, một vị tiên nhân tên gọi là Chủy Oai Nhân, từ trong hàng ngũ bước ra, hắn từ lâu đã ái mộ khuôn mặt xinh đẹp của Tê Hà tiên nhân, chỉ là Tê Hà tiên nhân rất lạnh lùng, luôn đối xử hờ hững với hắn, nên hắn đành phải từ bỏ ý định theo đuổi.

Dù sao, chỉ cần Tê Hà tiên nhân không thương yêu bất cứ kẻ nào khác, thì hắn vẫn có thể đơn phương ngắm nhìn y, hắn thầm nghĩ, chỉ cần trải qua một thời gian dài thì cũng có một ngày, Tê Hà tiên nhân sẽ thuộc về hắn.

Nhưng mọi thứ đều không thể đoán trước được, y đã bị cái tên Dương Nham tiên nhân lưu manh kia câu dẫn, còn không cảm thấy thẹn mà hôn nhau trước công chúng, lúc này gương mặt của Chủy Oai Nhân đều biến đen, hận không thể chia rẽ hai người bọn họ, từ nay về sau không cho bọn họ gặp lại nhau nữa.

“Khởi bẩm Thượng Đế, Dương Nham tiên nhân cùng Tê Hà tiên nhân phóng đảng vô sỉ, dám nói chuyện yêu đương nơi thiên đình, nếu hạ phàm, lỡ như hai người được gặp lại nhau, nói không chừng mọi việc còn được thuận buồm xuôi gió hơn nữa. Không bằng để cho một người đầu thai nơi Phương Đông, một người đầu thai nơi Phương Tây; một người thì nghèo hèn, một người thì phú quý giàu sang.”

“Mưu kế nghe thật hay nha.” Ngọc Hoàng gật gật đầu.

Chủy Oai Nhân ghen ghét dữ dội, lại nói tiếp: “Hai vùng đất kia cách nhau rất xa xôi, dù có đi ngựa thì cũng phải mất mấy vạn dặm, e là vĩnh viễn cũng không thể nhìn thấy mặt nhau. Mà cho dù có thấy, thì thân phận của bọn họ là một kẻ nghèo hèn và một người phú quý, hai người thân thể sai biệt to lớn như vậy, cũng không thể đến với nhau được.”

” khá lắm! Hảo, dùng thử kế này đi, để bọn họ vĩnh viễn cũng không được gặp lại nhau.”

Ngọc Hoàng lập tức đồng ý, chỉ cần có cách chính cho tên Dương Nham kia sống không bằng chết, thì quỷ kế gì cũng hảo.

Thế là Chủy Oai Nhân tiên nhân, một cước đá đít Dương Nham tiên nhân hạ phàm đầu thai, trong miệng không ngừng ác độc chửi rủa, chỉ kém là chưa có cười ra tiếng. (Cha này wa' xấu tính...)

Nghĩ không ra nha, Dương Nham tiên nhân, không ngờ người cũng có một ngày thê thảm như thế này.

“Ta cho ngươi sinh tại Phương Đông, gia cảnh nghèo hèn thấp kém, tiện nghiệp là hầu hạ người khác, để coi ngươi làm sao có thể câu dẫn Tê Hà tiên nhân đây?”

Tê Hà tiên nhân tâm cao khí ngạo, thanh cao bất biến, tuyệt đối không thể cho y đầu thai vào nơi thấp hèn, người cả đời này cũng đừng mơ tưởng có thể gặp lại Tê Hà của ta.”

Đối mặt với biểu tình kiên quyết của Tê Hà tiên nhân, Chủ Oai Nhân vừa ái vừa hận, hần nhẹ nhàng đẩy y hạ phạm, không giống cách đối đãi thô lỗ ban nãy với Dương Nham tiên nhân.

Tại thế gian, lập tức có hai đứa trẻ sơ sinh cất tiếng khóc oa oa chào đời, Dương Nham tiên nhân giáng sinh vào trong bụng một người quả phụ ốm yếu, trong nhà nghèo rớt mồng tơi, chung quanh chỉ có bốn bức tường trống trải.

Tê Hà tiên nhân giáng sinh trong một tòa thành tráng lệ, tới tứ hàng vạn hàng nghìn, được cha mẹ cưng chiều hết mực.

Ngọc Hoàng Thượng Đế đang vui vẻ khi vừa trừng phạt được tên Dương Nham tiên nhân đáng ghét, bỗng nhiên thấy gương mặt của Chủ Oai Nhân tiên nhân trở nên trắng bệch, hình như sự tình có gì đó không ổn, Ngọc Hoàng nhin không được bất an mà hỏi: “Làm sao vậy?”

Sắc mặt Chủ Oai Nhân lại biến thành trắng xanh: “Bọn họ bị đầu thai sai thời điểm rồi, bọn họ tới thế kỷ hai mươi mốt, cho dù cách xa nhau đến mấy thì chỉ cần đáp máy bay là có thể...”

Thế kỷ hai mươi mốt có máy bay, Từ Đông sang Tây chỉ cần bay mười mấy tiếng đồng hồ là đến nơi, cái này không xong rồi, vạn nhất để cho bọn họ gặp nhau...

Ngọc Hoàng mắng: “Người làm việc sao lại bất cẩn như vậy? May mà Dương Nham tiên nhân rất nghèo, hần chỉ là một tên lưu manh tiện nghiệp, như vậy Tê Hà tiên nhân chắc sẽ không có cơ hội nhìn thấy hần đâu.”

Nhìn kỹ, Dương Nham tiên nhân tuổi trẻ khí thịnh, cá tính ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng vẫn hoàn toàn không thay đổi, tuy nói tiện nghiệp của hần chính là trai bao, thế nhưng hần lại biến thành đệ nhất trai bao ở Đài Bắc nha, toàn ra vào trên xe hơi của đám danh sĩ và đại gia, trên tay còn mang đồng hồ xịn của tình nhân tặng, đừng có nói là nghèo, hiện tại cuộc sống của hần còn khoái hoạt hơn lúc ở trên thiên đình.

“Oa, sao hần tiện nghi quá vậy, ta muốn trách phạt hần, kết quả hần còn sung sướng như vậy, vậy mà là trách phạt đó hả?” Ngọc Hoàng tức giận đến mức ngoáy râu mép vòng vòng.

Chủ Oai Nhân tiên nhân chấp tay nói: “Thượng Đế, may mà Tê Hà tiên nhân kế thừa tước vị quý tộc của Anh quốc, không có khả năng lại ghé đến tiểu đảo Đài Loan ở Đông Phương kia đâu, cả cuộc đời này bọn họ nhất định sẽ không gặp mặt...”

Ngọc Hoàng liếc nhìn qua khối cầu thủy tinh, cả giận nói: “Mất của ngươi mù rồi hả? Hay ngươi nghĩ rằng ta mù? Tê Hà tiên nhân đang bay đến Đài Loan để tiếp nhận nghiệp vụ công ty kia kia, ngươi còn dám trợn mắt nói dối.”(=)) đen đủi đường)

“Coi như là vậy đi, nhưng Đài Loan có đến hai nghìn vạn nhân khẩu, hai người nhất định không thể gặp mặt”

Sau khi nói xong câu cuối, thật ra hần cũng không chắc chắn cho lắm, vì vậy Chủ Oai Nhân lập tức tự cáo đoạt dũng nói: “Xin người cho ta hạ phạm, ta sẽ chia rẽ bọn họ...”

“Ồ đồ! Bọn họ đã hạ phạm, chúng ta không được xen vào chuyện của bọn họ nữa, nếu ngươi dám nhúng tay vào, chẳng phải thiên địa sẽ bị rối loạn sao? Dương Nham tiên nhân nhiễu loạn tiên đình, bỏ tiên cách hạ phạm, còn ngươi nếu muốn nhiễu loạn thiên địa, thì sẽ bị đánh tan hồn phách, vì bầu trời thiên hạ đều không dung dưỡng được ngươi.”

Ngọc Hoàng Thượng Đế vừa nói ra lời này, Chủ Oai Nhân tiên nhân không dám nói nữa, chỉ có thể khấn cầu, nhất định Dương Nham tiên nhân không thể hội ngộ Tê Hà tiên nhân, mà Tê Hà tiên nhân cũng không được yêu Dương Nham tiên nhân.

“Đại ca, van xin anh, em van xin anh đó...” Từ Thông Văn lúi kéo tay áo của Trác Hoành Tứ, liên tiếp cầu xin.

Trác Hoành Tứ vẫn chăm chú nhìn vào màn hình máy vi tính trước mắt, cũng không thèm nhìn đến gã, xem gã như người vô hình.

“Đại ca, van xin anh, ai chẳng biết chỉ cần anh thân chinh xuất mã, thì chắc chắn sẽ mã đáo thành công.”

“Xuất mã cái bô ấy.”

Bỏ xuống một câu cực kì lãnh đạm, Trác Hoành Tứ lại tiếp tục gõ lên bàn phím vài cái, trên màn hình lập tức xuất hiện một loạt danh mục kỳ hạn giao hàng trong nước mới nhất.

“Đại ca, đây không phải là vấn đề mặt mũi của riêng em, mà là do cái thằng lão toét kia dám đi tung tin khắp nơi ; bảo ai chẳng biết trước đây anh là trai bao số 1 của Đài Bắc, nhưng hiện nay anh đã thành lão già rồi, không có nữ nhân nào thèm coi trọng anh nữa.”

Trác Hoành Tứ lãnh đạm đến cực điểm, dù sao trong xã hội này, con gà vốn tức nhau tiếng gáy, lừa dối nhau, đâm thọc sau lưng nhau, chuyện tình chó má thì nhiều như sao trên trời, nói ngắn gọn là, không thể dùng tay bịt miệng thiên hạ.

Dù có bị chửi khó nghe hơn nữa, thì hắn cũng phải im lặng mà tiếp thu thôi.

Bọn họ càng cố gắng vu khống bạn, càng nói ra những lời khó nghe về bạn, có nghĩa là bạn rất cao minh, tài giỏi đến mức bọn họ theo không kịp, bởi vậy chỉ còn cách nói nhảm ở sau lưng để đả thương bạn.

Có điều hắn chẳng thèm quan tâm, mặc xác tụi nó nói sao thì nói, sắc mặt của tụi nó vừa xấu vừa khó coi, cũng bày đặt đi lừa gạt tiền bạc của nữ nhân, thậm chí tự tôn nam nhân cũng vứt cho chó gặm rồi, hắn đã thấy rõ rất nhiều việc ghê tởm, cho nên chỉ dựa vào những lời bịa đặt dơ bẩn này thì không thể gây thương tổn cho hắn được.

“Nó nói cái gì không trọng yếu, quan trọng là ... Đến cả khách của mày mà mày còn không giữ được, quán cũng bị đóng cửa, quan hệ xã hội của mày quá mức thất bại, không biết tự khắc phục, mà còn muốn tao giúp đỡ sao? Tao đã bỏ nghề lâu rồi, cũng không muốn tiếp tục tham gia tranh chấp nữa.”

Từ Thông Văn cơ thể ngăm đen đầy nam tính, ngũ quan hơi thô kệch, thể nhưng cá tính của gã hoàn toàn bất đồng cùng bề ngoài, tính tình cũng thật tốt, thậm chí có điểm hơi nhu nhược.

Từ khi gã vừa gia nhập nhóm, ngay từ đầu đã được Trác Hoành Tứ xem như tiểu đệ, hôm nay gặp nạn, tự nhiên lại tìm đến khóc lóc kể lể với hắn, bởi vậy luôn mồm kêu réo đại ca đại ca.

“Đại ca, nếu như nó quang minh chính đại đến cướp khách nhân của em, thì em cũng không nói gì. Thế nhưng nó dám núp lùm bắn lén em, trước tiên nó câu dẫn bà xã của em, sau đó quay ngược lại để giết khách, rồi còn đi khắp nơi nói xấu chúng ta, nó cố ý mở một quán bar ngay đối diện quán em đó, huhu em không cam lòng thất bại như vậy đâu.”

Xoay cái ghế khoảng chín mươi độ, Trác Hoành Tứ chuyển hướng nhìn Từ Thông Văn, không hề hững hờ với gã nữa, thể nhưng lời nói ra nghiêm khắc không ít.

“A Văn, mày cũng không phải là đứa con nít ba tuổi, trong thế giới này có bao nhiêu thủ đoạn, mày cũng đã xem qua không ít, vậy mà chỉ mới gặp chút chuyện nhỏ đã khóc lóc thảm thiết, sau này còn có thể làm được cái gì nữa?”

“Em... Em...”

Từ Thông Văn nức nở hai tiếng, lại khóc òa lên: “Xin lỗi, đại ca. Anh đã nhường cái quán cho em, kết quả em lại làm nó đóng cửa, còn mặt dày chạy đến tìm anh kể khổ, em thật vô dụng! Thế nhưng đại ca à, van xin anh giúp em, ... ít nhất ... cũng giúp em giáo huấn cái thằng trứng thối kia có được hay không?”

Trác Hoành Tứ cũng đã làm xong bản tư liệu, hắn chậm rãi tắt máy vi tính.

“Vậy mày muốn tao giáo huấn nó làm sao?”

Từ Thông Văn nhất thời tràn ngập mong muốn, chỉ cần đại ca nói một câu nói, tất cả cũng không có vấn đề gì.

“Đại ca, em vẫn còn rất yêu bà xã Tiểu Phân, thế nhưng nó không chịu buông tha cô ấy, Tiểu Phân cũng không chịu để ý đến em, em muốn chụp một ít ảnh khó coi của nó để uy hiếp, chỉ ít có thể khiến Tiểu Phân trở về bên cạnh em.”

Trác Hoành Tứ đưa tay đóng máy vi tính lại, đứng lên, loại sự tình này đối với hắn mà nói rất dễ dàng, khi hắn vẫn còn là trai bao, hắn cũng hay giúp các chính khách xử lý một ít chuyện rắc rối.

“Chỉ như vậy thôi sao? Không muốn làm nó thân bại danh liệt à?”

Trác Hoành Tứ thân hình cao ngất, khuôn mặt anh tuấn khiến nữ nhân vừa thấy đã khó quên, vóc người thon dài, thể trạng cường tráng, nhưng cũng không phải cái loại cường tráng thô thiển, mà là cơ thể rắn chắc hoàn mỹ.

Cho dù hắn đã bỏ nghề hơn một năm, thế nhưng, chỉ cần hắn quay trở về con đường cũ, có lẽ vẫn là đệ nhất nam kỹ của Đài Bắc.

Từ Thông Văn sùng bái nhìn hắn, đại ca anh tuấn, ưu nhã, ngoại hình xuất sắc, rất có khí tức dương cương, cũng không giống với mấy tên mãnh nam cơ bắp đầy mình, cơ thể thật là đẹp a....

Gã biết, đại ca rất tốt, hơn nữa luôn cư xử rất đúng mực, nữ nhân nào chỉ cần được hắn phục vụ qua một lần, cho đến bây giờ cũng không thêm quan hệ với tên nào khác.

Thấy đại ca móc từ trong túi ra một điều thuốc, Từ Thông Văn lập tức mời lửa cho hắn.

Trác Hoành Tứ hít sâu một ngụm, tư thái phi thường ưu nhã, đến cả bộ dáng hút thuốc mà cũng làm cho người khác nhìn đến mê muội.

“A Văn, tao giúp mày xử lý chuyện này, thế nhưng tao có ba điều cần biết. Một, mày muốn đưa bà xã trở về đúng không?”

Từ Thông Văn cố sức gật đầu.

“Hai, nếu như lần sau cô ta lại chạy theo một nam nhân khác, thì mày phải bỏ cô ta, được không?”

Nghe vậy, Từ Thông Văn có điểm hơi do dự.

Trác Hoành Tứ kỳ thực đã sớm nhìn ra Tiểu Phân căn bản là không hợp với gã, nếu cứ cùng một chỗ với cô ta, sớm muộn gì cũng bị ả hại chết.

“Quên đi, có muốn bỏ hay không thì mặc kệ mày, tao không thêm lo bao đồng. Thứ ba, cũng là quan trọng nhất, mày nói cho tao biết, thằng khốn kia đang ở nơi nào? Chỉ cần hai ngày, tao sẽ làm xong việc cho mày.”

Từ Thông Văn giựt giựt đuôi lông mày, nói ra dãy số phòng.

Trác Hoành Tứ trầm ngâm một hồi: “Ân, mày về nhà chờ tin tốt của tao đi.”

“Chờ một chút, đại ca, em mang đến đây đủ đạo cụ rồi nè, anh không cần chuẩn bị đâu.”

Từ Thông Văn vội vã dâng hiến vật quý, gã mở một cái túi da ra, bên trong đều là những món đồ chơi thật khó coi, còn có một cái máy chụp ảnh, có thể chụp được toàn bộ trò hề của tên kia ngay tại chỗ.

Trác Hoành Tứ vừa tưởng tượng đến việc sẽ dùng những món đồ chơi kinh khủng này để chinh phục người ta, vùng xung quanh lông mày hơi nhíu lại, thật không biết có nên làm đến mức đấy không? Hành hạ một người nam nhân, cho dù tên kia có gây ra lỗi gì, nhưng lại dùng những thứ này, hắn không khỏi cảm thấy ác tâm.

“Được rồi, đóng cái túi lại đi!” Hắn cũng không muốn nhìn đến mấy thứ này thêm nữa.

“Đại ca, em xin anh, chỉ cần để cho Tiểu Phân tin tưởng tên kia có sở thích không bình thường, cô ấy nhất định sẽ trở về bên em.”

“Ừ, thôi mày về nhà giùm tao đi!”

Cuối cùng, Trác Hoành Tứ vội bỏ ra một câu để tiễn khách...

Chương sau hay ho lắm, hí hí.

2. Chương 2

Thời gian: buổi tối; địa điểm: Khách sạn nơi tên hôn dẫn kia đăng kí phòng.

Cốc,cốc!

Trác Hoành Tứ gõ nhẹ lên cửa vài cái, sau một lúc lâu,từ bên trong mới truyền ra một giọng nói trầm thấp.

“Là ai?”

Trác Hoành Tứ mặt không đổi sắc,chậm rãi trả lời: “Phục vụ phòng!”

“Tôi đâu có gọi phục vụ.”

Thanh âm bên trong có chút không kiên nhẫn, hiển nhiên là không thích bị người khác đến quấy rối.

“Thưa ngài, khách sạn của chúng tôi có chế độ ưu đãi đối với khách Vip, muốn biếu tặng ngài một chai rượu vang cao cấp, xin mở cửa cho tôi mang vào.”

“Thôi được.”

Bên trong lại truyền đến tiếng mở khóa lách cách, khi cửa vừa được mở ra, Trác Hoành Tứ liền đứng mục trừng khẩu ngốc ngay tại chỗ.

Từ Thông Văn đã nói qua với hắn, tên hôn dẫn này chính là con lai, nhưng bề ngoài lại giống y chang như người ngoại quốc hàng thật giá thật.

Nam nhân trước mắt hắn có làn da trắng như tuyết,mái tóc màu vàng óng ả, không dài mà cũng không ngắn,tùy ý xoã tung trên bờ vai,phụ trợ cho khuôn mặt tuyệt mỹ của y, đôi mắt màu lam thâm thúy tựa như đại dương,không, thậm chí còn xanh hơn cả nước biển.

Vẻ mặt của y rất lạnh đậm, toàn thân thoát nhìn không khác gì một pho tượng bạch ngọc tinh xảo, cho dù là ngọc thạch đã được điêu khắc tỉ mỉ cũng chẳng sánh bằng y.

Xem như Từ Thông Văn gặp xui xẻo, nếu một vị tuyệt sắc mỹ nhân như vậy mà mở Gay Bar, bảo đảm tất cả các quán đối diện đều phải đóng cửa.

Cũng trách không được bà xã của Từ Thông Văn lại chạy theo nam nhân này, Từ Thông Văn so với y căn bản là khác nhau một trời một vực.

Bất quá Trác Hoành Tứ lại nghĩ thâm, không biết từ lúc nào mà Tiểu Phân bắt đầu trở nên thật tinh mắt, chọn lựa được mặt hàng tốt thế nhỉ?!

Hắn chậm rãi đẩy toa thức ăn vào phòng,vị nam nhân kia căn bản là không để ý tới hắn, y quay về chỗ ngồi, mở máy vi tính,sau đó lại tiếp tục nhìn vào tư liệu bên trong.

“Quý khách, xin mời dùng.”

Trác Hoành Tứ mang chai rượu vang từ trong thùng đá ra,xoáy mở nắp một cách điệu nghệ,sau đó hắn mới rót đầy vào trong chiếc ly thủy tinh trong suốt.

Hắn cố ý dùng tay áo che lấp lại, hoàn toàn không để cho người kia nhìn thấy hắn động tay động chân, một viên thuốc bí ẩn được hắn cấp tốc thả vào trong nước, dần dần bị hòa tan.

Khi hắn vừa xoay người đi ra ngoài, William cầm lấy ly rượu đưa đến bên miệng, y vừa ngửi hương vị một chút đã nhận ra ngay, đây đúng là loại rượu vang hảo hạng, vì thế y liền uống cạn không chừa một giọt.(Tai họa từ miếng ăn mà ra...)

Chỉ vài phút sau đó, một cỗ nhiệt khí chậm rãi sôi sục trong cơ thể, y vội bỏ chiếc cà vạt trên cổ xuống để hít thở không khí.

“Doanh thu như vậy có lẽ cũng khá ổn.”

William thì thào tự nói, anh họ của y đang muốn mở rộng thị trường sang Đông Phương, đây là lần đầu tiên y được cử đến Đài Loan để thị sát tình hình, cho nên đặc biệt chăm chỉ.

Nhìn lên chuyên mục doanh thu được một lúc, càng ngày William càng cảm thấy nóng bức, y giơ tay lên phủ trán, liền chạm phải một lớp mồ hôi lạnh, ngay cả áo sơ mi cũng dính không ít.

“Nóng quá, toàn thân đều ẩm ướt, có lẽ phải đi tắm thôi!”

William dùng điều khiển để giảm số trên máy điều hòa, sau đó chạy vội vào trong phòng tắm.

Lúc này, cánh cửa ngoài phòng khách lại lặng lẽ mở ra. (Giống phim ma wo’..)

Khi vừa bước ra ngoài, Trác Hoành Tứ liền nhanh tay lẹ mắt chôm ngay chiếc chìa khóa mà nam nhân kia đặt trên bàn, hẩn tính toán thời gian, đợi đến khi được tính phát tác, liền mang theo chiếc bao da màu đen mà Từ Thông Văn đã chuẩn bị, rón rén bước vào phòng

Bên trong phòng tắm, William vẫn đang rất khó chịu, nước lạnh chảy từ đầu đến chân, nhưng nhiệt độ thân thể vẫn không hề có dấu hiệu giảm bớt.

Y với tay khoác đại một cái áo tắm lên người, rồi mới lảo đảo bước ra khỏi phòng, ngay cả cước bộ cũng bắt đầu bất ổn, y không dám tin tử lượng của mình lại kém như vậy, mới uống một ly mà đã say đến choáng váng đầu óc.

“Sao lại thế này? Không lẽ do say rượu? Hay do sai lệch múi giờ, không lẽ mình bị mệt mỏi quá độ?” (Em này rất là thích lảm nhảm 1 mình.)

Y muốn lấy máy sấy để hong khô mái tóc vàng ướt đẫm của mình, nhưng vừa đi được vài bước, cả người liền ngã ngồi trên chiếc giường mềm mại, hoàn toàn không phát hiện trong không gian tư mật của mình, đang có một nam nhân xa lạ ẩn nấp.

Trác Hoành Tứ căn bản là không thể di dời tầm mắt, nam nhân phía trước đang mặc áo tắm ngã ngồi trên giường, mà chiếc áo lúc này cũng trở nên thật hỗn độn.

Cặp đùi tuyết trắng thon dài, bờ vai lộ ra hơn phân nửa, William nằm trên giường cảm thấy khô nóng cuộn cuộn, y cắn chặt môi dưới, nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng nhanh khiến y bứt rứt khó chịu.

Dường như y đã được giáo dục rất tốt, y phục bị sai lệch, y liền sửa lại cho ngay ngắn, thế nhưng không được bao lâu, bởi vì quá nóng, y lôi kéo vài cái, nó lại trở nên mất trật tự như cũ.

Nam nhân tùy hứng khai mở hai chân, chiếc áo khoác đã bị tụt xuống tận eo, che đúng nơi bộ vị trọng điểm của y, thân thể tuyết trắng còn lại, hoàn toàn rơi vào đáy mắt của Trác Hoành Tứ, khiến hẩn hô hấp dồn dập.

Hẩn đã mua một loại mì được rất tuyệt hảo, kẻ nào vừa uống vào, ý thức sẽ trở nên mơ hồ, thân thể phát nhiệt, hoàn toàn không biết bản thân đang bị chiếm tiện nghi.

Do không nắm bắt được ý thức, nên người bị hại sẽ không nhớ được những sự việc vừa phát sinh.

Vì được tính của thuốc này rất thích hợp với chuyện cần làm, nên hẩn mới mua, hẩn không ngờ, nhờ vậy mới chứng kiến được cảnh xuân tươi đẹp ngàn năm khó gặp kia.

Trác Hoành Tứ mở túi xách tay, hẩn cầm lấy máy chụp ảnh, trước tiên sẽ chụp dáng dấp phiến tình của đối phương, hẩn tiện đà ngồi xuống giường, lắng nghe nam nhân tóc vàng phát sinh thanh âm rên rỉ bằng thứ tiếng Anh phức tạp.

Y đang rất nôn nóng, nên luôn miệng nói ra bản thân mình cảm thấy khó chịu như thế nào.

Trác Hoành Tứ vươn tay, đụng chạm lên gương mặt mềm mại trắng mịn của y; nam nhân liền lộ ra biểu tình nhu thuận đón nhận hẩn, hình như suốt trăm nghìn năm qua, vẫn đang chờ đợi được hẩn sủng ái cùng âu yếm.

Trác Hoành Tứ biết, mục đích mà hẩn đến đây chính là chụp mấy tấm hình khó coi của tên kia, thế nhưng hẩn không thể bấm máy được, liền vứt máy ảnh sang một bên, rồi cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của nam nhân tóc vàng.

Ngay cả bản thân hẩn cũng không biết lý do vì sao mình lại làm như vậy, ánh mắt của đối phương thâm thúy tựa dòng nước xanh biếc, thoáng cái đã nắm giữ được tâm hồn của hẩn.

Ngọt ngào đến mức không thể ngọt hơn được nữa, khiến thần kinh trung khu của Trác Hoành Tứ cảm thấy một trận tê dại, nam nhân tóc vàng tựa như rất khát cầu đôi môi của hắn, không ngừng dùng đầu lưỡi quấn quanh khiêu khích.

Y thơm ngọt chết đi được, Trác Hoành Tứ liền gầm nhẹ một tiếng, lập tức lao đến áp đảo y, hai người không ngừng dây dưa, chia sẻ nước bọt cho nhau.

“Nóng quá... Thật là khó chịu...” William không ngừng thở dốc, đôi mắt cũng trở nên mờ lung.

Trác Hoành Tứ quyết định sẽ không dùng đến động đạo cụ ở trong bao da, vì không muốn giày xéo người trước mặt.

Nam nhân tóc vàng thật hoàn mỹ, y đẹp đến mức làm cho Trác Hoành Tứ nảy sinh tính chiếm hữu, bỗng nhiên hắn không muốn dính líu đến vụ rắc rối của Từ Thông Văn nữa, hiện tại hắn chỉ muốn có được nam nhân này, dùng hết mọi kỹ xảo để lấy lòng y. (Haizz,thật đúng với câu mê trai bỏ bạn nha)

Đầu lưỡi của hai người triển miên quấn lấy nhau, bên tai nghe được nam nhân phát sinh tiếng nước nở, hắn liền nhanh tay cởi bỏ áo của y, đập vào mi mắt chính là thân thể tuyết trắng, trơn tru bóng loáng tựa như mỹ ngọc; Trác Hoành Tứ hôn lên cổ của đối phương, chậm rãi kéo dài nhiều dấu hôn ngân trên ngực y.

“A a... A.... Đau quá...”

Trác Hoành Tứ thô lỗ dùng tay đùa bỡn nhũ tiem của nam nhân tóc vàng, sau khi nghe y hô đau nhức, hắn liền dùng khoang miệng mềm mại để duyên hút, lập tức nghe được người dưới thân phát ra tiếng thở dốc ồ ồ.

Trác Hoành Tứ đối với đàn ông căn bản là không có một chút hứng thú, hắn không thích đụng chạm đến khối dục vọng của nam nhân khác, thế nhưng nhìn thấy hạ thân của nam nhân tóc vàng vừa hồng vừa sưng, run rẩy một cách đáng thương, tự dưng lòng hắn lại mọc lên một cỗ triu mến.

Tay hắn vừa mới chạm nhẹ đến, người kia liền hít sâu một ngụm khí, trên đỉnh dục vọng còn không ngừng chảy ra mật dịch, chứng minh thân thể của chủ nhân cũng rất sung sướng.

Thanh âm ngâm nga của y giống như tiếng trời, khiến hạ thân Trác Hoành Tứ cũng đau đớn không chịu nổi, từ trước đến nay hắn chưa từng biết đến hai chữ cảm dục, mỹ sắc trước mặt, đương nhiên là không thể bỏ qua.

Có điều loại phản ứng khác thường này, giống như chính hắn cũng ăn phải mị dược, tình huống hiện tại rất đúng với câu ‘Dục hỏa đốt người’, hắn thật sự không thể lý giải được hiện tượng kì dị đang xảy ra trước mắt.

Thế nhưng lúc này “Làm ” mới là quan trọng, hơn nữa “Làm” thì khỏi cần lý giải chi cho mệt, chỉ cần hành động thôi.

“Tôi... Tôi hình như đã gặp anh ở đâu rồi...” Giọng nói của William trở nên khàn khàn, y chỉ vào khuôn mặt tuần tú trước mắt, thần trí không rõ phun ra những lời này, thậm chí y còn muốn giơ tay lên để sờ mặt hắn, nhưng do được tính quá mức khô nóng, khiến bàn tay của y buông xuôi, bầu vú trên mảnh đệm trắng.

“Bảo bối, tôi cũng nhớ hình như đã gặp cậu ở đâu thì phải.”

Trác Hoành Tứ trả lời thật ngả ngớn, mang theo hàm ý khinh miệt. Trên thực tế, ngày hôm nay hắn chỉ cần làm tình với tên hỗn đản này một lần, sau đó sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Hắn mở hai chân của nam nhân ra thật rộng, hình dáng cặp mông trước mắt phi thường gợi cảm, có lẽ do y thường xuyên rèn luyện thể thao và vận động, nên đường cong mới đẹp như thế này đây.

Thế nhưng Từ Thông Văn đã từng nói, tên hỗn đản này vốn là một kẻ chưa bao giờ cự tuyệt nam nhân, có lẽ y vận động là để bảo trì vóc dáng.

Trác Hoành Tứ tiếp tục càn quấy hôn môi đối phương, hắn khẽ cắn lên cặp mông nộn thịt, một bên đùa bỡn với khối nam tính đang không ngừng run rẩy, nghe được người dưới thân phát sinh tiếng rên rỉ, đôi tay nắm chặt góc chăn đơn, tạo nên một hình ảnh đầy *** mỹ.

Trác Hoành Tứ vốn đã trải qua hàng trăm trận chiến, nên kinh nghiệm áp ủ đầy mình, hẳn biết đối phương đã chuẩn bị thật tốt, tuy chưa từng làm tình với nam nhân, nhưng hẳn cũng biết cách. Hắn vận bưng cặp song môn của y, lấy ra một lọ dầu bôi trơn từ trong túi da, bắt đầu tham tiến vào bên trong mật huyết đáng thương.

“Đau quá...”

William phát run lên, muốn thoát khỏi loại thống khổ kỳ lạ kia, thế nhưng nơi vừa bị xâm nhập, vừa nóng vừa tê, bủn rủn vô lực, còn có vài làn sóng khoái cảm mạnh mẽ đánh vào thân thể, y cũng không biết là mình đang muốn trốn, hay là muốn nâng cao thất lưng ...

“Ngô... A... A a... Đau quá... Đau quá...”

Trác Hoành Tứ giật hai chân y lại, chậm rãi thẳng tiến, người dưới thân liên tục từ chối, có ý định trốn thoát, thế nhưng hắn không cho y chạy, trái lại còn tiến nhập toàn bộ vào bên trong.

Hắn dở ngon dở ngọt, thấp giọng nói ra một đồng ngôn từ máy móc: “Bảo bối, thật là thích nha, nhẫn nại một chút, chờ một chút nữa cậu sẽ thư thái ngay.”

Hắn rất muốn chà đạp tên hỗn đản này, thế nhưng nhìn thấy y đau nhức đến mức cả đôi môi đỏ mọng cũng chuyển sang tái nhợt, hắn không chịu được; cho dù dục vọng bên dưới đang kích động không ngớt, hắn cũng không muốn đối phương vì bị hắn cưỡng ép mà xuất huyết.

“Thả lỏng một chút nào, bảo bối, kẹp lấy tôi, nhưng không nên kẹp chặt như vậy.”

Trác Hoành Tứ hôn lên đôi môi tái nhợt của y, lòng bàn tay không ngừng vuốt ve bộ vị đang kích động, hẳn có thể cảm giác được thân thể y đang từ từ thả lỏng, nhưng lại gắt gao bao trụ hắn, không ngừng co rút lại, mãnh liệt xoa bóp dục vọng của hắn, kích thích đến mức thiếu chút nữa hắn đã đạt đến cao trào.

“Ác, chết tiệt...”

Hiện tại toàn thân hắn mồ hôi đầm đìa, cau chặt mày, trên mặt lộ ra biểu tình vô cùng khổ sở.

Trác Hoành Tứ chịu không nổi, liền bắt đầu luật động, động tác rất mạnh, khiến người đang nằm dưới thân phát sinh từng tiếng kêu gào sợ hãi.

Suốt một đêm, hắn thực sự đã bị nam nhân tóc vàng làm cho chết mê chết mệt, bây giờ hắn mới biết được, thì ra nam nhân cũng có thể mê người như thế.

Trác Hoành Tứ tăng thêm nhiệt độ trên máy điều hòa, hẳn sợ nam nhân đang ngủ trên giường sẽ bị cảm mạo, sau đó hắn bắt đầu kiểm tra nơi tư mật của y, chỉ hơi sưng đỏ một chút, cũng không nghiêm trọng lắm.

Có thể là y đã uống thuốc, nên mới phối hợp nhịp nhàng với tác cầu của hắn.

Hắn kéo chăn đơn lên, bao phủ bờ vai xích lôa của nam nhân, đang muốn đứng dậy để ly khai, bỗng dừng trên giường lại phát ra âm hưởng.

Lông mi của nam nhân giống như một cây quạt đang khép mở, vừa dài vừa mềm mại, để lại một mặt bóng mờ ảo trên mí mắt.

Sau đó, đôi mắt xanh lam đầy thu hút chậm rãi mở ra, William chớp mắt một cái, biểu hiện y đang rất thanh tỉnh, ý chí kiên định sắc bén, y hoàn toàn không thêm quan tâm đến tác dụng phụ của thuốc, từ trên giường ngồi dậy, nhìn chăm chú vào mặt Trác Hoành Tứ.

Y vừa khẽ động, nơi mật huyết liền truyền đến sự đau đớn bỏng rát, trong không khí vẫn còn lưu lại một cổ hương vị *** mỹ nồng đậm; tuy ký ức mơ mơ hồ hồ, nhưng William cũng biết vừa mới xảy ra chuyện gì.

Y đã bị một nam nhân ghê tởm xâm phạm, hơn nữa đối phương còn dám hạ được. Thật sự rất hèn hạ.

William trừng mắt nhìn nam nhân tóc đen trước mắt, y chưa từng gặp qua người Đông Phương nào anh tuấn ưu nhã như thế.

Đối phương châm một điếu thuốc, ngồi bên giường thông thả hút thuốc, giống như tất cả sự việc vừa mới phát sinh ban nãy chỉ là một trò chơi.

Hơn nữa ngữ điệu của hắn tựa như chim hót, không hề tỏ ra hối hận sau khi đã cường bạo y.

Có lẽ hắn đã mất đi thiên lương, hoặc là không hề biết hổ thẹn.

“Cậu tỉnh rồi ha, dù sao chúng ta cũng đã làm xong rồi, có lẽ cậu cũng biết tôi là ai, tôi sẽ không nói lại lần thứ hai, tốt nhất là cậu nên rời xa Tiểu Phân đi, để cô ta trở về với chồng con.”

“Tiểu Phân?”

Nam nhân tóc vàng phát âm tiếng Trung cũng không chuẩn lắm, mang theo làn điệu Anh quốc nồng đậm, thế nhưng thanh âm của y lại rất dễ nghe và diễn cảm.

“Àn, có lẽ cậu quen với nhiều nữ nhân, nên không nhớ rõ cô ta là ai. Cô ta chính là vợ của Từ Thông Văn, tôi khuyên cậu nên làm theo lời đề nghị của tôi, tôi không thích đối phó người khác, thế nhưng...”

Không đợi hắn nói xong, William giống như một người cuồng loạn, dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, cầm lấy chiếc đèn bàn bên giường, cố sức ném về phía Trác Hoành Tứ.

Tuy hắn né kịp, nhưng vai phải cũng bị mảnh vỡ văng trúng.

Mà lực công kích của William hoàn toàn không nhu nhược giống như bề ngoài, một kích không trúng, y lại tiếp tục chọi thêm một cái đèn, nhất định phải dồn đối phương vào chỗ chết.

Trác Hoành Tứ thật sự nổi điên, hắn xuất thân từ giai cấp thấp, trước đây cũng từng là một tên côn đồ, nói đến đánh nhau, hắn chẳng sợ thằng nào cả, cũng không có người nào dám khiêu chiến với hắn.

“Cái tên vô liêm sỉ không biết sống chết này muốn đánh nhau à?”

Trác Hoành Tứ lập tức phản kích, gắt gao chế trụ cổ của đối phương.

William cũng song song phản kích, một quyền vung ra, đâm ngay bụng hắn.

Một quyền này khiến Trác Hoành Tứ thiếu chút nữa đã nôn hết thức ăn trong dạ dày ra ngoài, xem ra đối phương cũng không phải là đối tượng có thể khinh thường.

“Sao anh dám cường bạo tôi... Cảnh vệ! Cảnh vệ đâu!”

“Hỗn đản, tôi cường bạo cậu hả? Rõ ràng cậu thích muốn chết, ban nãy ở trên giường thật *** đàng, tôi có chụp lại ảnh nè, nhìn xem ai đã mở hai chân mời gọi tôi đâm vào?”

Nếu nói đến vấn đề thích đùa giỡn, thì Trác Hoành Tứ tuyệt đối sẽ không thua ai, huống chi vũ nhục người khác chỉ là việc nhỏ, hắn còn nói ra một đồng lõa lẽ vô sỉ hạ lưu, khiến William thiếu chút nữa đã lên cơn điên.

“Câm miệng! Tiểu nhân vô sỉ.”

William tát một cái lên gương mặt Trác Hoành Tứ, lại đá tiếp một cước làm hắn văng ra xa.

Trác Hoành Tứ cũng không buông tha y đơn giản như vậy, hắn lao đến vồ lấy y, hai người lại tiếp tục lăn lộn, cẩu xé nhau trên giường.

Trác Hoành Tứ chưa từng bị ai tát vô mặt, cũng không kẻ nào có lá gan lớn như vậy.

Mới ăn một cái tát, mà hắn đã tức giận đến mức muốn phun lửa, cũng trọng trọng tung ra chưởng, đánh cho mái tóc vàng của William trở nên tán loạn, đầu cũng lệch sang một bên.

Nam nhân tóc vàng bị ăn một cái tát, nhưng cũng không lộ ra khiếp ý, trái lại còn dùng nhãn thần kinh khủng nhìn chằm chằm hắn, một bên muốn thoát khỏi cánh tay cứng như sắt của Trác Hoành Tứ, một bên liên tục ngất nhéo hắn.

Đấu đá một hồi lâu, Trác Hoành Tứ quả thực đã được mở rộng tầm mắt.

Hắn rửa thầm trong lòng, không ngờ Từ Thông Văn lại ngu như vậy, gã đã kể sai hoàn toàn về tên hỗn đản này rồi.

“Chết tiệt, Từ Thông Văn không nói cho tôi biết, cái tên vô liêm sỉ như cậu lại có cá tính mạnh như vậy, tôi tưởng cậu là loại ảo lả thôi rồi, ai cũng chơi đùa được; nhưng không ngờ cá tính tốt ghê nha, Từ Thông Văn bị đóng cửa quán vì cậu, có lẽ cũng đúng.”

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì? Thế nhưng tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu.”

“Gi? Hừ tôi hả? Cậu nghĩ rằng tôi là ai? Bị cậu hù dọa thì tôi sẽ chết à?”

Trác Hoành Tứ đưa mặt đến sát y, lộ ra nụ cười *** đặng: “Hay gương mặt trắng mịn này lại muốn làm một lần nữa?”

Câu trả lời của William chính là hung hăng dấn một quyền vào mũi hắn.

Nhất thời máu mũi Trác Hoành Tứ văng khắp nơi, hắn đau đến mức choáng váng, mũi thiếu chút nữa đã bị vẹo, hắn tiện tay xóa đi vết máu.

“Cảnh vệ! Cảnh vệ –”

William lại bắt đầu hô to.

Y thực sự đã chọc giận Trác Hoành Tứ, Trác Hoành Tứ nắm cổ y lên, muốn trả đũa ngay một cú vô mặt đối phương, bất quá khuôn mặt kia quá mức xinh đẹp, làm cho hắn không thể hạ thủ được, cuối cùng hắn quyết định dấn vào bụng của y.

Nếu đánh vào mặt, có lẽ tên vô liêm sỉ này mấy tháng cũng không thể kiếm ăn được.

Nhưng hắn không đành lòng hạ thủ, dù sao đối với trai bao, bộ mặt là rất cần thiết, hơn nữa phá hủy gương mặt xinh đẹp, chính là một loại tội lỗi rất lớn.

“Ngô! Nôn...”

Hắn đánh rất mạnh, trên mặt nam nhân tóc vàng lộ ra biểu tình đau nhức, hắn định tiếp tục tặng cho y thêm một quyền nữa, thế nhưng vừa nhìn thấy y đau đớn như vậy, nắm tay vô thức dừng lại nơi không trung, không thể hạ xuống được...

“Mẹ nó, sao mình lại do dự chứ?”

Trác Hoành Tứ ra sức hạ quyết tâm, tuyệt đối không nên nhẹ dạ, đây là kinh nghiệm sống của hắn sau nhiều lần bị đánh đến đầu rơi máu chảy, sở dĩ cũng giúp hắn tránh được rất nhiều nguy hiểm, hầu như đã trở thành bản năng.

Thế nhưng đôi mắt của nam nhân tóc vàng rung rung, phần hân liếc hắn một cái, không hiểu vì sao, tâm bỗng nhiên nhảy một chút, đây là cảm giác mà hắn chưa từng trải qua.

“Tôi sẽ không tha thứ cho anh...”

Nam nhân tóc vàng dùng tay ôm chặt vùng bụng bị đau, hai mắt dầm lệ sương mù, bộ dáng xinh đẹp vô cùng, khiến tim Trác Hoành Tứ nhảy loạn xạ, cảm xúc rung động tựa như ngọn sóng thần, từ biển sâu đổ ập đến, hắn nắm chặt mái tóc vàng mềm mại như tơ, sau đó lại hung hăng hôn lên đôi môi mọng nước của y

H của chương này xem như ta đền bù cho

3. Chương 3

Trác Hoành Tứ nhất quyết hôn lên đôi môi của y không tha, nam nhân tóc vàng mãnh liệt chống cự, y liên tục giãy dụa khiến hắn không thể kiên nhẫn được nữa, gắt gao chèn ép đối phương, làm cho y không thể động đậy, sau đó, Trác Hoành Tứ lại một lần nữa hôn lên môi y.

Nụ hôn này so với lúc làm tình ban nãy dường như còn ngọt hơn, hình như mỗi lần hôn y, y càng thơm ngon hơn, rất tốt.

“Đau ...”

Giữa lúc Trác Hoành Tứ đang điên cuồng quấy rối nam nhân, William liền nhân cơ hội mà cắn hấn một phát, khiến môi của hấn bị rách da, Trác Hoành Tứ bị đau, đành phải buông lỏng kim kẹp. William xoa xoa môi, tức giận mắng hấn:

“Đồ biến thái, không được đụng vào tôi.”

Trác Hoành Tứ lộ ra nụ cười nhạt, lời nói đầy hàm ý đùa cợt, đôi mắt càng hạ lưu quan sát thân thể xích lỏa của William.

“Vừa nãy tôi đã chạm hết toàn thân trên dưới của cậu rồi, cục cưng, cậu vừa chặt vừa hoang dã, thật là khiến kẻ khác kinh hãi không ngừng, chắc tôi không phải nam nhân đầu tiên của cậu đâu ha.”

Hấn cố ý vũ nhục y.

William tức giận đến mức run rẩy toàn thân, cố sức nhấc chân lên, muốn đá ngay một cú vào hạ thân của tên biến thái quái quỷ kia.

Trác Hoành Tứ cũng không phải kẻ ngu ngốc, nam nhân tóc vàng vừa khê động, hấn đã biết đối phương sắp công kích vào vị trí nào, hấn lập tức dùng chân đỡ lấy cú đá lộn xộn của y, cũng không quên sử dụng thứ nam tính ác liệt để ma sát lên khó hạ của người kia.

Trác Hoành Tứ càng làm càn, càng tà ác, lời nói tràn ngập hàm xúc *** hạ lưu.

“Chỗ này của cậu vẫn còn ẩm ướt quá đi, muốn tôi mau chạm đến sao?”

Hấn cố ý dùng đầu gối cọ liên tục vào bên dưới cặp mông của nam nhân, giọng điệu thật vô liêm sỉ, hấn cảm thấy rất sướng khoái khi được khi dễ người kia.

Cả đời này hấn chưa từng nghĩ tới làm tình với đàn ông lại mang đến sự khoái trá như thế, tuy kinh nghiệm ở trên giường của hấn cũng không ít, nhưng hấn vẫn cho rằng đó chỉ là một loại phát tiết, thậm chí chỉ là một loại thủ đoạn để kiếm tiền.

“Còn cái lỗ nhỏ bé khả ái ở đây, cũng muốn ta mau đi vào, khi ta vừa đi vào, nó sẽ không chịu buông, cắn chặt khiến ta thoải mái lắm, thật là thích.”

Lời nói của hấn thật xấu xa khó nghe, William lần thứ hai lại đấm một quyền vào mũi hấn; Trác Hoành Tứ nhanh nhẹn né kịp, William lại sử dụng cả tay và chân, liều mạng đấm đá hấn.

Tuy Trác Hoành Tứ giỏi đánh nhau, thế nhưng đối mặt với một kẻ liều mạng điên cuồng như vậy, tránh né mãi cũng không phải là cách hay, huống chi hấn lại không muốn đánh vô gương mặt đẹp của đối phương, cho nên hấn liền rơi vào vòng thất thủ.

“Thôi thôi, bình tĩnh lại đi! Tôi chỉ muốn bàn về chuyện Tiểu Phân, cậu nhất định phải làm cho mọi việc rồi tung lên thì mới vui vẻ sao? Đừng có lãng phí thời gian, tôi không rảnh giỡn với cậu đâu.”

William căn bản là nghe không hiểu hấn đang nói cái gì, hơn nữa cũng không muốn nghe.

“Tôi không quen ai tên là Tiểu Phân, đồ biến thái...”

“Nói tôi biến thái à? Cậu dám bảo không biết Tiểu Phân sao?”

Đối với hành động dù chết cũng không chịu nhận tội của y, Trác Hoành Tứ càng phát hỏa, hấn cả giận nói: “Tôi sẽ cho cậu xem cái gì mới là chân chính biến thái nha, xem còn dám bảo không quen biết Tiểu Phân nữa hay không?”

Hấn lôi cái bao da lên giường, sau đó mới mở khóa kéo.

William nghiêng đầu nhìn vào bên trong, thiếu chút nữa đã ói hết ra, toàn là những dụng cụ kỳ lạ, thiên kỳ bách quái, thô bỉ đến cực độ.

“A đồ biến thái! Buông tôi ra ... Cảnh vệ! Cảnh vệ!”

Nam nhân tóc vàng vẫn hô to, hơn nữa giấy dựa càng lợi hại hơn, hiển nhiên mấy thứ kia đã làm y kinh hách muốn chết.

Nhưng đó cũng là ý định của Trác Hoành Tứ, hẳn chính là muốn hù dọa y.

Hắn còn cố ý lấy ra món đạo cụ lớn nhất, to như cây gậy xoa bóp, đưa tới gần mặt của William: “Cậu có muốn ném thử tư vị của cái này không? Nó sẽ làm cậu thống khổ lắm đó nha! Đây đều là những thứ mà Từ Thông Văn đã đặc biệt chuẩn bị cho cậu, nếu cậu không chịu để Tiểu Phân trở lại bên hắn, thì tôi sẽ dùng cái này để...”

Hắn cố ý không nói hết lời, để lưu lại không gian cho người kia tưởng tượng.

William vội che mặt lại, loại dụng cụ rẻ tiền kia vừa chạm nhẹ đến gò má y, đã khiến y cảm thấy buồn nôn.

“Đồ biến thái dã man, mau tránh xa tôi ra.”

Trên mặt y lộ ra biểu tình chán ghét, nhưng mái tóc vàng hỗn loạn trên khuôn mặt vẫn xinh đẹp thoát tục như cũ.

Thấy đối phương có ý định đặt đạo cụ lên người mình, thanh âm của William trở nên mềm mại hơn, hạ giọng cầu xin hắn: “Rốt cuộc anh muốn làm gì? Làm ơn tha cho tôi đi.”

Đôi mắt của y trong suốt như nước, khiến Trác Hoành Tứ bị ngã vào trong vòng xoáy màu xanh lam, hắn há mồm muốn nói, nhưng đã quên bản thân muốn nói cái gì, y đẹp đến nỗi làm cho thần trí của hắn trở nên mê muội.

Mà đôi mắt trong suốt kia, sau một khắc liền hóa thành hàn tuyết băng lãnh, William cố sức đá văng hắn ra, liền chạy thoát về phía cánh cửa.

May là Trác Hoành Tứ kịp hoàn hồn, nam nhân vừa chạy xuống giường, hắn liền lao đến ôm lấy y, hai người lại đâm đá nhau ở dưới đất.

“Buông, đồ biến thái... Buông ra!” Y vừa cắn vừa cào vào mặt hắn.

Trác Hoành Tứ thở hổn hển, tức giận bản thân lại thất thần, để cho tên vô liêm sỉ kia dùng mỹ sắc để mê hoặc, mà người này, so với những vị khách nhân trước đây của hắn còn khó hầu hạ hơn gấp bội.

“Đồ dê tiện, có phải cậu muốn tôi đâm vô mặt của cậu, cho nó trở thành đầu heo thì mới hài lòng, đúng không?”

Trác Hoành Tứ giờ nắm tay lên, muốn hạ thủ lên khuôn mặt xinh đẹp của William.

William hơi run rẩy, nhưng dù biết mình sắp bị đánh, nhân thân của y vẫn rất ngoan cường, hơn nữa cổ họng cũng không thốt ra một tiếng, hoàn toàn không hề tỏ ra tư thái cầu xin tha thứ, dường như muốn chống đối hắn đến cùng.

“Mẹ nó, cá tính quật cường quá nhỉ...”

Trác Hoành Tứ chứng kiến bộ dáng kiên quyết của y, tuy ngoài miệng phát ra lời mắng chửi khó nghe, nhưng trong lòng lại âm thầm tán thưởng.

Bọn họ giằng co hơn mười phút, Trác Hoành Tứ đang định nói gì đó để đánh vỡ sự trầm mặc, bỗng dưng một loạt tiếng súng khá nhỏ, bất chợt vang lên trong phòng.

Hắn sợ ngây người, William cũng bất ngờ đến chết khiếp, bởi vì mục tiêu của những viên đạn không ở đâu xa, chính là khoảng giường nơi cả hai vừa mới chiến đấu khi nãy, nếu không phải bọn họ bị té xuống bên dưới, có lẽ lúc này cả hai đã sớm mất mạng rồi.

Nằm úp sấp xuống.

Trác Hoành Tứ mấp máy đôi môi, không phát ra âm thanh, hơn nữa thân thể dè dặt, hẳn nhiên chưa phát giác ra mình đang dùng tấm thân để bảo vệ cho người kia; William cũng thức thời an tĩnh lại, nằm bất động bên dưới, ôm chặt lấy cánh tay Trác Hoành Tứ, bắt tri bắt giác tiếp thu sự bảo hộ của đối phương.

Từ khe hở dưới giường nhìn ra ngoài, có thể thấy được một đôi giày đang dần dần tiếp cận bên giường, xem ra ban nãy sát thủ đứng cách đó không xa, nhưng bị chiếc chăn bông làm cho nhầm lẫn, cho rằng có người nằm ở bên trong, vì vậy liền nã đạn lên đó.

Thế nhưng hiện tại trên giường lại trống không, chỉ có một cái chăn đơn, chỉ cần tên sát thủ đi đến gần hơn một chút nữa, là có thể nhìn thấy hai người đang nằm dưới sàn nhà.

Ngay thời khắc nguy cấp này, bên ngoài gian phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng động ồn ào, hình như có người say rượu, đang hò hét um sùm trên hành lang.

Sát thủ hơi khấn trương, nghe tiếng ca hát càng ngày càng gần, sợ người nọ sẽ đến gõ cửa, sát thủ không kịp kiểm tra tình trạng bên dưới giường, lập tức chạy ra khỏi phòng.

Trác Hoành Tứ phun ra một đồng lời lẽ thô tục, nắm cổ William lên: "Chết tiệt! Nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu có bao nhiêu kẻ thù? Đến mức người ta thuê sát thủ đến ám sát cậu, thực sự là lợi hại."

"Buông ra coi, đồ biến thái..."

William sắc mặt tái nhợt, cả người run lẩy bẩy, cũng biết ban nãy vừa mới thoát khỏi quỷ môn quan, bây giờ tay chân cứ như đã nhũn cả ra.

Nếu đêm nay y vẫn ngủ như bình thường, không bị tên biến thái này cường bạo, có lẽ đã chết mất rồi.

Lúc này, chuông điện thoại di động chợt vang lên, Trác Hoành Tứ không kiên nhẫn tiếp nhận điện thoại, chính là Từ Thông Văn gọi đến.

(Đại ca, xin lỗi nha, em nhầm rồi, em đã nói sai tên của khách sạn...)

Vừa nghe xong câu đó, kế tiếp Từ Thông Văn nói cái gì, Trác Hoành Tứ cũng nghe không lọt lỗ tai nữa, hần tức giận đến mức sắp phát điên, nhưng vẫn cố đè thấp thanh âm, hỏi ngược lại gã: "Vây tóc của tên kia màu gì? Y là con lai phải không?"

Từ Thông Văn ở đầu dây bên kia hoàn toàn không giải thích được vì sao đại ca lại hỏi như vậy, gã lẳng lẳng trả lời:

(Đại ca, đương nhiên là tóc của y màu đen rồi, bất quá mẹ y là người sống ở vùng núi, mà ở vùng núi có nhiều chủng tộc lắm, cho nên y cũng là con lai, phải không đại ca?)

"Thật là con mẹ nó chết tiệt..."

Trác Hoành Tứ thiếu chút nữa đã ném luôn chiếc điện thoại di động, hần liền gác máy, đau đầu vạn phần, hơn nữa hai huyết Thái Dương đều nảy lên đống đống.

Nam nhân tóc vàng trước mắt không phải là người mà hần muốn tìm.

Hiện tại phải làm sao bây giờ? Nói với y là: "Xin lỗi nha, hi hi, tôi tìm lộn người, không cẩn thận nên đã kê đơn cường bạo cậu, cậu chỉ là một người qua đường vô tội."

William cố sức đứng lên, bởi vì đêm nay tình cảm quá mãnh liệt, nên chân y còn hơi run rẩy.

Toàn thân y xích lõa, lại đứng trước mắt Trác Hoành Tứ, khiến hần muốn ngừng thở luôn.

Y đẹp đến mức làm cho hần điên cuồng, hần là có rất nhiều người chấp nhận buông tha sinh mệnh, chỉ để được ngồi ở vị trí này, xem xét thân thể hoàn mỹ kia.

Có điều, trải qua cơn khủng hoảng vừa rồi, tên sát thủ ra tay hung hăng độc địa như thế, rõ ràng là muốn đưa y vào chỗ chết mà.

Trác Hoành Tứ lấy từ tủ quần áo ra một cái áo sơ mi và quần tây, đặt trên giường, quyết định phải thật nhanh rời khỏi cái nơi thị phi này, hơn nữa càng xa càng tốt.

"Mặc quần áo nhanh đi, tên sát thủ kia có khả năng sẽ trở về xem xét hiện trường, không có thời gian nữa đâu."

Sau khi William mặc xong quần áo, Trác Hoành Tứ liền kéo tay y.

“Mau lên! Tôi biết cửa sau ở đâu, mau đi theo tôi.”

“Dựa vào cái gì mà tôi phải nghe tên biến thái như anh nói chuyện, tôi sẽ tự đi...” William hất tay hất ra.

Nhìn đến đồng đạo cụ khó coi bên trong túi da, Trác Hoành Tứ lộ ra nụ cười khở, hất biệt trong mắt nam nhân, mình là một kẻ rất hạ cấp, hướng chi vừa rồi còn kê đơn xâm phạm y, nên y sẽ không thể tin tưởng mình.

“Chuyện đêm nay tôi rất xin lỗi, nhưng đó sẽ là một kỷ niệm đẹp khó quên...”

William nghe đến đó, một quyền lại vung lên.

Trác Hoành Tứ thấy thế, liền dùng tay ngăn chặn, sau đó cường ngạnh lôi kéo y chạy cho mau.

Hai người vừa chạy đến gần thang lầu, thì cửa thang máy mở ra, một người mặc trang phục màu đen, chiếc mũ trên đầu kéo xuống thật thấp, che khuất nửa khuôn mặt, hất chậm rãi bước về phía cửa phòng của William.

Ngư cũng biết đây chính là gã sát thủ ban nãy, thân thể William không khỏi run lên.

Trác Hoành Tứ bèn thấp giọng giục y: “Đi mau, hất vào phòng mà tìm không được cậu, có thể sẽ kiểm tra bên ngoài đó.”

William nắm lên tay vịn cầu thang, muốn chạy như bay xuống dưới, thế nhưng thân thể lần đầu hoan ái cùng nam nhân, nên lúc này lại đau đớn bất kham.

Người khác căn bản là đến ngày thứ hai cũng không đứng dậy nổi, y còn có thể đi lại, là do bản thân đang cố nén trụ thống khổ.

Hướng chi vừa rồi đánh nhau, còn bị hất đánh cho vài quyền, thân thể càng thêm nặng nề, mỗi một bước đi, y đau đến nổi eo cũng co thắt lại.

Trác Hoành Tứ nhìn thấy có chút không đành lòng, bởi vì người khởi xướng chính là hất, nếu không phải hất xâm phạm y, còn đánh y, thì đối phương sẽ không suy yếu như thế.

“Tôi công cậu nha!” Cơ thể hất tuy cường kiện, thế nhưng chưa công ai bao giờ.

William lạnh lùng liếc hất một cái: “Không cần, tôi tự đi.”

Tuy rằng y không cần hất bang trợ, thế nhưng Trác Hoành Tứ không thể chịu được khi nhìn thấy y ngược đãi chính mình.

“Tôi nói công là phải công, có lên không thì bảo? Nếu cậu đi chậm như vậy, tên sát thủ kia mà đuổi kịp, sẽ bắn chết cậu. Muốn thế lắm à?”

William bị hất mắng, nên giận dữ quay đầu đi, không thèm nhìn hất nữa. Trác Hoành Tứ thừa cơ, liền choàng tay y qua cổ mình, công ở sau lưng, sau đó chạy thật nhanh xuống lầu.

“Tôi không thiếu nợ anh đâu nha, tự anh đòi công đó.”

William nằm trên lưng hất, thốt ra lời nói lạnh nhạt.

Trác Hoành Tứ rất muốn trượt tay xuống, néo lên móng y một phát, cho y biết thế nào là lễ độ, nhưng dù sao hất cũng không phải là một đứa ngu ngốc, nếu làm như vậy, tuyệt sắc mỹ nam cứng đầu ở phía sau có thể sẽ tức giận đến mức đập đầu hất, sau đó cả hai sẽ cùng nhau lăn xuống thang lầu, té gãy cổ.

“Cậu đã trả hết nợ cho tôi rồi.”

Trác Hoành Tứ nhàn nhạt đáp lại, luận về lời châm chọc, thì công lực của nam nhân tóc vàng còn kém xa hất, hất còn bổ sung thêm một câu cực kỳ hạ lưu: “Ồ trên giường.”

William ngẩn ra, vốn không hiểu câu đầu tiên hất đang muốn ám chỉ cái gì, nhưng nghe đến câu “Ồ trên giường”, nhất thời cả khuôn mặt y đỏ bừng lên, thẹn quá hóa giận, cơn giận lập tức bùng nổ.

Y rống to: “Tôi không cần anh công, đồ biến thái tiểu nhân, vô sỉ, dê tiện...blah blah...”

Có lẽ y rất ít mắng chửi người khác, nên lúc mắng chửi cũng rất văn nhã, Trác Hoành Tứ thừa dịp xoay xoay bàn tay một chút, liền đụng đến cặp móng của y.

Bởi vì y vẫn tức giận mắng nhiếc, nên chẳng hay biết mình đang bị người ta ăn đậu hũ, khiến Trác Hoành Tứ rất vui vẻ đắc chí.

Cho dù cách một lớp quần, nhưng cảm giác vẫn rất tuyệt, cặp móng của y vừa rắn chắc vừa co dãn, làm cho Trác Hoành Tứ thần hồn điên đảo.

Bất quá miệng của y lúc mắng người cũng thật thơm thật ngọt, hẳn muốn được nghe y mắng chửi thường xuyên.

Cho dù hẳn tìm sai người, hạ được sai người, thượng sai người, thế nhưng sự sai lầm này thiệt là mỹ lệ, hẳn đã nhiều năm không được hưng phấn như thế.

“Đừng mắng nữa, cậu muốn cho tên sát thủ nghe được, để hắn xuống đây giết người à?”

Trác Hoành Tứ nói có đạo lý, khiến William muốn phản bác cũng không phản bác được.

William không thể làm gì khác hơn là nuốt câu chửi rửa vào miệng. Y vốn ngụ ở tầng lầu rất cao, thế mà tốc độ của nam nhân tóc đen vẫn rất bình ổn, hơn nữa không hề lộ ra trạng thái mỗi mệt.

Tới lầu trệt, Trác Hoành Tứ thành thạo chạy qua mấy hầm ngầm, hắn mở một cánh cửa âm u, sau đó men theo con hẻm nhỏ để đi ra ngoài.

“Ra khỏi khách sạn rồi, cho tôi xuống...”

William một khắc cũng không muốn nằm trên lưng tên biến thái này.

Trác Hoành Tứ đối với ngữ điệu hắt hàm sai khiến của y có chút bất mãn, hắn buông người ra, nhưng tâm lại nảy sinh mưu kế.

Hắn nhanh tay hoàn trụ cổ của William, hoảng hốt nói ra lý do mà hắn vừa mới nghĩ ra.

“Có người đang chạy qua đây! Nói không chừng chính là đồng bọn của tên sát thủ, cậu mau phối hợp với tôi ...”

Hắn vừa nói xong, liền đứng tại chỗ ôm lấy thắt lưng của nam nhân, càn quấy hôn y.

William tức giận đến cứng còng thân thể.

Lúc này, Trác Hoành Tứ lại ghé vào tai y, nhẹ giọng thúc giục: “Còn không mau phối hợp, cậu muốn chết, nhưng tôi thì không.”

Sợ sát thủ thực sự đuổi theo, William bất đắc dĩ há mồm, để mặc cho tên biến thái cướp đoạt đôi môi mềm mại của mình.

William chỉ là diễn trò, làm bộ hôn môi, thế nhưng tên kia càng ép chặt y vào tường, thân thể hai người chặt chẽ áp sát, không có một khe hở, giống như đang thực sự hôn nhau.

Đồng thời y cũng phát hiện, kỹ thuật hôn của tên nam nhân này rất giỏi, đầu lưỡi còn cố tình khiêu khích, khiến thân thể y dâng lên một cỗ nhiệt lưu, trên trán cũng toát ra lớp mồ hôi tin mịn, nếu không đẩy hắn ra, thân thể mình sẽ nảy lên phản ứng.

“Được chưa?”

Thanh âm của y có chút gấp, máu nóng lại đang cuộn cuộn bên trong cơ thể.

“Gã còn đang đứng nhìn ở góc tường, diễn thêm một chút nữa...”

William không biết kẻ nào đang đứng bên góc tường, muốn quay đầu lại để nhìn, thế nhưng Trác Hoành Tứ liền xoay mặt y lại, hạ giọng nhắc nhở.

“Đừng nhìn, để tránh gây sự chú ý, chuyên tâm hôn là được rồi, như vậy gã sẽ nghĩ chúng ta là đôi tình nhân đang bị dục hỏa đốt người.”

Gì? Tình nhân bị dục hỏa đốt người hả? William vừa muốn thốt ra những lời này, liền bị tên biến thái ngăn chặn đôi môi cánh hoa, tay hắn còn sờ tới sờ lui trên người y, hai người không khác gì cặp đôi diễn viên đang đóng phim Adult.

Trác Hoành Tứ trượt tay trên thân thể y, sờ mó lên bộ phận mẫn cảm giữa hai chân đối phương, dường như muốn xem thử nơi đó có thay đổi gì hay không.

William run lên, phát hiện khối dục vọng giữa hai chân đang nổi lên phản ứng, mà thứ phản ứng này, y tuyệt đối không thể để cho tên nam nhân trước mặt phát hiện, William vội vã che giấu, cố gắng không để cho người kia biết....

4. Chương 4

Nghỉ tết xong ời,tái xuất giang hồ đây:">

William cũng mặc kệ có bao nhiêu tên sát thủ đang dòm ngó, y tức giận, đẩy bàn tay không yên phận của tên nam nhân tóc đen ra khỏi cơ thể mình.

“Được rồi, tôi chịu hết nổi rồi...”

William mở miệng mắng to.

Trác Hoành Tứ diễn xuất giống y như thật, hắn lập tức rút tay lại, lui ra phía sau vài bước,giả bộ e ngại nhìn về phía tên sát thủ.

“Hắn đi rồi, cảm tạ trời đất, rốt cục cũng được giải thoát!Nói thật, tôi không có hứng thú với nam nhân, cũng không muốn chạm vào cậu đâu.”(xạo keeeee)

Trác Hoành Tứ nói dối không chớp mắt, làm như những việc hắn làm từ nãy đến giờ đều là bất đắc dĩ, biểu tình trên mặt lại chân thật như vậy, khiến William càng không thể hoài nghi câu chuyện bịa đặt của hắn.

Thế nhưng nam nhân này chính là kẻ đã hạ dục y, xâm phạm y, rồi lại nói ra những việc thật khó tin.

“Đi thôi, chúng ta đón tắc xi...”

William quyết định mỗi người sẽ đi một ngả, nhưng lại bị Trác Hoành Tứ níu kéo.

“Chờ một chút, cậu muốn đi đâu?”

“Đi tìm anh họ của tôi, nói với anh ấy là có người muốn ám sát tôi.”

Trác Hoành Tứ nhận ra trong chuyện này còn nhiều điều khó hiểu, hơn nữa hắn cảm thấy thật bất an.

“Anh họ của cậu có giàu không? Hay là cậu giàu hơn?”

Loại sự tình này căn bản là không cần trả lời, William kế thừa công ty của gia tộc, đương nhiên là giàu hơn ông anh họ Taylor, y là tổng tài công ty,còn Taylor chỉ là chấp hành trưởng ở chi nhánh Á Châu mà thôi.

Nhìn thấy biểu tình trên mặt của nam nhân tóc vàng,Trác Hoành Tứ cũng đoán ra được đáp án, hắn càng không muốn buông tay, sợ y giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, đi tìm anh họ của y cũng giống như đi tìm chết.

“Cậu không biết đấy thôi, tôi đã từng chứng kiến qua rất nhiều chuyện, nào là hãm hại, phỉ báng, đả thương người ... Tất cả đều liên quan đến chữ tiền, mà đạo lý này,dù ở nơi đâu thì cũng như nhau cả thôi, cậu có gia sản càng lớn, thì kẻ thù càng nhiều. Cậu có tiền, nhưng anh họ cậu lại không có nhiều tiền bằng cậu, nếu cậu chết, thì ai là người thừa hưởng?”

Hắn nói oang oang,khiến William cảm thấy khó chịu, nghĩ hắn căn bản là nói bậy, hướng chỉ cái tên này có nhân cách kém cỏi, tuy rằng hai người chưa gặp mặt được bao lâu, nhưng y đã ăn đủ khổ sở rồi.

“Taylor không thể làm như vậy, tình cảm của chúng tôi rất tốt, nếu như anh không hiểu thì ngậm miệng chớ lại đi!”

Trác Hoành Tứ lãnh tỉnh hơn y nhiều lắm: “Tôi sẽ im miệng, thế nhưng tôi muốn cậu phải đi với tôi, tôi không thể mở to mắt nhìn cậu đi chịu chết.”

Hơn nữa, tôi còn phải bồi thường cho cậu vì tội cường bạo nhằm người nữa chứ. Trác Hoành Tứ nói thầm ở trong lòng.

Quan trọng nhất là, nam nhân tóc vàng này thoát nhìn rất thú vị, a... Dù dễ y làm tình nhân của mình cũng được, ha ha...

Dù sao chỉ vừa nhìn đến đối phương, là hắn đã hưng phấn muốn chết, từ trước đến nay Trác Hoành Tứ chưa từng kích động quá mức như vậy ; chỉ cần hắn muốn đoạt được một thứ gì đó, thì tuyệt đối sẽ không bao giờ buông tha.

Trác Hoành Tứ gọi được một chiếc tắc xi, liền nhét nam nhân tóc vàng vào trong xe, y còn muốn nhảy xuống, nhưng hắn thừa dịp thời điểm lộn xộn, nhanh tay đóng sầm cửa xe lại, nói với tài xế địa chỉ nơi cần phải đến.

“Cậu tên là gì?”

William căn bản là không muốn để ý tới hắn, chỉ là lần đầu tiên y đi đến Đài Loan, từ trước đến nay luôn có người theo hướng dẫn, bản thân muốn đi đến địa phương nào cũng có tài xế và bảo tiêu đồng hành, đối với nhân sinh nơi đây hoàn toàn không quen thuộc, ngoại trừ cầu cứu người trước mắt, thật sự y không còn cách nào khác.

Dù sao nam nhân này cũng bị sát thủ truy sát giống mình, hơn nữa theo lời hắn nói, hắn thực sự biết cửa sau khách sạn ở nơi nào, cũng rất nhanh công mình trốn đi, cho thấy hắn rất hữu dụng.

Thấy William không thèm trả lời, Trác Hoành Tứ cũng lơ đãng, cầm lấy bóp da trong tay: “Để xem cậu tên gì...”

Thứ hắn đang cầm trong tay chính là bóp da của William, mà căn bản William cũng không biết hắn đã ‘chôm chìa’ từ lúc nào, y chỉ còn cách trốn mất nhìn.

Trác Hoành Tứ thông dong mở bóp da, nhìn lên thẻ căn cước của đối phương, tấm tắc: “William... Tên cũng dễ nghe.”

William muốn cướp chiếc bóp lại, Trác Hoành Tứ nhún vai đưa lại cho y, sắc mặt giống như đang thi ân:

“Lần sau đừng làm rớt nữa nha, vừa nãy nó bị rơi trên mặt đất, nên tôi giúp cậu nhặt lên, tôi nghĩ cậu cũng nên cảm ơn tôi một tiếng chứ.”

Còn phải cảm tạ hắn nữa hả, mơ đi! William quay mặt đi, làm bộ như không nghe hắn nói, muốn y nói hai chữ “Cảm ơn” – phi, không có khả năng!

Chiếc Tắc xi chậm rãi ngừng lại, Trác Hoành Tứ liền kéo William bước xuống xe.

Trên đường đi lên nhà trọ, Trác Hoành Tứ còn tiện tay mua thêm một vài vật dùng cần thiết.

Sau khi vào nhà, Trác Hoành Tứ đưa William đến phòng dành cho khách: “Chắc cậu cũng mệt mỏi rồi, ngủ một chút đi, ngày mai tôi sẽ cùng cậu đi tìm anh họ.”

Hắn cầm lấy bao thuốc vừa mua ban nãy: “Thuốc này dùng để giảm sưng, còn có cao dán, dán lên thất lưng sẽ đỡ đau nhức.”

William liền đẩy hắn đi ra ngoài, sau đó đóng chặt cửa lại, không muốn để ý đến hắn nữa.

Trác Hoành Tứ vẫn đứng trước cửa phòng không chịu đi: “Nếu ngày mai đi gặp anh họ mà cái mông đau đến bất động, thì tôi mặc kệ nhá.”

Hắn nhàn nhả đứng chờ, qua một hồi lâu, William liền hung hăng mở cửa ra.

Cái mông của y thực sự là đau gần chết, đã có thuốc, ngu gì mà không xúc chứ.

Trác Hoành Tứ sớm đoán được y sẽ mở cửa, trên mặt nở nụ cười thật hài lòng.

“Muốn dùng à? Có muốn tôi thoa giúp không?”

“Đồ ghê tởm, một ngày nào đó anh sẽ xuống địa ngục.”

William hung ác chửi bới, nam nhân này hạ lưu đến mức y khó có thể tưởng tượng được.

“Cực cương, cậu không hiểu là càng chửi thì tôi càng thích à?”

Trác Hoành Tứ rất thích bị y chửi rửa, đánh là thương, chửi là yêu mà, đây là đạo lý thiên cổ bất biến đó nha; huống chi được mỹ nhân mắng, ngược lại hẳn cảm thấy thật sướng khoái.

William tức giận đến run rẩy, cho tới bây giờ y chưa từng gặp qua nam nhân nào vô sỉ như thế, nói chuyện với hắn, quả thực là khiêu chiến lòng kiên nhẫn của bản thân.

“Biến thái, không cho anh gọi tôi là cực cương!”

“Cực cườgggg, cậu cần phải tắm rửa, thế nhưng trong khách phòng không có phòng tắm, ở bên ngoài mới có.”

Trác Hoành Tứ chỉ về hướng phòng tắm, còn thuận tiện đưa một bộ áo tắm cho y.

“Đây là đồ của tôi, so với cậu có lẽ hơi rộng, thế nhưng chí ít cũng che được thân thể; còn có một cái quần lót trắng, tôi xin đảm bảo là chưa từng dùng qua.”

Hắn nhìn chiếc quần lót màu trắng trên tay, sau đó ánh mắt *** tà lại liếc nhìn y, dường như đang ảo tưởng chiếc quần này sẽ bao trụ trên mông của đối phương, như có như không che đầy lên nơi tư mật.

Nhân thần lộ liễu của hắn khiến cho William xấu hổ và giận dữ không ngớt, thế nhưng đó chính là vật phẩm tùy thân không thể thiếu, nên y liền nhanh chóng đoạt lấy chiếc quần lót.

Sau khi vào phòng tắm, William mới phát hiện vách tường toàn bộ đều trong suốt, hơn nữa cửa cũng không thể khóa lại; tuy người ở bên ngoài cũng không nhìn rõ được cơ thể của y, thế nhưng bản thân đang ở chung nhà với một tên xú nam nhân tà ác, làm sao y có thể yên tâm mà tắm đây.

“Làm sao vậy? Cực cương, dù sao thì toàn thân trên dưới của cậu tôi đều thấy hết trơn rồi, hà tất phải xấu hổ? Tôi ở bên ngoài sẽ không nhìn đâu, cậu yên tâm tắm đi.”

Trác Hoành Tứ thông thả nằm lên chiếc sofa xa hoa, nơi này là chỗ tốt nhất để quan sát mỹ nhân dục (người đẹp tắm ...) đó nha, còn có thể mơ hồ nhìn thấy người bên trong đang làm cái gì, có thể nói là một “Địa điểm ngắm cảnh ” tuyệt vời.

William cắn răng rống giận: “Không được gọi cực cương.”

“Cương à, tính tình của cương thật là bất hảo.” Trác Hoành Tứ không thèm quan tâm việc y đang tức giận. “Mau tắm đi! Hay là sợ tôi nhìn lén nên không dám?”

William bị hắn kích động đến mức không thể phản bác, đúng là ngày hôm nay y đã bị tên xú nam nhân này chiếm hết tiện nghi, hiện tại cách một lớp thủy tinh mờ ảo, bị hắn nhìn thì có làm sao đâu.

Y liền cởi y phục, vặn mở vòi nước, một dòng nước ấm áp từ vòi sen tỏa xuống, chậm rãi lan ra rồi tích tụ trên từng điểm mẫn cảm của thân thể.

Y còn tự tay tẩy rửa sạch sẽ nơi bị tên xú nam nhân kia chà đạp, tuy lúc đầu xấu hổ vạn phần, thế nhưng cũng phải cắn răng mà làm.

Khi William tắm rửa xong xuôi, mặc quần áo đi ra ngoài, Trác Hoành Tứ lại lộ ra ánh mắt đầy ca ngợ.

William biết rõ tên nam nhân này căn bản là vô sỉ đến ác liệt, là người có nhân cách thấp vô cùng; thế nhưng, bị hắn dùng ánh mắt kia để nhìn ngắm, ***g ngược lại nhẩy loạn, hơn nữa mơ hồ còn có một loại cảm giác quen thuộc, y không khỏi thốt ra một câu, sau đó lập tức hối hận cực kỳ.

“Có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu không?”

Y cũng biết, bản thân làm sao có khả năng gặp qua nam nhân này, số người Châu Á mà y tiếp xúc thật sự là rất ít, huống chi tên kia tồi tệ như thế, nếu như đã gặp qua một lần, tuyệt đối sẽ không quên được.

Đêm nay, đã là lần thứ hai William nói như vậy với hân, Trác Hoành Tứ cũng không hiểu được vì sao y lại nói thế.

Nhìn đến dung nhan xinh đẹp như băng tuyết của đối phương, hân cười cười: “Tôi nghĩ chúng ta chưa từng gặp nhau, nếu đã gặp một người có khí chất đặc thù như cậu, tôi tuyệt đối sẽ không quên đâu.”

Trên bàn đã đặt sẵn một tách trà nóng đang bốc khói nghi ngút, Trác Hoành Tứ chỉ vào vị trí bên cạnh mình: “Ngồi xuống uống trà xuân cao cấp nhất Đài Loan đi, nước ngoài không có đâu.”

Vị đạo của trà phi thường thơm ngọt, tuy rằng William rất chán ghét xú nam nhân này, thế nhưng thân đang là kẻ tha hương, cần phải có người hỗ trợ, nên nghe lời hân mà ngồi xuống.

Y mới tắm xong nên có điểm hơi khát, nước trà vừa vào đến miệng, liền cảm thấy một vị đắng chát, thế nhưng khi nó chảy xuống yết hầu, lại trở nên cam thuần ngọt, ngon đến mức khiến y lúu cả lưỡi.

“Ngon quá đi!”

“Giá một cân đến vài vạn đó, bình thường tôi không ưu đãi người khác đâu.” Trác Hoành Tứ lại thay y rót thêm một tách.

William lại uống thêm mấy ngụm, tuy không phải là rượu, nhưng lại có một loại cảm giác mơ hồ say sưa, hình như trước đây, y cùng nam nhân này cũng từng có những giây phút nhàn hạ như thế này...

“Đầu tiên tôi phải nói với cậu, tôi tìm lộn người. Bởi vì tìm lộn, nên đã làm ra những chuyện không nên làm, xin lỗi nha.”

Trác Hoành Tứ nói lời xin lỗi với một vẻ mặt hoàn toàn thông thả.

William buông tách trà xuống, y cũng biết mình không phải là người hân muốn tìm, thế nhưng đêm nay bị oan uổng như vậy, mà tên kia chỉ dùng mấy câu đơn giản đó là có thể xóa bỏ tất cả sao?

“Đêm nay tôi bị hành hạ lung tung, vậy mà anh chỉ dùng một câu ‘Tìm lộn người’ là xong à, tôi đây... Tôi...”

William nói không ra lời, cảm thấy phi thường tức giận.

Trác Hoành Tứ lại ăn vạ giảng giải: “Nhưng cũng nhờ tôi tìm lộn người, nên mới cứu được một mạng của cậu, không phải sao?”

William khó có thể nói là không phải, bởi vì ... đây là sự thực.

Nếu như cứ làm việc rồi lên giường ngủ như lúc bình thường, có lẽ sát thủ đã sớm giết y, thế nhưng... Lẽ nào bởi vì ... Không lẽ y còn phải cảm tạ đối phương vì nửa đêm cường bạo mình sao? Trên đời này làm gì có loại đạo lý này?

Tên xú nam nhân này đã chiếm được tiện nghi mà còn bày đặt khoe mẽ, nói ra mấy lời quả thực là khiến y tức chết.

“Ngoan, đừng tức giận, thật ra tôi không thích lên giường cùng đàn ông đâu. Nhưng tôi đã hy sinh như thế, xin cậu đừng trách tôi nữa mà!”

Hơn nữa, tôi là người đàn ông đầu tiên của cậu, mà cậu cũng là người đàn ông đầu tiên của tôi, như vậy chúng ta không thiếu nợ nhau, huề nha.”

William nghe xong lại phát hỏa, cái tên xú nam nhân này xâm phạm y, còn y là người bị xâm phạm, khỏi nghĩ cũng biết là không hề công bằng.

Tên kia vừa nói vừa làm ra vẻ xấu hổ, rốt cuộc mình là kẻ bị hại hay là hân cơ chứ?

William đứng bật dậy, đang muốn tức giận mắng, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, lập tức ngã người ra phía sau, Trác Hoành Tứ vừa vịn chạy đến đỡ lấy y.

Y muốn nói, nhưng mà môi chỉ vừa nhu động một chút đã ngắt đi.

Trác Hoành Tứ nhẹ nhàng ẵm William lên, chậm rãi đi vào trong phòng ngủ, đặt y nằm úp sấp trên giường, sau đó cởi quần đối phương, cầm lấy một lọ thuốc mỡ ở bên cạnh, đều đều thoa lên vết thương bị sưng đỏ của y, rồi kéo quần lên thật ngay ngắn.

Trác Hoành Tứ sủng nịch tươi cười, cũng không nhận ra có điều gì đó không đúng.

Cục cưng luôn luôn tức giận, nhưng bộ dạng lúc y tức giận thật là mê người.

Có lẽ hẳn chiều cổ y chỉ vì trách nhiệm mà thôi, hẳn không muốn nhìn thấy ngày mai, cục cưng bước đi mà bị đau đớn đến nhăn mặt nhàu mày.

“Cục cưng à, bởi vì cậu thật bướng bỉnh, tôi muốn thoa thuốc cho cậu, nhưng cậu nhất định không chịu, nên tôi đành hạ một chút thuốc ngủ, tôi sợ cậu đau đến không ngủ được, mà cậu cần ngủ một giấc thật ngon để bảo dưỡng sắc đẹp, vì thế việc tôi hạ thuốc ngủ dường như cũng không có gì sai ha.

Ngủ ngon nha, cậu không cần cảm tạ tôi, chỉ cần ngày mai không lấy dao giết tôi là tốt rồi.”

Trác Hoành Tứ hôn nhẹ lên đôi môi William, cầm lấy cao dán, đắp lên thắt lưng và hông của y, đắp chặn hông cho đối phương, sau đó lại xốc chăn lên, chui vào nằm ở bên cạnh....

Trên người William toả ra hương vị sữa tắm của hắn, hơn nữa, y cũng im lặng ngủ bên cạnh hắn, nhịp thở đều đặn vang lên.

Nhờ tác dụng của thuốc ngủ nên y mới an tĩnh nằm bên cạnh mình, thế nhưng Trác Hoành Tứ bỗng nhiên nghĩ ra tình cảnh này có điểm hơi quen thuộc.

Hắn vươn tay kéo William vào trong lòng, thân mật ôm y ngủ, tựa hồ trăm nghìn năm qua đều là như vậy.

Dung nhan của người kia khi ngủ say rất rung động lòng người, Trác Hoành Tứ lộ ra nụ cười khổ, thì thào lẩm bẩm: “Chết tiệt, rõ ràng không có khả năng, nhưng tôi cũng bắt đầu nghĩ, chúng ta đã gặp nhau từ trước rồi.”

“Aaaa, đồ biến thái ghê tởm, trứng ung, tôi nhất định phải làm cho anh thân bại danh liệt...”

Sáng sớm, William tỉnh lại, liền nhìn thấy tên nam nhân tối hôm qua xâm phạm y đang nằm ngủ bên cạnh, một tay còn ôm thắt lưng y, làm như hai người bọn họ chính là đôi vợ chồng thân mật.

Tuy rằng y vẫn còn mặc bộ áo ngủ đêm qua, chứng tỏ là không bị sờ sảng, thế nhưng tên nam nhân kia lại *** mà ngủ, cha mẹ ôi, thật là kinh khủng mà.

Huống chi tên nam nhân này vừa ngược nhìn y, thì hạ thân của hắn còn không biết xấu hổ mà dăng trào lắc lư, khiến y quần bách không ngớt, liền lập tức quay đầu qua chỗ khác.

“Ha ha, sớm vậy.”

Trác Hoành Tứ không chút nào che lấp, cũng không xấu hổ, vẻ mặt cười cợt không đứng đắn.

Tiếng cười ha ha thật ghê tởm, khiến khuôn mặt William đỏ bừng lên, y chưa bao giờ gặp qua kẻ vào vô sỉ hạ lưu như thế, quả thực là hạ lưu hết thuốc chữa luôn.

“Cục cưng, đừng tức giận mà, tôi nấu bữa sáng cho cậu ăn nha.”

Trác Hoành Tứ dùng một loại khí thế dùng để trấn an con nít mà nói với y.

Sau khi bước xuống giường, hắn từ từ khoác áo lên, đi ra khỏi phòng.

William cũng tức giận không ngớt mà rời giường, mới phát hiện nơi thắt lưng cùng hông có dán mấy lớp cao, y lập tức đưa tay sờ soạng ở phía sau hông, mặt trên còn có du cao, có nghĩa là, tối hôm qua đã có kẻ không được y đồng ý, mà dám tự tiện thoa thuốc.

“Đồ biến thái, anh lại cho tôi uống thuốc ngủ, sau đó thoa thuốc có đúng hay không?”

William lao ra khỏi gian phòng, chạy vào bếp khởi binh vấn tội, chỉ thấy Trác Hoành Tứ mặt không đỏ, khí không suyễn gật gật đầu.

“Đúng vậy, dù sao tối hôm qua là tôi khiến cậu bị thương, nếu không thoa thuốc thì sẽ rất đau đớn, nên tôi có trách nhiệm làm giúp cậu.”

“Anh... Anh...” William tức giận đến nói không nên lời.

Thấy y tức giận, Trác Hoành Tứ rất hài lòng đùa giỡn: “Cục cưng, nếu như tôi làm vậy mà khiến cậu lương tâm bất an, muốn xin lỗi tôi, thì cậu đến đây kiểm tra xem chỗ này của tôi có bị thương không; nếu có, cậu cũng giúp tôi thoa thuốc xem như hồi báo đi.”

Nói xong, hắn liền xả dây thắt lưng, định tụt quần xuống.

William biết tên biến thái này có khả năng sẽ cởi quần trước mặt y, chiếu theo tình huống sáng hôm nay mà nói, bộ vị của hắn rất khỏe mạnh, căn bản là không có khả năng bị thương.

Y biến sắc, rống giận: “Không được cởi!”

Trác Hoành Tứ có điểm đáng tiếc, hắn thở dài: “Được rồi, vậy không cởi nữa, chúng ta ăn điểm tâm đi, bên trong món ăn có tràn đầy tình yêu thương của tôi đó nha!”

Yêu thương con khỉ khô! William che lỗ tai lại, không muốn tiếp tục nghe nữa, y sắp bị tên xú nam nhân này làm cho tức chết rồi, chỉ cần đến được chỗ của anh họ, y vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy hắn nữa.

“Mau ăn nhanh đi, tôi chưa từng nấu bữa sáng cho người khác đâu.”

Trước đây đều là người khác nấu cho hắn ăn, hiện tại hắn là vì cục cưng nên mới tự tay động thủ, có thể thấy được hắn có bao nhiêu quý trọng y.

5. Chương 5

Bữa sáng gồm có nước chanh và trứng chiên lạp xưởng, William chỉ ăn một ít, sau đó cũng không muốn tiếp tục ăn thêm, bởi vì nam nhân trước mắt đang sầm soi nhìn y, bỗng nhiên lộ ra một loại ánh mắt thật tà ác, lại còn phát sinh tiếng cười ha ha nham nhở.

Y ngăn người ra, rồi lập tức biết ngay trong đầu tên nam nhân này đang chất chứa thứ tư tưởng tục tiêu gì, nhất thời tức giận đến đỏ cả mặt lên, đẩy bữa sáng ra không thèm ăn nữa.

Nhìn ra William có vẻ hơi hờn giận, Trác Hoành Tứ cười hì hì, bộ dạng lưu manh vô cùng, da mặt có thể nói là dày nhất thế giới.

Chờ William ăn xong bữa sáng, hắn mới hỏi: “Cậu có biết anh họ của cậu nghỉ ở đâu không?”

William ngồi tại chỗ, ghen hờn nhìn trần trời, đột nhiên cũng không biết nên nói cái gì.

Y không biết Taylor đang ở nơi nào, bởi vì lúc y vừa đến Đài Loan thì được đặc biệt tiếp rước, hiện tại không có người hướng dẫn, nên nơi cư ngụ của anh họ y căn bản là không hề biết.

Trác Hoành Tứ mở chiếc máy vi tính yêu quý của hắn ra, sau khi hỏi y mấy vấn đề, hắn liền nhập một ít tư liệu vào bên trong, rất nhanh, ngay lập tức trên màn hình xuất hiện một dãy địa chỉ.

Hắn lập tức đứng dậy: “Đi thôi, tôi đưa cậu đi đến đó.”

Ngồi trên chiếc xe hơi cao cấp của Trác Hoành Tứ, cả hai đi đến trước một tòa cao ốc to lớn, chính là nơi hôm qua William đã đến.

Tới được khu vực quen thuộc, William lập tức bước xuống xe, trực tiếp đi gặp ông anh họ, Trác Hoành Tứ vẫn chạy theo sau y, không khác gì một gã vệ sĩ.

Vài giây sau đó, William cũng gặp được anh họ tại cửa thang máy.

Về mặt và tướng mạo của Taylor không xinh đẹp giống William, khuôn mặt chữ điền, tuy rằng mái tóc màu vàng cũng có điểm nổi bật, nhưng dáng vẻ quá mờ nhạt, đường nét hoàn toàn bình thường; nếu hắn không phải là người ngoại quốc, có bộ dạng hơi khác biệt, thì có thể nói là dung mạo phổ thông đến cực điểm.

“Taylor!”

Đột nhiên nghe tiếng kêu to, Taylor ngẩng đầu lên, vừa phát hiện ra William, ánh mắt của hắn từ ngốc lảng liến chuyển sang kinh hách.

“William... Trời ạ! Anh vừa lấy được tin tức nói em mất tích, trong phòng trọ thì rải rác nhiều thứ kỳ quái gì đó, anh nghĩ em đã bị người xấu bắt cóc, bởi vì em thật xinh đẹp.”

Mặt William đỏ lên, hiểu ngay mấy thứ kỳ quái mà Taylor vừa nhắc đến chính là cái gì, đó chính là đồng dụng cụ biến thái của thằng cha siêu biến thái kia.

Đúng lúc này, y nghe được từ sau lưng phát ra một trận cười ha ha của nam nhân, không cần quay lại nhìn cũng biết, nhất định là hắn đang cười chuyện ngày hôm qua; nói không chừng hắn còn đang nghĩ đến quá trình xâm phạm mình, thực sự là một tên biến thái quá dã man mà!

William lôi kéo anh họ, đi đến phía trước vài bước, giữ khoảng cách với nam nhân ở phía sau.

“Chúng ta đến nhà của anh rồi nói chuyện nha.”

William hạ giọng, không muốn tiếp tục ở chung với tên biến thái kia nữa, lại càng không muốn gặp lại hắn.

Taylor lộ ra vẻ do dự, sau đó lập tức gật đầu đồng ý.

“Àn, vậy đi thôi!”

William đi về phía chiếc xe của anh họ, từ nay về sau không bao giờ gặp lại Trác Hoành Tứ nữa, khi quay đầu lại, y thấy hắn đang cầm hai tay vào trong túi, khí định thần nhàn mà nhìn y.

Thấy William quay đầu lại, Trác Hoành Tứ liền rút tay từ trong túi ra, tặng y một nụ hôn gió xa xăm.

William vội vàng né tránh nụ hôn gió đáng sợ kia, thế nhưng đáng tươi cười anh tuấn của đối phương lại khiến cho tâm của y thoáng rung động.

Y liền quay đầu lại, mặt vô biểu tình nhìn về phía trước, nhưng vẫn như cũ, không thể ngăn chặn ngọn sóng triều đang vỗ vập trong lòng, cùng một cảm giác quen thuộc kỳ quái; rõ ràng đối phương chỉ là người xa lạ, không phải sao?

...

...

Chung quanh âm ỉ thanh âm nhưng cũng không ảnh hưởng đến suy nghĩ của William, sóng người khoa trương cười nói, thế mới biết anh họ thành lập chi nhánh ở khu vực Á Châu là hoàn toàn không sai.

Taylor có chút bối rối, hắn cúi đầu xuống bên tai William: “Thật ngại quá, William. Cha anh tới, ông ấy muốn gặp em, hình như lâu rồi em cũng không gặp ông ấy đúng không?”

William gật đầu, y cùng ông chú Henry đã một năm không gặp mặt nhau.

Taylor dẫn y đi lướt qua đoàn người, từ rất xa cả hai đã nhìn thấy mái tóc hoa râm của ông chú Henry, dáng dấp của ông ấy cũng không khác biệt nhiều so với trước đây, thần thái vẫn sáng lạng như cũ.

Y quay đầu lại nói với anh họ: “Em tự đi là được rồi, anh đến với vị hôn thê của mình đi.”

Taylor không chớp mắt, khuôn mặt lộ ra thần tình hơi xấu hổ, khiến William nhìn không được nở nụ cười.

Hiện tại anh họ không hề giống chấp hành trưởng của công ty trú tại Á Châu, nhưng lại giống cậu thiếu niên Taylor hay xấu hổ trước đây.

Yến hội đêm nay, kỳ thực chính là dịp để Taylor giới thiệu vị hôn thê Emily, cô ấy vốn là bí thư của hắn, sau đó hai người bị rơi vào vòng tình, hiện tại rốt cục cũng quyết định sẽ đính hôn, rồi kết hôn, William thấy thế cũng hài lòng thay bọn họ.

Khi vừa đặt chân đến Đài Loan thì đã bị ngắm bắn, nhưng lúc này sự sợ hãi đã hoàn toàn bị niềm vui che lấp.

Tuy rằng y biết rõ có người muốn giết hại mình, thế nhưng sau khi tìm được anh họ, và nói cho anh ấy biết hết về sự kiện này, Taylor lại lộ ra ánh mắt không giải thích được, rồi dùng vẻ mặt do dự nói cho y nghe.

Trên giường hoàn toàn không có vết đạn.

Bởi vì buổi sáng, người của hắn đến đón William, vừa nhìn thấy tình hình trên giường thì lập tức gọi điện thoại thông tri hắn, hiện trường tạm thời đang bị phong tỏa, chỉ có Taylor được đi vào xem qua.

Trên giường tuy rằng không có vết đạn, thế nhưng có một cái bao da màu đen, bên trong chứa đầy những thứ đồ tình thú khó coi, rơi lả tả trên giường cùng mặt đất.

Mà chủ nhân gian phòng là William cũng hoàn toàn biến mất, bởi vậy Taylor mới cho rằng William bị một tên biến thái đồng bóng nào đó bắt cóc.

Taylor áp a áp ứng khi nhắc tới đồng đồ tình thú, vẻ mặt cũng đỏ bừng lên ; phản ứng của hắn cũng làm cho William xấu hổ đến đỏ mặt.

Chuyện này là nỗi khổ tâm nhất đời y, sao có thể nói rõ cho anh họ nghe được cơ chứ.

Bởi vậy không thể làm gì khác hơn là nói lảng sang chuyện khác, thuận tiện quên luôn về mặt cột nhả thô bỉ của Trác Hoàn Tứ.

Taylor vẫn bảo chứng là trên giường thực sự không có vết đạn, từ giường đến chiếu hắn đều đã kiểm tra qua, hắn còn hoài nghi William tự ảo tưởng, cho nên việc này không thể làm gì khác hơn là im lặng không thể giải quyết được gì.

Bởi vì Taylor sắp kết hôn, cho nên William dù có bận rộn đến đâu, thì y vẫn muốn lưu lại để tham dự hôn lễ của ông anh họ yêu quý, tạm thời gián đoạn hành trình trở về Châu Âu.

Bất quá, y cũng không tiếp tục nhắc đến chuyện vết đạn trong phòng, tuy Taylor vẫn có điểm hoài nghi, nhưng tạm thời cũng không công bố tư cách và danh tính của y, tận lực bảo trì bí mật, phòng ngừa lại có người nhằm vào y.

“Cậu...”

William vừa tiến đến trước mặt ông cậu, đối phương liền ôm chặt lấy y.

“William, chúng ta đã lâu không gặp.”

William cũng quay lại cho ông một vòng ôm thân mật: “Cậu Henry, đã lâu không gặp, từ sau tang lễ của ba mẹ, con cũng chưa từng gặp lại cậu.”

Henry vỗ về mái tóc của cháu trai, tựa như y vẫn còn là một đứa bé.

Hai người nhàn thoại nói về việc nhà suốt một lúc lâu, nhưng bởi vì Henry giao thiệp rất rộng, nên không lâu sau lại có người đến tìm, ông ta hướng ánh mắt e ngại về phía William, William hiểu ý liền gạt đầu.

“Vậy con đi dạo đây, cậu.”

“Chơi vui vẻ nha, cậu nghe nói từ khi cha mẹ con qua đời được một năm, con ở Châu Âu công tác ngày đêm. Tối Đài Loan rồi thì đi chơi nhiều một chút! Chuyện công việc thì cứ để anh họ con giúp một tay.”

“Cảm ơn cậu.”

William đi ra bên ngoài, nhìn đám người đang cười đùa vui vẻ, y cảm thấy một cổ cô độc nói không nên lời, hình như toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình y.

Nhìn xa xa, thấy anh họ đang tay trong tay với vị hôn thê xinh đẹp, còn có cha mẹ đứng bên cạnh trông thật hạnh phúc, William nhận không được cảm thấy một tia ước ao.

Lúc này, bên cạnh đột nhiên có người đến bắt chuyện, châm một điếu thuốc đưa đến trước mắt William.

“Hi, muốn hút một điếu không?”

William cúi đầu xuống, tiếp nhận điếu thuốc.

Y cũng biết hút thuốc, bất quá là ít khi đụng đến, chỉ khi nào tâm tình tồi tệ thì mới hút một chút, mặc kệ hiện tại người bên cạnh là ai, y cũng muốn cảm tạ, vì người kia đã khiến y tỉnh táo lại.

Dù có hối tiếc cũng không thể giải quyết được chuyện gì, đây là chuyện thực tế mà một năm trước y đã giác ngộ được.

“Cảm ơn...”

William ngẩng đầu hướng về phía người vừa đưa thuốc cho y, định nói lời cảm tạ, nhưng chỉ mới nói được phân nửa, đã hốt hoảng dừng lại.

Trác Hoành Tứ đứng bên cạnh y, tiếp tục xuất ra một điều thuốc, hẩn ngậm vào miệng, khuôn mặt tuần tú tiến về phía trước, hình như muốn hôn y, kỳ thực là mượn lửa từ điều thuốc trên miệng y, châm lên điều thuốc lá của mình.

“Vì sao... Vì sao anh lại ở chỗ này?”

William nhìn thấy người mà cả đời không muốn nhìn thấy nhất, thiếu chút nữa đã rống to kêu cứu, tuy rằng biết làm thế là có điểm thất thố, thế nhưng thanh âm trong vô thức cũng tự dưng cao vút lên.

“Bình tĩnh lại đi, cậu muốn làm người khác chú ý sao?”

Trác Hoành Tứ lại lộ ra nụ cười nhất quán tà ác, mà những người ở chung quanh bởi vì nghe được âm lượng của William, bọn họ liền ghé mắt nhìn về phía cả hai người, bất quá gương mặt anh tuấn của Trác Hoành Tứ cùng đường nét xinh đẹp tinh xảo của William, hai người đứng chung với nhau tựa như một bức tranh mỹ lệ, mọi người vừa nhìn thấy liền không thể di dời được tầm mắt.

“Sao anh có thể vào đây? Đây là buổi dạ tiệc tư nhân, phải có thiệp mời mới vào được, anh lập tức đi ra ngoài cho tôi, bằng không tôi sẽ gọi cảnh vệ ”

William nộ khí xung thiên.

Trác Hoành Tứ ưu nhã cười, lấy ra tấm thiệp mời có tên của mình trên đó.”Tên của tôi là Trác Hoành Tứ, lần trước không kịp giới thiệu, ngày hôm nay đành chạy tới đây để giới thiệu cho cậu biết.”

“Anh, anh... Tấm thiệp mời này nhất định là giả mạo, làm sao Taylor có thể quen người thô lậu như anh.”

William tức giận đoạt lấy giấy mời, tỉ mỉ kiểm tra xem có phải là hàng giả hay không.

Chỉ cần nhìn thấy nam nhân này, y sẽ tức giận đến chết khiếp, làm ra những hành vi mà lúc bình thường mình không thể tượng tượng được.

“Cẩn thận một chút, coi chừng làm rơi mất tấm ảnh chụp tôi kẹp bên trong.”

Trác Hoành Tứ nói còn chưa xong, William liền nhìn thấy bên trong thiệp mời hé ra một tấm ảnh chụp, y tò mò không biết đây là ảnh chụp cái gì, liền nhanh tay kéo ra xem.

Ảnh chụp một người hầu như xích lô, trên mặt còn lộ ra biểu tình ý loạn tình mê; nếu đây là một người phụ nữ trần trụi, thì có thể nói, đây chính là bức ảnh *** đồi trụy.

Thế nhưng người trong ảnh không chỉ là một nam nhân, mà còn là chính mình; thì ra ngày đó sau khi hẩn kê đơn y, thì còn chụp thêm mấy bức ảnh đáng thẹn.

“Anh... Anh...”

Sắc mặt William trở nên trắng bệch, chỉ cần bức ảnh này bị lưu truyền ra ngoài, y cũng tự tử luôn.

William liền kéo tay Trác Hoành Tứ, cả hai chạy ra khỏi yến hội, sau đó chạy thẳng vào sâu bên trong khu rừng cây, cho đến khi không còn thấy bóng dáng của ai nữa.

William sợ làm những người khác chú ý, y hạ giọng nói: “Anh muốn dùng ảnh chụp để uy hiếp tôi sao?”

Trác Hoành Tứ tựa tay vào thân cây, ánh trăng vụn vặt trải dài trên khuôn mặt tuần tú của hẩn, khiến hẩn càng tuần dật phi phàm hơn mọi khi, nụ cười nhợt nhạt cũng mang đến sự bí hiểm khó tả, thế nhưng lời hẩn vừa nói ra khỏi miệng, vẫn tràn ngập ý tứ trêu tức.

“Cục cưng, tại sao cậu lại có thể nghĩ xấu về tôi như vậy? Tôi là muốn đưa lại cho cậu, tôi sợ cậu nghĩ tôi giữ ảnh chụp làm của riêng, tôi không muốn phá hư hình tượng của tôi trong lòng cậu.”

William vẫn không tin hẳn nói, bất quá, dù Trác Hoành Tứ có giở trò uy hiếp, thì y cũng không bao giờ nhân nhượng đâu, y tuyệt đối sẽ không khuất phục thế lực ác bá.

“Trong mắt tôi anh làm gì có hình tượng, nhưng dù anh dám dùng ảnh chụp uy hiếp tôi, tôi chỉ cần dùng tiền là có thể đề bẹp được anh, không những anh không uy hiếp được tôi, mà còn bị thân bại danh liệt đó.”

“Cục cưng, đôi mắt lạnh khốc của cậu đẹp quá, khiến người ta dục hỏa đốt người.”

Trác Hoành Tứ làm ra biểu tình kính phục, bộ dạng giống như đang thềm chảy nước dãi.

William tức giận trừng mắt nhìn hắn, nghe cái tên lưu manh này nói chuyện, quả thực là tự dằn vặt bản thân.

“Tôi đã nói rồi, không được gọi tôi là cục cưng!”

“Cục cưng...”

Tên này nghe không hiểu tiếng người à?

William cố sức vung một quyền vào mặt hắn, thế nhưng thân thể Trác Hoành Tứ lao lên phía trước, giữa lúc y đang cho rằng mình sắp bị Trác Hoành Tứ ăn đậu hũ, thì biểu tình của đối phương đột nhiên trở nên phi thường nghiêm trọng.

“Ngồi xuống, William.”

William muốn dùng lực đẩy hắn, nhưng Trác Hoành Tứ dùng hai tay ôm đầu của y, phát ra thanh âm trầm thấp.

“Hãy nghe tôi nói, ngay từ đầu buổi yến hội này, tôi đã chú ý thấy một gã nam nhân đội mũ nhìn chăm chăm vào cậu, nhưng có lẽ do người quá nhiều nên cậu không phát giác ra đấy thôi, tôi thấy gã nhìn chăm chú lắm, tôi hoài nghi đấy chính là tên sát thủ.”

“Anh hoài nghi? Anh chỉ dùng hai chữ ‘hoài nghi’ mà muốn lừa gạt tôi à?”

William cho rằng Trác Hoành Tứ lại lừa mình, còn muốn tiếp tục mắng vô mặt hắn, nhưng bỗng dưng Trác Hoành Tứ lại đội một mái tóc giả màu đen lên đầu y, cái loại cảm giác đau đớn khi da đầu bị ma sát khiến William chữ ằm lên.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì vậy hả?”

“Nếu như gã không phải nhằm vào cậu, thì gã sẽ không tiến vào trong rừng cây, đúng không?”

“Nói không chừng đó chỉ là một vị khách buồn chán mà thôi.”

William hoàn toàn không tin hẳn nói chuyện ma quỷ.

Trong buổi tiệc đính hôn của anh họ, y tin tưởng một trăm phần trăm vào sự an toàn, đây là một yến hội tư nhân, ai không có thiệp mời thì căn bản là không thể ra vào.

Trác Hoành Tứ ôm lấy y, thay đổi tư thế, dùng vai che lấp gương mặt của William, chỉ chừa lại đôi mắt cho y nhìn ra tình hình bên ngoài.

“Có phải gã nam nhân đang đơn độc tiến vào trong rừng?”

William ngạc nhiên, thậm chí là không thể phản bác được gì, cách nơi bọn họ đang đứng khoảng hai mươi mét, đích xác là có một gã nam nhân đội mũ, đang chậm rãi đi vào rừng cây.

William được Trác Hoành Tứ đội cho một mái tóc giả màu đen, cho nên dưới ánh sáng âm u mờ nhạt trong khu rừng, tên kia không thể nhận ra y.

Tên nam nhân đội mũ khẩn trương hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, như là đang tìm cái gì đó, cũng có lẽ là đang tìm một nam nhân tóc vàng

Trác Hoành Tứ thấp giọng giải thích: “Trong yến hội không ai có mái tóc vàng, trừ cậu ra, vì thế cậu là mục tiêu dễ bị phát hiện nhất đấy.”

William ngược nhìn lên, chống lại đôi con ngươi đen lầy của Trác Hoành Tứ.

Trác Hoành Tứ cũng chuyên chú nhìn y, một tay xoa xoa bờ vai của đối phương.

“Giúp tôi cởi quần áo.”

“Anh.. Anh nói cái gì đó?”

William cho rằng mình nghe lầm.

“Theo tầm mắt của tên sát thủ, có lẽ ban nãy gã đã nhìn thấy cậu đi cùng tôi vào rừng, nên gã muốn tìm chính là hai nam nhân, bây giờ chúng ta làm cho quần áo mất trật tự, giả bộ đang thân thiết, cậu lại mang mái tóc đen dài, xa xa nhìn giống như là một nữ nhân, gã sẽ không dám dă thảo kinh xà đầu, lại càng không hoài nghi chúng ta.”

“Anh...”

William rất muốn cự tuyệt, nhưng lời nói của Trác Hoành Tứ thật mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị đã cắt đứt lời từ chối của y.

“Mau một chút.”

William không cam lòng nghe theo mệnh lệnh của hắn, dù cho đối sách hắn đưa ra là đúng, thế nhưng muốn y chủ động cởi y phục của Trác Hoành Tứ, làm sao y có thể làm được?

Thế nhưng tên nam nhân đội mũ càng lúc càng đến gần hơn... Tiếng súng tại khách sạn cứ như đang văng vẳng trong đầu của y, khiến William phải khuất phục mà cắn răng làm theo.

Bị bắt đắc dĩ, William gắng gượng vươn hai tay ra, không cam lòng cởi nút buộc trên chiếc áo sơ mi của Trác Hoành Tứ, làm cho quần áo của hắn bất chỉnh, thậm chí y phục còn bay bay trong gió, lộ ra cơ bụng vừa đẹp vừa cường tráng.

Trác Hoành Tứ đặt y ở dưới thân, chủ động cởi dây thắt lưng của mình, tụt quần xuống hơn phân nửa, hai người lúc này thoát nhìn giống như một đôi tình nhân vừa chuẩn ra khỏi yến hội để yêu đương vụng trộm, mây mưa thất thường trong rừng cây.

Trên trán William toát ra mồ hôi nóng, bởi vì Trác Hoành Tứ đang chuyển tay qua để tháo nút buộc trên áo của y, lúc này trái tim trong ***g ngực không ngừng cổ động, thậm chí còn có xu hướng sắp nổ tung.

Vì sao y lại bị một nam nhân đặt dưới thân, lần thứ hai lại bị hắn quan sát thân thể của chính mình?

“Tôi sẽ bảo vệ cậu, William, tin tưởng tôi.”

Thanh âm của hắn ôn nhu như vậy, William giống như đang bị vật gì đó gây rối trong đáy lòng, trái tim bỗng nhiên mãnh lực nhảy lên, y ngẩng đầu nhìn lên gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc kia.

Bị Trác Hoành Tứ dùng ánh mắt tà tứ nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ mọng, nhưng y không cảm thấy chán ghét, thậm chí còn loáng thoáng ngửi được mùi hương nam tính trên cơ thể hắn.

Hương vị nam tính tự nhiên, mang theo một cổ vị tươi mới như cỏ xanh, khiến y hoa mắt thần mê, thậm chí còn nhận thấy một loại huyền cảm thiên toàn địa chuyển.

Hô hấp của William trở nên gấp gáp, gương mặt nhin không được mà hướng về phía trước.

Y biết rõ mình chỉ mới gặp nam nhân này có một lần, đó lại là một tình huống hết sức kinh khủng, tên nam nhân này đã kê đơn xâm phạm y.

Thế nhưng... Thế nhưng... Có một loại cảm giác kỳ quái quen thuộc lại nổi lên trong lòng, khiến y muốn... muốn làm...làm...

Làm cái gì?

Y không hiểu mình muốn làm cái gì, chỉ cảm thấy trong óc dường như có một đoàn rối rắm, một mảnh hỗn loạn, mặt mình cứ không ngừng tiến lên phía trước, sau đó chạm đến đôi môi của Trác Hoành Tứ.

Rốt cục William cũng hiểu được việc y muốn làm là việc gì....

Oa

~ko bik trúng gió hay cúm heo gì mà ta nằm úp sấp trên chiếu mấy ngày luôn.

Đúng là tuổi già sức yếu mà

hùi xư thì nghênh diện thu phong trận trận hàn

giờ bị gió quạt máy thổi cũng trúng phong nữa

6. Chương 6

H về với thôn làng, là lá la....

Trác Hoành Tứ ôm sát cánh tay William, hấn duyên hôn lên đôi bờ môi của y, đầu lưỡi cũng thuận lợi thâm nhập vào trong khoang miệng đối phương, không ngừng quấn lấy đầu lưỡi ẩm ướt bên trong.

Một đạo nhiệt lưu bất chợt nảy lên khiến thất lưng của William trở nên mềm nhũn, không tự chủ được mà nằm xuống đất.

Trác Hoành Tứ thuận thế đè ép lên trên thân thể y, vòng cánh tay ra phía sau cổ, càng thêm nhiệt liệt hôn môi, gât gao chiếm giữ lấy đôi môi đỏ mọng của y.

“Đừng... Đừng... Không nên làm như vậy...”

William muốn chống cự lại hành vi quái lạ của hắn, nhưng hoàn toàn ngăn chặn không được, trong cơ thể dường như đang bị một đoàn hỏa cuồng liệt thiêu đốt, lý trí hầu như cũng sắp cháy thành tàn tro.

Y biết rõ mình căn bản không phải là một kẻ đồng tính luyến ái, cũng không có nhu cầu *** với bất kỳ một nam nhân nào; thế nhưng khi bị tên nam nhân Châu Á này đặt ở dưới thân, y lại cảm thấy thật khó chia lìa hắn.

Ngay cả đầu lưỡi của y cũng lưu luyến không rời mà quấn chặt lấy hắn, chủ động tham nhập vào trong miệng của người kia, hình như cả đời y sinh ra, chính là vì khát cần được đôi môi của hắn hôn cùng âu yếm.

“Mình... Đến tột cùng là đang làm cái gì thế này?”

William không giải thích được, chỉ biết thì thào tự hỏi (ta nói em này hay tự lảm bảm lảm.), thế nhưng sau một khắc, lý trí vẫn không thể chống chọi lại cỗ tình triều vịnh huyễn.

Hai người vươn ra đầu lưỡi mềm nhuyễn, không ngừng hút lấy mật dịch của nhau.

William ngăn cản không được bản thân, càng lúc càng bị cuốn sâu vào bên trong dòng suối tình mãnh liệt, cho đến khi cả ngọn sóng triều hoàn toàn bao phủ lên thân thể y, William lúc này đã không thể chịu đựng được nữa, y liền chủ động lao vào trong lòng Trác Hoành Tứ.

Y phục của William bị Trác Hoành Tứ xé ra, ngay cả quần cũng bị kéo xuống đến chân, bãi cỏ mềm mại tiếp xúc với cặp mông nhỏ của y, đem đó trên cây cỏ vẫn còn đọng lại vài giọt sương, khiến da thịt cảm giác được một trận lạnh lẽo.

Trác Hoành Tứ vội cởi áo ra, lót bên dưới mông của William, không muốn nơi đó bị cỏ xanh làm cho ngứa xước, tay cũng thuận thế đặt lên đùi của y, không ngừng mơn trớn. (oa~ anh Tứ thiệt galan, iu we’.)

“Dừng tay... Trác Hoành Tứ, dừng tay!”

Một trận hoảng hốt bỗng nhiên nảy lên, khiến William lần đầu tiên gọi chính xác tên của nam nhân.

Không có đạo lý, hoàn toàn không có đạo lý, vì sao mình có thể tùy ý để tên nam nhân này “Ta cần thì ta cứ lấy” cơ chứ?

Vì sao?

Mà vấn đề này dĩ nhiên là y không nghĩ ra đáp án!

Tuy rằng nhược điểm của y đang bị Trác Hoành Tứ nắm trong tay, thế nhưng về vấn đề ảnh chụp thì y chỉ cần dùng tiền là có thể mua lại được, cho nên đây cũng không hẳn là nhược điểm, không thể uy hiếp được y.

Huống chi, hiện tại y không bị Trác Hoành Tứ kê đơn, thần trí thập phần rõ ràng, thế nhưng vì sao y lại chấp nhận để cho nam nhân này ôm chặt (chú cũng ôm lại người ta mà), còn chấp nhận để cho hắn làm những việc này?

Trác Hoành Tứ hoàn toàn không có dừng tay, bàn tay đang trượt nhẹ trên đùi dần dần chuyển hướng, ôm choàng lấy cánh hông của William, tay kia mềm nhẹ âu yếm, vây quanh khối dục vọng nam tính của đối phương.

Một trận dậy sóng chợt ập đến, khiến William yên tâm thả lỏng phòng bị, y nhận không được mà toàn thân đều run lấy bầy.

Không phải bởi vì lạnh, mà là vì nóng, hơn nữa còn nóng đến mức không chịu nổi.

“Ngô... Ngô...”

Thống khổ nhăn chặt vùng xung quanh lông mày, William cảm thụ được một tia áp lực từ nơi tư mật truyền đến, y liều mạng cắn chặt môi dưới, Trác Hoành Tứ xoa xoa cánh hông, sau đó ngón tay chậm rãi tiến nhập vào thân thể y.

“Tôi bảo anh... Dừng... Dừng tay.”

Thanh âm bởi vì vui thích hòa lẫn với thống khổ mà trở nên gián đoạn.

Trác Hoành Tứ hôn lên lỗ tai William, cũng nhanh chóng cởi quần lót của mình ra, giải thoát cho vật thể nóng rực kiên quyết đang vận sức chờ phát động.

William không thể tin nổi cơ thể mình đã từng bị cự vật to lớn kia tiến nhập, thế nhưng lại không bị xé rách.

“Tôi sẽ không dừng tay đâu, cực cùng, nói đến thì thấy buồn cười, thế nhưng mấy ngày hôm nay tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi nghĩ tôi được sinh ra là vì cậu, vì thế nên tôi phải tìm gặp cậu, bảo hộ cho cậu, thậm chí ...còn yêu cậu.”

Trác Hoành Tứ nói ra lý do khiến Willam sững sốt, đây là câu chuyện hoang đường mà chỉ có người điên mới nói ra được, người bình thường tuyệt đối sẽ không nói ra những lời nhảm nhí như vậy.

Y nhận không được liền thốt ra tiếng lòng chân thực: “Anh điên rồi sao?”

Trác Hoành Tứ lộ ra một nụ cười xán lạn, khiến cho tim William bất ngờ bị đình chỉ nhịp đập, hắn nâng mặt y lên, in lại một nụ hôn thật sâu, phẳng phất như hắn cũng thừa nhận chính bản thân mình thực sự rất điên cuồng.

Không cần theo đuổi nữ nhân, nhưng nữ nhân sẽ tự động đeo bám hắn, vì sao hắn lại ngày đêm mong nhớ một người nam nhân?(đam mê mà ...,mong nhớ nữ nhân thì ta đâu có edit =)))

Vấn đề này từ ngay lần đầu tiên đã xuất hiện trong đầu của hắn, nhưng lại không có đáp án, bởi vậy hắn vẫn nghĩ mãi không thông cho đến tận bây giờ.

“Tôi cũng nghĩ là tôi điên rồi, vì thế tôi mới trăm phương nghìn kế tìm cho bằng được tờ giấy mời này, chỉ để được nhìn thấy cậu một lần, có phải là tôi đã điên rồi hay không?”

Hắn hạ xuống cổ và ngực của William vô số nụ hôn, nói ra đáp án hắn vừa mới thông suốt.

“Quả nhiên là tôi đã điên rồi, tôi nhìn thấy vẻ mặt cô độc của cậu khi đứng một mình, giống như sắp khóc, trong lòng của tôi đau lắm, tôi hận không thể vì cậu mà ngăn trở tất cả nguy hiểm gian nan, chỉ cần cậu có thể cười vui...”

“Anh... Anh... Ngô... A...”

Trác Hoành Tứ tiến nhập thêm một ngón tay vào trong cơ thể y, William biết hắn đang muốn mở rộng huyết mạch của mình, trong cơn đau nhức, y nhin không được vội nắm lấy cánh tay của hắn, nhiệt năng da thịt của hai người chạm rãi ma sát với nhau.

Động tác của Trác Hoành Tứ khiến y cảm thấy đau đớn, nhưng song song đó lại có một cỗ khoái hoạt vọt đến từng bộ phận bên trong thân thể.

“Tôi yêu cậu, mặc kệ cậu có tin hay không, mặc kệ là cậu nghĩ chúng ta mới gặp nhau hai lần, làm sao tôi có thể điên cuồng như thế Nhưng tôi vẫn muốn nói cho cậu nghe, tôi yêu cậu, mà tôi cũng chưa từng nói ra những lời này với người thứ hai.”

Dứt lời, Trác Hoành Tứ liền kéo căng hai chân y ra, phần hông đẩy mạnh một cái, đưa ngay khối dục vọng lửa nóng vào trong cơ thể của y.

William biết rõ là mình cũng nên giãy dụa một chút, ... ít nhất ... Cũng ra vẻ như khước từ, thế nhưng lúc này y lại giống như một nữ nhân, dùng hai chân thon dài ra sức kẹp lấy vòng lưng của nam nhân trước mắt, hắn tiến nhập càng mạnh mẽ thì y càng cảm thấy hưng phấn đến run rẩy.

Mặc dù đây là lần thứ hai cùng nam nhân làm tình, nhưng thân thể William vẫn đang đau muốn chết, trán liên tiếp nhỏ xuống mồ hôi lạnh; nhưng mà trong sự đau đớn, lại mang theo một cỗ thư sướng nói không nên lời.

Hình như được Trác Hoành Tứ ôm vào trong ngực như thế, chính là một việc vô cùng tự nhiên, hai người thân mật tiếp xúc âu yếm, cũng chính là một việc sung sướng đến mức nào.

Trác Hoành Tứ bắt đầu luật động, mà mỗi một lần hắn đánh vào, đều khiến cho trái tim của William thiếu chút nữa đã nhảy ra khỏi ngực, hắn luật động càng nhanh, cao trào lại càng hung mãnh, từng đợt từng đợt thủy triều theo nhau tiến đến, sắp bức y điên cuồng.

“Cực cực, thật chặt...”

William không tự chủ được bắt đầu rên rỉ, hai chân chăm chú buộc chặt thân thể của nam nhân đang xâm phạm y, đồng thời cũng cảm thấy vui sướng không thể tưởng tượng nổi.

Lần trước y bị kẻ đơn, nên ký ức đối với chuyện này chỉ có mơ mơ hồ hồ, lần này thần trí vô cùng thanh tỉnh nên đã cảm thụ được sự kích thích đang xé rách thể xác và tinh thần của y.

Động tác của Trác Hoành Tứ càng lúc càng nhanh, sau đó hai người cũng không ngừng hôn môi, kích động không ngớt đạt đến cao trào, rồi nằm lăn trên mặt đất để thở dốc.

“Cực cực, thật là tuyệt, thực sự siêu lợi hại.”

Trác Hoành Tứ ôm lấy cổ của William, cúi đầu xuống tặng cho y một nụ hôn nồng nhiệt.

Toàn thân William đều hư nhược, cơ thể gần như xích lô ngồi phịch ở trong lòng Trác Hoành Tứ, da thịt vừa tiếp xúc với nhau, làm cho dục vọng của y lại một lần nữa muốn trỗi dậy.

Thân thể dường như muốn phản bội lý trí, y không dám nhớ lại hành vi phóng đảng ban nãy của mình, càng muốn đẩy Trác Hoành Tứ ra, thuận tiện đá cho hắn một cước, ác độc mắng hắn một trận té tát, thế nhưng... toàn thân vừa mới trải qua sự vận động kịch liệt, dĩ nhiên là không có khí lực để làm ra những việc này.

“Bầu trời đêm thật đẹp...”

Trác Hoành Tứ ngược nhìn lên bầu trời cao cao phía trên rừng cây, màn đêm ám trầm tỏa sáng ánh sao, cảnh sắc mỹ lệ làm cho hắn hoa mắt thần mê, ngay cả William cũng bị ảnh hưởng.(tội nghiệp thiên đình, 2 em làm giữa rừng thế này thì mấy ông thấy hết cả rồi...)

“Tôi hẳn là nên đánh chết anh vì chuyện vừa rồi mới đúng.”

William thốt ra lời giận dữ, thế nhưng ngữ điệu đã có điểm do dự, bởi vì ngay cả y cũng không hiểu rõ vì sao lại đồng ý phát sinh quan hệ với nam nhân này.

Trác Hoành Tứ chỉ trả lời bằng cách nở nụ cười, vươn cánh tay ôm chặt William vào trong lòng.

Sau khi giao hoan thì mồ hôi dung hợp lại cùng một chỗ, dường như đang muốn chứng minh nước sữa hòa nhau (nước sữa hòa nhau: gắn bó hòa hợp) đều là do hai người cam tâm tình nguyện hoan ái.

“Trước đây chức nghiệp của tôi là trai bao, nói êm tai một chút chính là nam quan hệ xã hội, tôi đã lên giường với không ít nữ nhân, sau khi tôi trở thành số một ở Đài Bắc, thì mới có quyền chọn lựa nữ nhân để quan hệ ...” Trác Hoành Tứ bắt đầu nói lên quá khứ của mình.

Bị hân chăm chú ôm vào trong ngực, William chậm rãi ngẩng đầu lên, giống như đang nhìn thứ bản thủ gì đó, nhãn thần không hề nhu hòa như ban nãy.(chắc đang ghen)

Trác Hoành Tứ cũng không muốn lừa dối y, việc này chỉ cần William muốn thăm dò, thì hân sẽ lập tức nói ra toàn bộ sự thật, giấu diếm như thế nào thì cũng vô dụng thôi, dù sao trước đây hân là ngư lang rất nổi danh.

“Đến bây giờ cũng có rất nhiều nữ nhân nguyện ý chủ động đi theo tôi, dù tôi muốn được bọn họ bao dưỡng, thì cũng không thành vấn đề.”

William lập tức ngồi bật dậy, thế nhưng Trác Hoành Tứ không cho y rời xa lòng hân, vội ôm chặt lấy y, William càng giãy dụa thì hân ôm càng chặt.

“Tôi không có lừa dối cảm tình của nữ nhân, tôi thu lỗ vật, tiền tài, thậm chí để cho nữ nhân bao dưỡng, thế nhưng tôi chưa từng lừa dối cảm tình của họ, chỉ cần hai bên thỏa thuận xong, tôi sẽ giúp họ giải sầu tịch mịch, làm cho họ hài lòng. Tôi cần tiền, rất nhiều tiền; sở dĩ tôi chọn chức nghiệp này, cũng là phi thường thích hợp.”

“Tôi không muốn nghe nữa, anh có là trai bao hay không, tôi căn bản là chẳng thèm quan tâm, tôi với anh không có quan hệ gì cả, anh có tư cách như thế nào, cũng không ảnh hưởng đến tôi.”

William hồi phục kiểu cách lãnh băng, thậm chí nghĩ đến dòng nhiệt lưu mà Trác Hoành Tứ vừa bắn vào trong cơ thể mình cũng phi thường dơ bẩn, vừa nghĩ đến y đã cảm thấy buồn nôn.

Không ngờ y lại cùng một nam nhân như vậy làm tình trong khu rừng của gia đình anh họ.

Trách không được kỹ xảo hân lại cao siêu đến thế, đơn giản vì là hân chuyên gia trong lĩnh vực này....

Ý loạn tình mê đối với hân có là cái gì đâu, hân chỉ là sử dụng cùng một phương thức đã làm với nữ nhân, dùng lại trên người của mình, còn nói cái gì là thương mình, sinh ra chính là vì thủ hộ mình, căn bản là hân chỉ nói vậy.

“Để tôi đứng lên, gã đàn ông đội mũ đã đi rồi.”

Trác Hoành Tứ thấy ánh mắt khinh bỉ của y, không những không thêm để ý, mà thậm chí còn mỉm cười chống đỡ, phun ra một câu khiến William không dám tin tưởng.

“Mua tôi đi!”

“Anh nói cái gì? Anh muốn tôi... Tôi mua anh?”

William định đứng dậy nhưng động tác lại cứng đờ, nếu không phải y nghe lầm thì có lẽ là do Trác Hoành Tứ đã điên rồi...

“Mua tôi, bao dưỡng tôi... Tùy tiện cậu muốn làm gì, tôi đều có thể đáp ứng, ban ngày tôi sẽ làm bảo tiêu, buổi tối sẽ là bạn cùng giường của cậu.”

“Tôi không cần bạn cùng giường.”

Vừa nói ra những lời này, William cảm thấy thẹn đến đỏ mặt, bởi vì y vừa nghĩ đến ban nãy đã ở trong lòng Trác Hoành Tứ mà không ngừng phóng dăng tác cầu.

Biểu hiện của y lúc đó giống như là một nữ nhân đang vô cùng cơ khát, ai mà tin là y không cần bạn giường; huống chi Trác Hoành Tứ lại thỏa mãn được sự cơ khát của y, với cá tính của hân, chắc chắn sẽ lại nói ra mấy câu trêu chọc y...

“Lẽ nào cậu không cảm thấy ban nãy rất thỏa mãn sao?”

Bị hấn nói như thế, mặt William đỏ lên, nhưng y cũng không có cách nào lừa dối chính mình.

Vừa rồi đúng là rất vui thích, rất sảng khoái, y từng có mấy người bạn gái, thế nhưng chưa từng đạt đến cao trào như vậy, đến tận bây giờ, trên cơ thể vẫn còn lưu lại vết tích mãnh liệt của tình cảm; hồi tưởng đến tư thái cuồng loạn lúc đó, dù cho đã xong việc, y vẫn giống như cũ, nhớ rõ ràng từng trận vui sướng.

“Cậu cứ xem tôi như con búp bê tình ái là tốt rồi.”

Trác Hoành Tứ càng nói càng kỳ quái.

“Tôi không thích búp bê tình ái.”

Nếu không phải William sợ người khác chú ý, thì y đã sớm rống to lên. Y nghĩ hình như mình đã biến thành loại nào rồi, nên mới chịu lắng nghe tên nào rồi kia nói chuyện.

“Vậy cậu bao dưỡng tôi đi, làm bộ như chúng ta chỉ là đôi bạn tình khiết thích nói chuyện phiếm thôi...”

William sắp điên rồi, y gằm nhẹ một tiếng cắt đứt lời nói của hấn: “Nếu tôi muốn nói chuyện phiếm thì cũng không tìm anh, rốt cuộc anh muốn làm gì vậy hả?”

Trác Hoành Tứ nói ra lời nội tâm: “Tôi không muốn cậu gặp điều gì nguy hiểm, thậm chí là chết.”

William nhìn thấy hấn tràn ngập quan tâm, ôn nhu đến mức y cũng sắp bị hòa tan trong ánh mắt của hấn, cả một khoảng thời gian y há miệng nhưng lại nói không ra lời, tuy rằng y biết rõ, có thể từ trước đến nay Trác Hoành Tứ luôn nói ra những lời này đối với nữ nhân, thế nhưng ánh mắt hấn hiện tại rất chân thật.

“Tôi chưa từng nói ra những lời này với người khác, nhưng hôm nay tôi tình nguyện nói với cậu, cũng không phải là thêm mắm thêm muối đâu.”

William nhìn vào đôi mắt của Trác Hoành Tứ, hầu như y không thể thở được, con người đen lầy tựa như một đáy hồ, khiến y bị hấp nịch ở trong đó.

Trác Hoành Tứ rõ ràng không cần phải nói ra quá khứ trước đây của bản thân, cho dù y muốn đi điều tra, có lẽ cũng phải mất khá lâu mới tìm được kết quả, như vậy hấn có thể trì hoãn thêm vài ngày, nhưng hấn không có làm như vậy.

“Tôi không hiểu, chúng ta mới gặp nhau hai lần...”

Trác Hoành Tứ biết y sẽ nói như thế, hấn vội chen ngang vào: “Nhưng hình như đã quen nhau từ rất lâu, lâu lắm rồi.”

“Vì thế...”

“Vì thế tôi phải bảo vệ cậu.”

Nói xong, Trác Hoành Tứ đột nhiên nhe răng cười.

William thiếu chút nữa đã giống như một tiểu nữ sinh thét chói tai, bởi vì Trác Hoành Tứ thừa dịp y đang thất thần, liền ngắt cái móng của y một cái, còn dùng ngón tay mân mê loạn xạ.

“Thuận tiện ăn luôn một ít đậu hũ, nếu như được ăn trọn vẹn thì tôi sẽ càng hài lòng hơn. Nếu như cậu bao dưỡng tôi, để cho kim chủ có được tâm tình thoải mái, tôi sẽ giúp cậu ‘thông’ một chút.”

Khi Trác Hoành Tứ nói đến chữ ‘thông’, thì thần tình hạ lưu đến cực điểm, William tức giận đến mức suýt chút nữa đã đấm một quyền vô mặt hấn, y dùng lực đẩy hấn ra, trở mình muốn ngồi dậy.

Trác Hoành Tứ từ phía sau lưng ôm chầm lấy y, lúc này hấn không phải là ôm chặt, mà chỉ là xuất ra khăn tay, ôn nhu chà lau vết ố bẩn trên người của đối phương, cuối cùng còn giúp y mặc lại quần áo thật tử tế.

“Một tháng chỉ cần một đồng là được rồi, tôi đang trong giai đoạn đại hạ giá.”

Trác Hoành Tứ nháy mắt với William một cái.

Ở đâu lại có mức giá bao dưỡng tiện nghi như thế, Trác Hoành Tứ căn bản là đang đùa với y!

William tức giận liền đứng bật dậy.

Trác Hoành Tứ ôm lấy thắt lưng y, hôn lên đỉnh đầu của y một cái.

“Tiếp theo nếu có thời gian, chúng ta sẽ tìm một nơi thật bí ẩn, không có bất luận kẻ nào quấy rối, tôi nhất định sẽ làm cho cậu vui sướng đến thét chói tai.”

William mắc cỡ đỏ bừng khuôn mặt, vừa rồi chỉ mới là đã chiến đánh nhanh thắng nhanh mà y đã cảm thấy phiêu phiêu dục tiên dục tử, nếu như hai người có được một gian phòng yên tĩnh, được nhàn nhã vượt qua cả đêm, nhất định y sẽ được hân yêu đến quên cả thần trí.

Vừa mới nhớ lại tình cảm mãnh liệt ban nãy, bên trong thân thể dường như lại nảy lên một trận ***, hô hấp trở nên dồn dập, hạ thân của y đang được Trác Hoành Tứ vừa hôn vừa vỗ về, không phục theo ý chí của chủ nhân mà lại trở nên nóng rất.

Nhìn thấy y có phản ứng, Trác Hoành Tứ nhe răng cười, ngẩng đầu lên nhìn William, ánh mắt lấp lánh, khoe môi cười ra một mặt mỉm cười, thanh âm có nhiều từ tính đưa ra một lời kiến nghị.

“Tôi biết một chỗ rất tốt, vừa bí ẩn vừa an toàn, hơn nữa giường chiếu rất mềm và lớn, lăn như thế nào cũng không bị rơi xuống đất, cách nơi này cũng không quá xa.”

Gió lạnh thổi qua thân thể đang phát nhiệt của William, y biết rõ Trác Hoành Tứ không có hảo ý, mục đích chỉ là muốn chiếm tiện nghi của mình, thế nhưng cảm giác tiêu hồn thực cốt ban nãy, lại khiến y muốn tiếp tục cảm nhận nó thêm một lần nữa.

Nếu như dựa theo quan hệ của hai người mà nói, đương nhiên y cũng không phải là đứa trẻ ngây thơ không biết đến thế sự, cũng không hồn nhiên đến mức không hiểu *** là cái gì.

Tại Anh Quốc, chuyện nam nhân bao dưỡng tình phụ, nữ nhân bao dưỡng nam kỹ thì y cũng có nghe thấy, hơn nữa còn có vài chuyện khiến y càng nghe thì càng rợn cả người.

Dù sao y chỉ bao dưỡng một người nam nhân thôi mà, có lẽ cũng không phải là chuyện kinh thế hãi tục gì cả....

“Giá bao dưỡng quá thấp, anh coi thường tôi, anh cho là tôi không có tiền à?” William lại dùng thanh âm lạnh như băng để nói.

Trác Hoành Tứ chậm rãi đứng dậy, hai tay hân vẫn ôm thắt lưng của William, tựa vào bên tai y nói nhỏ, phun ra mỗi một câu, mỗi một chữ, đều mang theo sự mê hoặc khó tả.

“Cậu cũng có thể trả nhiều hơn, cứ xem thử năng lực của tôi, sau đó hãy trả số tiền tương ứng cho tôi.”

Trác Hoành Tứ dùng hai tay mềm nhẹ đỡ lấy thắt lưng của William, nhiệt độ bàn tay nóng như lửa đốt, nhiệt liệt len lỏi về phía trước, thân thể dường như đang bị bốc cháy, khiến William hầu như chỉ biết há mồm thở dốc.

Mà Trác Hoành Tứ dùng ánh mắt chuyên chú hùng hực để nhìn y, giống như muốn một ngụm nuốt luôn y vào bụng, sau đó thỏa thích yêu say đắm, con người đen sâu thẳm đang tràn ngập đầy dục vọng cường liệt, giống như ngọn lửa đỏ đang muốn nung chảy một khối sắt thép....

Ồi đạo này chấy lừi we',edit chậm ì ì

7. Chương 7

Thật lâu sau đó, William mới đẩy tay của Trác Hoành Tứ ra, y kéo mái tóc giả màu đen từ trên đầu xuống, cả hai đi về phía đám đông trong buổi dạ tiệc.

“Tôi sẽ xem thử năng lực của anh.”

Y quay đầu lại, lạnh lùng liếc nhìn Trác Hoành Tứ, nhưng cũng không thể không chế được tiếng tim đập điên cuồng của mình: “Mau đi nào, tôi không có nhiều thời gian để chờ anh đâu.”

Trác Hoành Tứ nở nụ cười, cũng nhanh chân chạy theo y.

Sau khi cáo biệt anh họ cùng ông chú, William cùng Trác Hoành Tứ bước nhanh ra khỏi nhà Taylor, ngồi vào xe của Trác Hoành Tứ.

Trác Hoành Tứ không lái xe đến khách sạn, mà là đi thẳng về nhà của hắn.

“Nhà của tôi rất bí ẩn, an tĩnh, hơn nữa còn có bồn tắm xoa bóp loại lớn, sẽ khiến cậu hài lòng, à, tôi còn có thể hầu hạ cậu tắm nữa chứ.”

Trác Hoành Tứ vẫn nhìn thẳng về phía trước, bộ dạng không hề hoang mang hay nôn nóng gì cả.

Xe tiến vào tầng hầm ngầm, hai người liền cấp tốc đi thang máy lên trên lầu, toàn thân của William lúc này đã ướt đầm mồ hôi, tình huống trở nên thật khẩn cấp.

Đợi đến khi Trác Hoành Tứ mở cửa ra, hai người nhanh chóng lao ngay vào trong phòng, Trác Hoành Tứ dùng chân đá mạnh một cái, cánh cửa lập tức bị đóng sầm lại.

Ban nãy do phải lái xe, Trác Hoành Tứ luôn đặt sự an toàn của William lên trên hết, cho nên hắn mới phải tận lực khống chế dục vọng bản thân.

Hiện tại bọn họ đã có một không gian riêng tư, lại có nguyên cả một đêm dài trước mắt, hắn không nhẫn nại được nữa, lập tức xả áo của William xuống, làm càn xâm chiếm đôi môi đỏ mọng, cấp thiết muốn cướp đoạt tất cả của y.

Mà William cũng không chịu yếu kém trước những lời lẽ khiêu khích của đối phương, y dùng nụ hôn nóng bỏng đáp trả lại hắn, nhanh chóng cởi y phục của Trác Hoành Tứ ra, sau đó còn thoả thích vuốt ve thân thể cường tráng của hắn.

Áo đã được cởi bỏ sạch sẽ, da thịt tiếp xúc với nhiệt độ cơ thể của đối phương, bên tai vang vọng lên tiếng thở dốc dồn dập.

“Đến trên giường đi thôi!”

Trác Hoành Tứ đặt William lên trên tường, một tay vịn vào điểm hồng du của y, một tay kéo hai chân y ra, để William quán lấy thất lưng của mình.

Trác Hoành Tứ ôm lấy William, tuy đồng dạng đều là nam nhân, William cũng không hề nhẹ hơn hắn, thế nhưng hắn lại dễ dàng ôm lấy y, một bên còn xoa nắn cái mông của đối phương, để cơ thể y càng dính sát vào người mình, cảm thụ được khối dục vọng đang bùng bùng phấn chấn của mình, hắn biết làm như vậy thì sẽ tạo nên một sự kích thích vô cùng mãnh liệt.

William biết rõ cơ thể mình dưới sự xoa nắn của Trác Hoành Tứ cũng đã nổi lên phản ứng, còn dục vọng nam tính lại đang tương hỗ ma sát với cự vật của Trác Hoành Tứ, *** tựa như một ngọn lửa thật to lớn, nó không ngừng lan rộng ra khắp cánh đồng cỏ, càng không thể vãn hồi được nữa.

Thế nhưng trên cơ thể của cả hai vẫn còn đọng lại mùi vị bụi đất và cỏ dại, dù tình cảm mãnh liệt khó nhịn đến mức nào, y cũng không muốn dùng một thân ô bẩn để làm tình.

William thở dốc nói: “Tôi muốn tắm.”

Trác Hoành Tứ liếm dọc lên xương cổ của y, xoang mũi hút vào một chút hân vị, trên người William đặc biệt mang theo hương vị hỗn loạn cùng tươi mát của cỏ xanh, làm cho hắn cảm thấy ý loạn tình mê.

“Tôi nghĩ lúc này vị đạo của cậu rất tuyệt.”

“Để tôi tắm đi mà, tôi không muốn làm bẩn giường đâu.”

William kiên quyết đẩy hắn ra.

Trác Hoành Tứ nhin không được cười trộm, lúc này bộ dáng của William trong mắt hắn, không khác gì một cô gái đang e thẹn trước mặt tình nhân.

“Ok, vậy để tôi ẵm cậu đi tắm.”

Đi được một vài bước, hai người đã đến trước phòng tắm, Trác Hoành Tứ đẩy cánh cửa thủy tinh sang một bên, mở vòi nước trong bồn tắm, hắn cũng nhanh chóng cởi quần cùng nội khố của mình xuống, khiến cho William đứng đối diện nhìn không sót một thứ gì.

William xấu hổ đỏ mặt, lập tức quay sang chỗ khác.

Trác Hoành Tứ thoả mãn nhìn ngắm gương mặt đang nổi lên một mặt ửng đỏ xinh đẹp của y, hắn chậm rãi tới gần phía sau lưng William.

“Để tôi hầu hạ cậu cởi y phục nha.”

Hắn dùng thanh âm khàn khàn trầm thấp có nhiều từ tính, khiến cho *** vốn đã nóng bỏng nay lại càng thêm rạo rực.

William biết rõ tất cả chỉ là do tác dụng của hormone, bọn họ trong lúc đó ngoại trừ *** ra, thì không còn điều gì khác; thế nhưng tim y vẫn đập thật nhanh, nhất là khi tay Trác Hoành Tứ chuyển qua người y, giúp y cởi thắt lưng, rồi hạ khóa kéo quần xuống...

Trác Hoành Tứ dùng bàn tay to tham nhập vào bên trong quần lót của đối phương, nhẹ nhàng cởi bỏ, lúc này, hai người đều trong tình trạng lỏa thể.

Nước nóng trong bồn tắm lớn chậm rãi dâng lên cao, Trác Hoành Tứ cầm lấy bông vải mềm, chế lên đó một ít sữa tắm, thuần thực xoa nắn để tạo bọt, sau đó quay lại thì thâm vào bên tai William: “Bây giờ tôi sẽ hầu hạ cậu tắm.”

“A, tôi không hề biết ngư lang cũng có tiết mục tắm giúp cho người khác.”

Thanh âm của William đã có chút run rẩy, ngay cả nói cũng bị lắp, kỳ thực y đã sắp bị khí sắc *** làm cho ngộp thở.

Trác Hoành Tứ dùng bọt biển xoát nhẹ qua chiếc lưng trơn tuột của y, khoe miệng mang theo tiểu ý; những lời William vừa nói lọt vào trong tai hắn, êm dịu và tuyệt vời tựa như tiếng trời.

“Đây là tôi đặc biệt phục vụ cậu, không cần trả thêm tiền đâu.”

Sau khi đã tẩy xong phần lưng, hắn vòng tay ra trước ngực của y, lau thẳng một đường từ trên cổ xuống dưới.....Bỗng nhiên William cầm chặt tay hắn, đôi mắt màu lam ướt át lúc này đã tràn ngập ***.

Trác Hoành Tứ vút miếng bông tắm sang một bên, dùng hai bàn tay dấn đầy bọt, nhẹ nhàng vây trụ khối nam tính đang trướng đau của William, hắn dùng ngón tay khiêu khích lỗ nhỏ bên trên đỉnh, khiến William khó chịu đến mức liên tục giãy dụa thắt lưng.

“Ngô ân...”

William không tự chủ được, lại bắt đầu rên rỉ ra tiếng, hai chân gần như nhũn ra, y ngã nhào vào thân thể Trác Hoành Tứ; mềm yếu trượt người xuống sàn, Trác Hoành Tứ vội dùng tay ôm lấy y, không ngừng âu yếm trên dưới.

Hai chân William đã vô thức mở ra thật rộng, bất chấp lộ ra tư thế phóng dăng như thế nào, y nâng thắt lưng lên cao, nơi tư mật vốn đã được hưởng qua tư vị ***, lúc này lại bắt đầu ướt đẫm, phảng phất như đang chuẩn bị để được Trác Hoành Tứ thương yêu thêm một lần nữa .

....

....

“Tôi sẽ dùng tay để cậu phát tiết trước một lần.”

William ôm cổ Trác Hoành Tứ, dâng lên đôi môi đỏ tươi không ngớt, đây là lần thứ hai bọn họ hôn môi từ khi bước vào phòng tắm, tuy đang say sưa trong nụ hôn, nhưng tay của Trác Hoành Tứ vẫn hoạt động rất nhanh nhẹn và khôn khéo.

William đang đưa đầu, vừa thở dốc vừa đưa ra yêu cầu: “Tôi không muốn phát tiết trước...”

Y khe khẽ tựa vào vai Trác Hoành Tứ: “Tôi muốn chúng ta cùng nhau...”

“Đừng nói khả ái như thế, sẽ làm tôi muốn ăn sạch cậu.”

Trác Hoành Tứ cũng không thể chịu đựng được nữa, sự vui vẻ trong nháy mắt đã tiêu thất, hắn liền mãnh liệt xâm chiếm cánh môi của William, một lần lại một lần khát cầu, đôi môi kia thật thơm ngọt khiến hắn bị u mê lạc lối.

William dùng hai tay chống đỡ trên mặt đất, hai chân mở rộng, mái tóc vàng óng ả vẫn còn ẩm nước, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm tựa như son, bởi vì động tình, mà hai mắt híp lại, phong tình vạn chủng đến mức không nói nên lời.

Nơi tư mật ướt át không ngừng run rẩy, toàn bộ đều tấn nhập vào mi mắt của Trác Hoành Tứ.

“VẬY... Hãy ăn tôi đi.”(Câu nói ăn tiền,haizz.em ý thật là quyến rũ)

William mềm nhũn tựa trên người Trác Hoành Tứ, đôi môi đỏ tươi tiến đến bên tai đối phương, y vươn ra đầu lưỡi kiêu nhuỵ, khêu gợi đảo quanh lỗ tai của hắn.

Rốt cuộc là ai đang câu dẫn ai đây? Trác Hoành Tứ nhìn thấy hạ thân bị sưng to,thiếu chút nữa thì đã phát tiết, hắn chịu không nổi liền dề tiểu đệ dề xuống, cảm giác khôn quần giống như năm hắn mười tuổi,đó là lần đầu tiên hắn làm tình cùng nữ nhân.

Chiều theo kế hoạch của Trác Hoành Tứ, nguyên bản hắn phải chậm rãi kích thích *** của William, làm cho y có thể trải qua một đêm khó quên, hắn muốn nhìn thấy dáng dấp xinh đẹp tuyệt mỹ của William lúc đạt đến cao trào.

Thân là trai bao đệ nhất Đài Bắc, hắn phải xuất ra tất cả kỹ xảo của mình, làm cho William dục tiên dục tử, để y không thể nào rời bỏ hắn.

Ban này tất cả đều thực thuận lợi, nhưng bây giờ lại bị thay đổi hết cả rồi, hắn dám thề, nếu ngay lúc này mà William chạm vào hắn, hắn sẽ không thể khống chế nổi mà phát tiết ngay lập tức.

“Đáng chết, đêm nay chắc tôi khỏi ngủ quá.”

William lộ ra nụ cười nhạo, cúi đầu hôn lên cổ hắn, hương vị nam tính của Trác Hoành Tứ khiến y mê muội không thôi.Mỗi một lần gặp mặt, hắn đều làm cho y tức giận đến chết khiếp, đến mức ở trong mộng mà y cũng mơ thấy gương mặt nham nhở của hắn.

“Anh nghĩ rằng tôi trả tiền cho anh để đi ngủ sao?”

“Đêm nay tôi không ngủ, cũng có nghĩa là cậu cũng không được ngủ đâu nhá.” Trác Hoành Tứ hưởng thụ đôi môi mềm mại của y đang lướt nhẹ trên thân thể mình.

William nhặt mảnh bông tắm dưới đất lên, chậm rãi chà sát lên ngực của hắn.

“Có lẽ đêm nay tôi cũng không muốn ngủ, đã bỏ tiền ra, thì nhất định phải làm cho đến nơi đến chốn chứ nhỉ?”

William vuốt ve hồng nhũ của hắn, mặt khác còn dùng bông tắm trượt nhẹ lên những đường cong trên cơ thể đối phương.

Y nhẹ nhàng chà lau, vỗ về lên bụng của Trác Hoành Tứ, cơ bụng thật rắn chắc, bởi vì được y âu yếm mà không ngừng co rút lại.

Trác Hoành Tứ ngừng thở, hắn hy vọng y mau chóng trượt tay xuống phía dưới.

Dường như đã nhìn thấy sự chờ mong của đối phương, William khẽ cười một tiếng, rốt cục cũng trượt bông tắm đến bộ vị nam tính của hắn, cẩn thận khinh xúc lên khối dục vọng lửa nóng, cự vật to lớn không ngừng dâng trào, giống như sắp thừa nhận không nổi mà trở nên run rẩy.

“Có lẽ tôi nên cho anh phát tiết trước một lần.”

William học lại câu nói ban này của hắn,vừa nói vừa giơ lên khoe mắt.

Ánh mắt kia thật hấp dẫn, làm cho Trác Hoành Tứ thiếu chút nữa đã nhả nài không được, nhưng dù sao thì trong trò chơi câu dẫn này, William làm sao có thể thắng được một chuyên gia như hắn.

Tay trái của Trác Hoành Tứ tiến lên phía trước, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, đâm vào nơi tư mật nhỏ hẹp của William.

William giật mình, y cúi đầu kêu lên một tiếng lớn: “A.....”

“Có muốn tôi tắm cho nơi này không?”

Trác Hoành Tứ ác ý co rúm đầu ngón tay lại, dẫn dắt khoái cảm cho đối phương.

William chịu không nổi, cả người xụi lơ nằm trong lòng của hắn, rốt cuộc không thể động đậy được nữa.

Hắn không có hảo ý liền ôm lấy William, ảm y vào trong bồn tắm lớn, sau đó cũng lập tức bước vào, hắn biết nước ấm sẽ càng làm cho thân thể của William mãi cảm hơn, mà làn da trắng nõn kia cũng bởi vì bị hơi nước dày đặc bao phủ mà càng trở nên phiếm hồng, còn đôi môi anh đào đỏ tươi này, một lát nữa sẽ vội vàng rên rỉ và thét chói tai.

“Nước..... Nước nóng quá.....”

Nước chỉ âm ẩm chứ không hề nóng rất, nhưng trên mặt William lại toát ra một tầng mồ hôi tinh mịn, cả da thịt cũng biến thành màu hồng, y run rẩy thân mình, y cũng biết nước không hề nóng, nhưng dòng nước ấm vẫn chảy theo ngón tay của Trác Hoành Tứ, tiến vào bên trong cơ thể của y.

Ngón tay cùng nước ấm đều tiến nhập vào trong mật huyết, nóng đến mức làm cho y khó có thể chịu được.

“Nóng đến mức nào?”

Trác Hoành Tứ tựa vào phía sau y, hôn lên vòm lưng của đối phương, ngón tay vẫn ra sức vận động, không hề có ý định rút ra. Mà William cũng không ngừng rên rỉ và thở dốc: “Ngô..... A..... Ân.....A a.....”

Hắn chế trụ vòng eo của William, nhẹ nhàng rút ngón tay ra, sau đó lại cầm lấy phần nam tính nóng rực của mình, chậm rãi tiến vào ...

Trong nháy mắt, hắn nghe được tiếng thét chói tai của William.

“Nước có nóng bằng thứ này hay không?”

Trác Hoành Tứ bắt đầu luật động, có khi nhanh, có khi chậm, kích thích tất cả những nơi mẫn cảm của đối phương, hắn lại chuyển tay ra trước người William, nắm lấy khối dục vọng đang run rẩy sắp đạt đến cao trào của y.

Hắn một bên dùng sức để trừu tống, một bên thì đùa giỡn bộ vị nam tính của đối phương, động tác tràn ngập sủng ái, làm cho William phải vận vẹo thắt lưng liên tục.

Nhưng không chỉ một mình William bị ảnh hưởng, thân thể trắc trở nóng ẩm của y cũng khiến cho Trác Hoành Tứ thất thần lạc phách.

Trác Hoành Tứ chỉ có thể đi theo bản năng, không ngừng đưa đưa thất lưng, đã hoàn toàn quên mất việc phải vận dụng các kỹ xảo tình ái, bởi vì lúc này đầu hắn đã trở nên trống rỗng, nhất là khi hắn nghe được tiếng rên rỉ nức nở của William.

William nâng tay lên, ôm chầm lấy cổ Trác Hoành Tứ, y quay đầu lại, cuồng nhiệt hôn môi hắn. (Em Tứ ngồi sau lưng mà em Will cũng ráng vận đầu lại để kiss đó mà...)

“Cực cực, Tôi yêu cậu..... Tôi yêu cậu.....”

“A..... A a..... A.....”

Nghe được lời yêu của hắn, thắt lưng William sinh ra một trận khoái cảm khó có thể hình dung, tia khoái cảm kia tựa như đang lủi thẳng vào trong xương tủy của y.

Y ngứa đầu phun ra nhiệt khí, không thể nhẫn nại mà chảy xuống nước mắt, toàn thân đều nhanh chóng bị cổ dục hỏa nóng cháy thiêu hủy, nếu không phát tiết ngay, thì y sẽ bị điên mất.

“Trác..... Hoành Tứ, tôi..... Sắp.....”

Càng lúc cơ thể William càng co giật không ngừng, nhìn thấy khối dục vọng đang phát run ở phía trước, Trác Hoành Tứ liền hiểu được y đã sắp đạt đến cao trào.

“Không sao, cậu cứ phát tiết trước đi, tôi muốn cậu thực thoải mái.....”

William không chịu, y nắm chặt đôi tay của Trác Hoành Tứ, kiên trì nói: “Chúng ta phải cùng nhau.....”

Cực cương của hắn thực quật cường, nhưng Trác Hoành Tứ muốn cho William khoái hoạt đến thét chói tai, hắn không muốn y phải chịu đựng thống khổ, hắn muốn cực cương phải được thỏa mãn tuyệt đối.

Bởi vậy Trác Hoành Tứ càng ra tay nhanh hơn, tiếp tục âu yếm khối dục vọng lửa nóng, hơn nữa còn cố ý đâm nhẹ vào đỉnh dục vọng đang ứa ra mật dịch của William.

“Anh..... Anh.....”

William ngay cả mắng cũng không kịp mắng, khoái cảm làm cho y bắt lấy tay Trác Hoành Tứ, khí lực to lớn cơ hồ làm rách da thịt của hắn.

Cuối cùng, tất cả mầm móng dục vọng đều rơi vào trong dòng nước ấm, mà toàn thân William cũng trở nên hoàn toàn vô lực.

Trác Hoành Tứ ôm y, vặn mở vòi nước, nước ấm lại cọ rửa lên thân hình của William, sau đó hắn dùng khăn tắm quấn chặt y lại, lần này ở trên giường hắn phải làm cho y càng khoái hoạt, càng phóng đảng tác cầu hơn nữa.

Trác Hoành Tứ ẵm William đi vào phòng, đặt y nằm ở trên giường, cầm lấy khăn tắm chà lau thân thể cho y, ngay cả nơi tư mật kia cũng không buông tha.

Tuy đêm nay đã giải phóng quá hai lần, nhưng khi chiếc khăn tắm mềm nhẹ lướt qua đôi song mộng, William vẫn cảm giác được một trận run run, cả người cũng theo sự cao trào vui thích mà tỉnh táo lại.

Trác Hoành Tứ khai mở cặp mộng cánh hoa của y, bên trong liền lộ ra vùng mật huyết xinh đẹp vừa mới bị hắn tàn sát bữa bãi ban nãy.

Khi chiếc khăn ẩm ướt vừa tìm tòi đến nơi đó, William liền nhẹn không được mà rên rỉ một chút.

“Có thể làm thêm một lần nữa không? Thoạt nhìn cũng không có sưng.”

William vừa mới thanh tỉnh lại, đã muốn khởi binh vấn tội: “Vừa rồi vì sao phải làm như vậy, rõ ràng tôi nói là phải cùng nhau phát tiết mà...”

Lời còn chưa dứt, William thiếu chút nữa đã nan kham đến đỏ bừng mặt, bởi vì Trác Hoành Tứ đã bỏ chiếc khăn xuống, hắn vùi đầu vào cặp mộng cánh hoa của y, nước bọt ẩm ướt làm cho y hiểu được Trác Hoành Tứ đang làm cái gì.

“Đủ rồi..... Tôi..... A.....”

William không ngờ hắn lại làm như vậy, y cố cắn chặt răng, muốn gọi hắn dừng tay, nhưng y không thể ngăn cản được những đợt sóng khoái cảm đang không ngừng nẩy lên.

Trác Hoành Tứ dùng đầu lưỡi cùng ngón tay, thay phiên nhau lấy lòng y.

Ngón tay Trác Hoành Tứ không ngừng vuốt ve, ấn nhẹ, vỗ về chơi đùa, động tác phi thường ôn nhu, làm cho William có cảm giác mình giống như một đóa hoa nhỏ đang bị mưa gió thổi cho tan tác.

Đêm nay y đã làm tình đến hai lần, bên trong cơ thể có lẽ đã phi thường ướt át, cho dù Trác Hoành Tứ không dùng tay nhu lộng trước, cứ trực tiếp tiến nhập, cũng sẽ không làm y bị thương, nhưng Trác Hoành Tứ vẫn cẩn thận âu yếm, giống như sợ chính mình xúc động sẽ gây ra đau đớn cho người dưới thân.

William không nghĩ đây là tình yêu, kia không phù hợp với cá tính của y, cũng không phải là kết quả mà y mong muốn. Y hoàn toàn không phải là một cánh hoa nhỏ không chịu nổi mưa gió, y thừa nhận là mình đã từng bị suy sụp; năng lực bị người khác hoài nghi, thậm chí khi đến Đài Loan thì còn bị ám sát.....

Nhưng y là một nam nhân, không phải nữ nhân, cho dù hiện tại y đã bị kỹ xảo của hấn đánh bại, nhưng cũng không có nghĩa là y sẽ yếu đuối mảnh mai giống nữ nhân, chỉ là một vai diễn mỏng manh luôn cần được người che chở.

William bỗng nhiên cố gắng nâng thắt lưng lên, từ trên giường ngồi bật dậy.

Trác Hoành Tứ giật mình, hấn khó hiểu nhìn y: “Làm sao vậy?”

“Anh vừa rồi chưa phát tiết à?”

Trác Hoành Tứ bấu môi cười: “Tôi chỉ muốn làm cho cậu hài lòng, về phần tôi, thì từ từ cũng được...”

Hấn còn chưa nói xong, tiểu ý động ở khóe miệng đột nhiên tiêu thất, biến thành tiếng gầm nhẹ ồ ồ; bởi vì William đang nâng khối nam tính cứng rắn của hấn lên, bướng bỉnh dùng hai tay âu yếm.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên William đụng chạm vào dục vọng của nam nhân khác, thế nhưng y vẫn cố sức âu yếm.

“Cực cương...”

Thanh âm khàn khàn của Trác Hoành Tứ bắt đầu chuyển sang rên rỉ nỉ non, bởi vì được William xoa nắn khiến hấn vui sướng đến cực điểm.

“Tôi không muốn hưởng thụ một mình.”

William dùng nhãn thần để biện hộ, ánh mắt càng hấp dẫn hơn bất cứ một nữ nhân nào khác.

Trác Hoành Tứ nhũ mào, sự âu yếm không thuần thực của William lại khiến hấn nảy lên ***, mà sự quật cường, không biết ích kỷ của y càng làm cho lòng hấn cảm thấy ấm áp vô cùng.

Dạo này ta liễu lăm, bận gần chết mà vẫn tham lam ôm show nguyên cái hệ liệt hạnh phúc phiến mai = =”
Haizz

8. Chương 8

Trác Hoành Tứ cũng không thể nào nhớ nổi, dường như đã lâu lắm rồi hấn không được hưởng thụ một đêm hoan ái “Công bằng” như vậy, lần này hấn không chỉ cho đi, mà còn được nhận lại, sự yêu thương ấm áp trong lòng ngực lại càng dâng trào sôi sục.

Cực cương của hấn quả thực rất đặc biệt, không hề giống với người thường, thế này thì làm sao hấn có thể bỏ qua được kỳ tích lớn nhất của cuộc đời mình đây?

“Chúng ta cùng nhau hưởng thụ nhé, tôi phải làm thêm một lần nữa.”

Hấn nhẹ nhàng nhắc đôi bàn tay của William lên, cảm động hôn lên những ngón tay bướng bỉnh vừa mới âu yếm cho hấn, mỗi một ngón, đều được Trác Hoành Tứ yêu thương hôn qua, sau đó hấn nâng tiểu mông của y lên cao, chậm rãi tiến nhập vào bên trong cơ thể đối phương, hấn nghe được hơi thở dồn dập thô suyễn của chính mình, cũng nghe được thanh âm ngấm nga nỉ non của người ở dưới thân.

Chỉ sợ là cả đời này, hấn cũng không thể nào buông tha cho y, một người vừa quật cường vừa xinh đẹp, đồng thời cũng đối xử với hấn thật tốt.

William khiến cho hấn quên đi bản thân mình đã từng là một gã trai bao bị xã hội khinh miệt, hấn hiện tại, chỉ là một người đàn ông đang hạnh phúc trong tình yêu mà thôi.

Ánh dương quang thẩm thấu vào trong gian phòng, đôi rèm cửa sổ bị kéo sang một bên, làm cho tia sáng chói chang từ bên ngoài xuyên thẳng vào, chiếu lên thân thể xích lỏa của William đang nằm trên giường.

Dương quang chói lòa, khiến cho cặp mắt nhắm nghiền của William cảm thấy không được khỏe.

Y vươn tay lên, che khuất tia sáng trước mắt, hấn nhiên vẫn chưa phát giác ra thân thể trần trụi của mình đang phơi bày ra một màn phong tình mê người.

Trác Hoành Tứ lại hôn nhẹ lên gương mặt của y: “Cực cưng, tảo an. Bất quá hiện tại đã là buổi trưa rồi, nên gọi là ngọc an ha.” (Tảo an và ngọc an là chào buổi sáng và chào buổi trưa đó.)

Chớp mắt vài cái, William có thể nhìn thấy rõ vầng thái dương ở bên ngoài đến tận cùng đã lên cao bao nhiêu sào, không ngờ y lại ngủ thẳng đến tận buổi trưa, William vốn muốn xoay người bước xuống giường, nhưng mà thân thể lại mang đến sự đau đớn vô cùng, đau đến mức y phải rên rỉ ra tiếng.

“Đau quá...”

Y biết mình không quen hoan ái cùng nam nhân, nên ngay ngày thứ hai bị đau nhức là điều không thể tránh khỏi, thế nhưng y thật không ngờ lại đau đớn đến mức này, phần thắt lưng hầu như đã vô pháp sử dụng lực.

Nhớ đến buổi giao hoan nhiệt tình đêm qua, y không ngừng phóng dăng yêu cầu vô độ, sự hoan ái của hai người căn bản đã vượt khỏi chừng mực của người bình thường.(2 vợ chồng siêu nhân)

Ngày hôm nay có kết quả như vậy thì cũng đúng. Y đành nằm thẳng ở trên giường, không dám cử động nữa.

“Tôi nghĩ là tôi không đứng dậy nổi.”

William trực tiếp đầu hàng thân thể của chính mình, y không muốn ngược đãi bản thân, cái loại đau đớn này quả thực là muốn lấy mạng y, so với lần đầu tiên bị Trác Hoành Tứ xâm phạm thì còn muốn đau nhức hơn gấp bội.

Trác Hoành Tứ hé miệng cười, bộ dáng William suy yếu thoát nhìn càng thêm khả ái, hắn nhịn không được, liền vươn bàn tay to lướt qua vòng lưng xinh đẹp của y, nếu không phải cố kỵ thân thể của William bị đau đớn không ngớt, thì sáng sớm ngày hôm nay hắn đã làm thêm một lần nữa.

“Đã đói bụng chưa?”

William không muốn cậy mạnh, đích xác là y đói đến mức choáng váng đầu óc, đêm qua hoan ái nhất định là đã tiêu hao không ít nhiệt lượng.

Y thành thật gật đầu: “Sắp chết đói.”

Trác Hoành Tứ nghe xong vội đi nhanh ra khỏi phòng.

“Tôi ra ngoài mang thức ăn vào cho cậu.”

Không bao lâu sau, hắn bưng một cái mâm lớn tiến vào, bên trên có không ít món ăn thơm ngon đặc sắc.

William rất ít khi ăn thức ăn của Trung Hoa, y nhìn không ra những món này là món gì, thế nhưng khi người ta đã đói bụng sắp chết thì vật gì cũng có thể nhét ngay vào trong mồm.

“Ăn ngon quá!”

Trác Hoành Tứ ngồi ở trên giường, dùng thìa đút cho y ăn, sau đó hắn cũng ăn một ngụm, hai người cứ ăn một ngụm, tôi một ngụm cho đến khi chén đĩa đều trở nên sạch nhẵn; trong quá trình ăn, Trác Hoành Tứ vẫn nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ mọng của William, bộ dáng giống như rất muốn ăn tươi nuốt sống y vào trong bụng.

“Tôi ăn no rồi, bây giờ chỉ muốn ngủ...”(Bó tay, em ấy ngủ dậy, ko đánh răng đã ăn cơm ngay, sau đó lại ngủ. Là heo a?)

William thật sự là không muốn động dậy, dù có bị người ta mắng là heo, thì y cũng chấp nhận. (khụ ...)

Thân thể mệt mỏi cùng đau đớn, thế nhưng vào đêm hôm qua, sau khi cả hai đã trải qua sự vận động miệt mài cùng dai dẳng, đầu óc của y dường như cũng có phần thư thái hơn, áp lực công việc gần như đã biến mất hẳn.

Y rất khoái trá, hơn nữa là phi thường khoái trá, William đối với chuyện tình đêm qua một điểm cũng không hề hối hận.

Bởi vì đêm qua thực sự rất tuyệt, cho nên y tuyệt đối không hối hận.

Trác Hoành Tứ sau khi ăn xong thì mang chén đĩa cho vào máy rửa chén tự động, hẩn chậm rãi quay trở lại phòng, cũng không quên hạ rèm cửa sổ xuống, kể đó lại từ tốn bước đến bên giường, bắt đầu cởi quần áo.

William chặt chẽ theo dõi mỗi một động tác cởi quần áo của hẩn, y nghĩ mình rất giống một nữ nhân đang cơ khát, nước miếng chảy ròng ròng khi nhìn nam nhân đối diện “múa thoát y”.

Bởi vì hình dáng lúc Trác Hoành Tứ cởi quần áo gợi cảm đến cực điểm, y không biết có nên dùng hai từ “Gợi cảm” để hình dung về nam nhân hay không, thế nhưng.... Trác Hoành Tứ thực sự rất gợi cảm.

“Tôi đang nghĩ, không biết có nên lấy một ít tiền nhét vào trong quần lót của anh hay không? Tôi thấy mình giống như đang xem tiết mục mãnh nam thoát y.”

Ánh mắt của William hầu như không thể ly khai khỏi cơ thể Trác Hoành Tứ, nước bọt cũng sắp chảy xuống tới cổ.

Lời y nói khiến cho Trác Hoành Tứ cười ha ha, hẩn chợt phát giác, thì ra William cũng có lúc rất hài hước.

“Cực cực, tôi tình nguyện dùng tay của cậu thay tiền, trực tiếp nhét vào quần lót của tôi.” Hẩn trả lời tựa như một sắc lang.

“Xì.”

William đối với lời khiêu khích của hẩn khinh xuy một tiếng, thản nhiên nằm xuống giường, khẽ động cũng không muốn động, dù cho y có muốn nhét tay vào trong quần của Trác Hoành Tứ, thì hiện tại cũng đau đến mức không động đậy được.

“Chờ đến lúc thân thể tôi không còn đau nữa, xin bảo đảm với anh, tôi nhất định sẽ làm như vậy.”

Giường chiếu bởi vì trọng lượng mà bị hãm xuống, Trác Hoành Tứ *** tiến nhập vào trong chăn bông, hẩn ôm lấy thắt lưng của William, khiến cho thân thể y dán chặt vào người mình, hấp thu được nhiệt độ cơ thể của nhau.

” Trác Hoành Tứ...”

William nhẹ gọi tên hẩn, hai người lúc này thân mật tựa như một đôi tình nhân, William cũng không muốn đẩy ra hẩn, thậm chí còn muốn giây phút này tồn tại đến vĩnh viễn.

Ngay khi bọn họ chỉ mới quen nhau được vài ngày, thế nhưng, loại cảm giác thân thiết kia giống như đã tồn tại cả một đời, thậm chí còn lâu hơn, chưa từng có người nào khiến cho y mất đi lý trí như vậy.

Trác Hoành Tứ lấy tay vén lên những sợi tóc rơi vãi tán loạn trên mặt William, cực cực của hẩn thật là đẹp quá, đẹp đến mức làm cho hẩn tâm đang thần trí, càng làm cho hẩn yêu thương không ngớt.

“Làm sao vậy? Cực cực?”

“...Vì sao anh lại trở thành trai bao?”

Nghe được vấn đề do y đặt ra, khóe môi Trác Hoành Tứ lộ ra một nụ cười khổ sở, hẩn không thích kể khổ với người khác, cho nên chưa từng đề cập những việc riêng tư này với bất cứ ai, ngay cả tiểu đệ Từ Thông Văn cũng không biết rõ về thân thể của hẩn; Từ Thông Văn chỉ nhìn thấy bề ngoài tiêu dao của hẩn, chứ không biết rằng trước đây hẩn đã nếm trải nhiều ít khổ tâm.

“Tôi là một đứa trẻ mồ côi cha, không có tiền đi học, mẹ lại bị bệnh nặng, trong nhà vô cùng khôn quẩn, nếu không bán thân thì biết lấy tiền ở đâu ra? Huống chi tôi không thích những việc trộm cắp vô đạo đức.”

“Vậy... bây giờ mẹ anh đã khỏi bệnh chưa?”

Trác Hoành Tứ hôn một chút lên trán của y, thăm đạm nở nụ cười nhợt nhạt.

“Khi tôi có tiền thì mẹ đã qua đời, tất cả đều không còn kịp nữa....”

William ôm chặt lấy hẩn, như muốn chia sẻ một chút hơi ấm cảm thông, dường như y cũng có thể cảm thụ được những nỗi đau mà Trác Hoành Tứ đã từng trải qua.

“Cha mẹ tôi đã mất vào một năm trước do tai nạn giao thông, ngày đó trời mưa to lắm, có lẽ vì vậy mà bọn họ không nhìn thấy rõ đường đi, chiếc xe va vào một thân cây đại thụ, sau đó lao thẳng xuống lòng sông, ngay cả thi thể cũng tìm không được, căn bản ngày hôm đó tôi cũng định đi theo bọn họ để ra ngoài ăn tối, bất quá lại có việc đột xuất, nên tôi không trở về nhà...”

“Cực cứng đáng thương, nhất định là những ngày tháng đó cậu rất khổ sở, đang yên đang lành bỗng dưng cha mẹ lại mất, không giống như tôi, từ khi tôi còn nhỏ thì mẹ đã đau ốm liên miên, tôi tùy thời đều chuẩn bị tâm lý trước; vậy mà khi mẹ mất, tôi vẫn không thể nào chấp nhận được sự thật....”

Nói đến đây, hai người không hẹn mà cùng trở nên trầm mặc.

Trác Hoành Tứ dùng bàn tay to, nhẹ nhàng mơn trớn lên thắt lưng của William, vuốt ve cặp mông mềm mại và co dãn, dường như đang muốn làm dịu đi bầu không khí ảm đạm hiện tại.

“Thật là đẹp, cực cứng, đêm qua chính là một trải nghiệm tốt đẹp nhất trong cuộc đời của tôi.”

“Tôi đoán trải nghiệm của anh nhất định là có rất nhiều.” William có điểm chua ngoa, mỉa mai đáp trả hắt hủi một câu.

Nghe vậy, Trác Hoành Tứ lại cười to một trận.

“Kinh nghiệm đáng giá nhất.”

Trác Hoành Tứ nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của y: “Yên tâm, cậu tuyệt hơn những người kia nhiều.”

Cơ thể William tựa như đang bị một đoàn hỏa diễm thiêu đốt, thế nhưng khi Trác Hoành Tứ vừa mới dùng bàn tay to mơn trớn một chút lên da thịt của y, toàn thân William liền trở nên khô nóng, không khác gì một con mèo cái bị động dục, khí tức trở nên hỗn loạn, đôi mắt vốn đang hung hăng liếc nhìn Trác Hoành Tứ cũng bắt đầu trở nên ngây dại.

Nếu như chỉ là ngây ngẩn thì cũng tốt, nhưng y thậm chí còn động tay động chân, bắt đầu vuốt ve khuôn ngực săn chắc của Trác Hoành Tứ, sau đó ánh mắt chậm rãi di chuyển xuống dưới, nhìn đến bộ vị nam tính tối hôm qua đã khiến cho y đau đớn không thôi, cũng khiến cho y kêu thét đến chói tai, nơi đó đang càng ngày càng trưởng to ra, bộ dáng vô cùng kiên quyết.

“Đôi mắt không nên nhìn loạn, cậu đang cố ý khiêu khích tôi sao?”

Trác Hoành Tứ nâng cằm y lên, không cho ánh mắt của y tiếp tục chuyển dời xuống phía dưới, đồng thời cũng cúi đầu tặng cho y một nụ hôn nồng nhiệt.

William cũng ôm chặt cổ của hắn, lớn mật hôn đáp trả lại.

Đã làm tình suốt cả buổi tối, cho nên y cũng không còn xấu hổ nữa, dù sao việc mà hai người đã làm hôm qua, nếu muốn nhắc lại, chỉ sợ y sẽ thẹn đến mức bốc cháy toàn thân.

Nụ hôn này vừa quẩn quít vừa say sưa, hai người đều tham lam hút lấy mật dịch của nhau, cho dù cảm thấy khó hô hấp, nhưng tay chân cũng không muốn ly khai đối phương.

William hạ tay xuống, vỗ về lên cự vật to lớn của Trác Hoành Tứ, khối nam tính nằm trên tay của y, giống như đang hiện hữu sinh mệnh, nó khẽ rung động, khiến nhiệt tâm lại nổi lên một cổ ***, yết hầu cũng trở nên khô khốc.

“Anh nghĩ chỉ cần hôn là đủ rồi sao?”

Y thấp giọng mời gọi Trác Hoành Tứ.

Trác Hoành Tứ quyết định thoát khỏi đôi tay sắc ma của y, cự tuyệt một cách phi thường triệt để.

“Hôn là đủ rồi, tôi không muốn cậu phải nhập viện.”

Nói cũng đúng, William đành buông tha cho hắn, chưa bao giờ y nghĩ mình lại háo sắc đến trình độ này, thân thể đã đau nhức thành như vậy, mà còn muốn câu dẫn Trác Hoành Tứ, thật sự là ngoài định liệu của y.

“Tôi nghĩ hình như bắt đầu từ tối hôm qua, tôi đã biến thành một tên sắc quỷ.” Nhìn thấy Trác Hoành Tứ trước mắt, muốn ăn nhưng ăn không được, William chỉ còn cách thì thào oán giận.

Những lời này lại khiến cho Trác Hoành Tứ phát ra một trận cuồng tiếu.

Tiếng cười của hắn rung động phế phủ, khiến cho William đang nằm trong lòng cũng có thể cảm thụ được sự khoái trá cùng sung sướng.

William chậm rãi nhắm mắt lại, nửa mê nửa tỉnh, mơ màng đi vào giấc ngủ.

Đến buổi tối, thân thể đau đớn mềm nhũn của William do đã được nghỉ ngơi suốt một ngày đêm, nên cũng có thể miễn cưỡng cử động được một chút.

Bên trong gian phòng bị rèm cửa sổ bao kín, cho nên thập phần hắc ám, bên cạnh giường, Trác Hoành Tứ còn ân cần thắp một ngọn đèn ngủ, ánh sáng yếu ớt không làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của y, nhưng có thể giúp y nhìn rõ được vài thứ trong bóng đêm.

William đi chân trần ra khỏi phòng, phòng khách vô cùng vắng vẻ, chỉ vang lên vài dãy âm thanh dứt quãng, William đồng tai lên nghe, đây là thanh âm khi gõ bàn phím máy vi tính.

Y đi về phía truyền ra thanh âm, gian phòng kia khép hờ cửa, y thấy Trác Hoành Tứ đang nhìn chằm chằm vào màn hình máy vi tính, thần tình phi thường chuyên chú, ngay cả lúc y đẩy cửa vào mà hắn cũng không hề phát hiện ra.

William đi tới bên cạnh hắn, kinh ngạc nhìn hồ sơ trên màn hình, không phải Trác Hoành Tứ đang xem những trang web đồi trụy, mà hắn đang nhìn vào bản hồ sơ tài vụ của công ty.

Không chỉ là hồ sơ tài vụ mà thôi, thậm chí còn có bảng giá tiền của các quốc gia khác, kỳ hạn giao hàng, đồ thị cổ phiếu, có một vài báo cáo phi thường chi tiết và chuyên nghiệp, y đã từng xem qua nhiều hồ sơ báo cáo của công ty, thế nhưng muốn nhìn ra sự ảo diệu trong những bản báo cáo này thì không phải ai cũng có thể làm được.

“Anh kinh doanh công ty sao?”

Y kinh ngạc đến không dám tin tưởng.

Trác Hoành Tứ từ trên ghế đứng lên, xoay người ôm y vào trong lòng, săn sóc hỏi han ân cần: “Đói bụng chưa? Thân thể đã đỡ đau rồi chứ?”

William không muốn hắn đánh trống lảng, vội đẩy Trác Hoành Tứ ra, chỉ tay vào màn hình máy vi tính, hỏi lại một lần nữa:

“Anh kinh doanh công ty sao?”

Trác Hoành Tứ đóng máy vi tính lại, đơn giản giải thích: “Không hẳn là kinh doanh, chỉ là nghiên cứu một ít hồ sơ, rồi quyết định xem có nên đầu tư vào công ty này hay không, nghiên cứu xem công ty có phát triển hay không; tôi chỉ là một cổ đông nhỏ, việc kinh doanh đều do người chuyên nghiệp quản lý.”

“Anh không phải là trai bao hay sao?” Trác Hoành Tứ rõ ràng đã nói qua với y, hắn là trai bao cơ mà.

“Đó là trước đây, bây giờ tôi đã giải nghệ rồi.”

Trác Hoành Tứ nhe răng cười, cười thật nghịch ngợm: “Bất quá gần đây được cậu bao dưỡng, tôi mới phá lệ trở về nghề cũ đó mà.”

Hắn liền ôm eo William, thân thể tràn ngập nhiệt lực gần kề thân thể của y: “Chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi, tôi biết vài nhà hàng rất ngon!”

Hắn chớp mắt một cái, nhẹ nhàng thổi khí vào lỗ tai William: “Chờ một chút nữa tôi sẽ đi giáo huấn một người, có muốn cùng đi không? Bởi vì gã, nên mới hại cậu bị tôi thương...”

Thân thể William rung động một chút, lập tức lại nghĩ đến lần đầu tiên bọn họ gặp nhau trong khách sạn, Trác Hoành Tứ đã kê đơn, hại y thần trí không rõ ràng, sau đó lại xâm phạm y.

“Khách hàng đưa tiền cho anh, bảo anh đi xâm phạm nam nhân à?”

William hoài nghi nhìn chằm chằm Trác Hoành Tứ, bằng không vì sao hắn lại phải sống chết đi tìm nam nhân kia như thế?

“Điều không phải, tôi chỉ trả thù giùm tên đàn em trước đây thôi, vợ của nó bị một tên nam nhân xấu xa dụ dỗ, vốn tôi định kê đơn gã, sau đó dùng đồng đồ trong chiếc túi da màu đen kia để làm đạo cụ, cuối cùng chụp vài tấm ảnh làm kỷ niệm, để tên nam nhân kia từ bỏ bà xã của nó, ai dè...”

Dừng lại một chút, hắn nhẹ nhàng xoa bóp móng của William, mê đắm nói: “Thế nhưng sau khi cậu bị kê đơn, thật sự là rất đẹp, rất mê người, hại tôi không chế không được, nên mới làm đến cùng.”

Chuyện đêm hôm đó, từng khiến cho William rất cảm phẫn, thế nhưng hiện nay tâm tình của y đang tốt vô cùng, cho nên y chỉ cảm thấy buồn cười khi nhớ lại.

Trác Hoành Tứ nắn nắn móng của y, William cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, liền giơ tay ra nhéo móng hắn.

“Tôi bỏ tiền bao dưỡng anh, sao chỉ có mình anh được nắn móng tôi, tôi cũng muốn nhéo cho đã nghiền.”

William lớn mật nói, khiến cho Trác Hoành Tứ cười khê: “Có muốn tôi đánh cho gã mấy quyền hay không? Đầu là lỗi của gã, nên đêm kia cậu mới gặp phải tôi.”

Đôi tay Trác Hoành Tứ ly khai cánh móng của y, bắt đầu chậm rãi mơn trớn lên vùng ngực.

“Không được, tôi phải cảm tạ gã, nhờ gã nên tôi mới có thể bao dưỡng được một tình nhân nóng bỏng như vậy.”

“Nói như vậy, cậu cảm thấy đêm qua tôi phục vụ rất tốt đúng không?”

Trải nghiệm đêm qua quả thực đã vượt quá sức tưởng tượng, William không chỉ thỏa mãn, mà y còn thấy toàn thân thần thanh khí sảng, nếu không phải hôm nay có chuyện quan trọng, thì bây giờ chắc y vẫn còn nằm lại trên giường, đợi Trác Hoành Tứ bước vào trong phòng, nhào đến bên người của y. (Aizz, ko còn lời nào để nói. Em ý đúng là một trong những em thụ hảo sắc nhất mùa giải.)

“Phi thường thỏa mãn.”

William nâng cằm lên, vô cùng khát cầu nụ hôn, y dùng thanh âm khàn khàn gợi tình để trả lời.

Trác Hoành Tứ triển miên hôn lên đôi môi của y, hai tay khoát lên đầu vai William.

Khí tức của William lại bắt đầu hỗn loạn, hôn hồi lâu, y mới đẩy Trác Hoành Tứ ra.

“Tôi phải đi về nhà Taylor, gần đây tôi đang ở nhà của anh họ, còn một ít vấn đề chính sách cần phải thương thảo, nên tôi không thể ở lại đây được.”

Trác Hoành Tứ phảng phất cũng biết y còn vương bận nhiều sự tình, phi thường thẳng thắn tiễn William ra tới cửa, còn hôn lên mặt của y một cái.

“Lúc nào có thể gặp lại cậu?”

“Lúc nào tôi rảnh rỗi.”

William nói ra thật lãnh đạm, dường như sự phóng túng đêm qua căn bản không hề tồn tại.

Trác Hoành Tứ cũng không hỏi gì thêm, có lẽ hắn đã sớm biết cá tính ngoại lãnh nội nhiệt của William, hắn mở cửa, sau đó tiễn y đi ra ngoài.

“Số điện thoại di động của tôi ở bên trong, tùy thời đều có thể tìm tôi.”

Từ trong túi xuất ra một chiếc điện thoại di động màu sắc rực rỡ, Trác Hoành Tứ cầm lấy đưa cho William.

William hơi giật mình một chút, lập tức biết đây là do Trác Hoành Tứ đã chuẩn bị trước, lúc này muốn tặng lại cho y. (Ờc trai bao tặng dt kìa @_@)

Y im lặng nhận lấy, nhét vào trong túi quần, chậm rãi đạp nhẹ vài bước về phía trước, sau đó y khe khẽ dâng lên một nụ hôn sâu trên khuôn mặt của đối phương.

“Chờ tôi trở về xem kĩ danh sách của những người đã tham gia yến hội đêm qua, sau đó tôi sẽ liên lạc với anh.”

Đây mới là mục đích chính mà William quay về nhà Taylor.

Trác Hoành Tứ vỗ về mái tóc vàng của y, hẳn biết rõ William trở lại nhà Taylor tựa như tiến nhập vào long đàm hổ huyết, thế nhưng hẳn không có cách nào để giữ y lại, hẳn biết cho dù có lợi dụng các mối quan hệ, thì cũng không thể lấy được bản danh sách tối hôm qua.

“Phải cẩn thận, không chừng tên sát thủ nhất được thiếp mời của người khác, hoặc là quen biết với chủ nhân của bữa tiệc.”

Trác Hoành Tứ nhắc nhở y.

“Tôi tin tưởng Taylor sẽ không đối xử với tôi như vậy đâu, trong đó nhất định có vấn đề.”

William liền ngẩng mặt lên phản bác.

Ánh mắt của y rất cố định, khiến cho ***g ngược Trác Hoành Tứ cảm thấy một trận co rút, tính cách quật cường cùng dũng khí của y khiến hẳn rất thích thú, nhưng đôi khi cũng làm cho hẳn lo lắng vô cùng.

Hắn vươn tay ôm William vào trong lòng: “Nếu có tin tức gì thì phải lập tức liên lạc với tôi, tốt nhất là đi khỏi nhà Taylor, đến đây ở với tôi cho an toàn. ”

William không có trả lời, chỉ là nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, ly khai khỏi vòng tay ôm ấp của hẳn.

Sau đó y cũng không quay đầu lại mà rời đi, dường như William biết rõ đây chính là thời khắc mà mình phải tự lực cánh sinh, bất luận kẻ nào cũng không thể giúp đỡ cho y được.

Ngoại trừ chính bản thân mình.

Sắp hoàn rồi,dạo này lượt rate giảm thê thảm luôn T__T”

9. Chương 9

Vừa nghĩ đến William một mình trở lại gia đình Taylor, liền lĩnh điều tra danh sách buổi dạ yến, hẳn lại cảm thấy bất lực, chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn y dần thân vào nguy nan, sự cảm giận bản thân cũng tự dưng chậm rãi trôi dạt trong lòng.

Hắn đứng đợi tại một góc âm u, chính là muốn giải quyết dứt điểm sự tình dây dưa của Từ Thông Văn, hẳn đã tranh thủ hỏi thăm chuyện của ả Tiểu Phân cùng tên nam nhân kia.

Gã nam nhân kia tên gọi Lý Kỷ Hoa, còn Tiểu Phân lúc này nghiễm nhiên đã trở thành lão bà của gã, mọi chuyện lớn nhỏ trong quán đều do cô ta chưởng quản, bất quá hình như Lý Kỷ Hoa chỉ muốn lợi dụng cô ả để chinh Từ Thông Văn mà thôi.

Từ Thông Văn vừa trở nên sa sút, Tiểu Phân liền trở thành một cục kẹo cao su dán chặt lấy gã không buông, gã chịu không nổi sự đeo bám của cô ta, nên hai người thường xuyên phát sinh khắc khẩu.

Xem ra không lâu sau bọn họ cũng sẽ rã đám cả thôi, căn bản là không cần hẳn nhúng tay vào, thế nhưng hiện tại tâm tình của Trác Hoành Tứ đang rất là khó chịu, hẳn cần phải động thủ để phát tiết tức giận, gã Lý Kỷ Hoa này đúng là một sự lựa chọn sáng suốt.

Thấy Lý Kỷ Hoa sắp đi vào trong quán, Trác Hoành Tứ từ trong bóng tối chậm rãi bước ra.

Ngọn đèn nê ông lóng lánh màu sắc, rực rỡ lan tỏa trong đêm đen, ánh sáng thay đổi biến hoá liên tục, chúng xoay chuyển không ngừng trên khuôn mặt Trác Hoành Tứ, trong một khoảng thời gian ngắn, đối phương khó có thể trông thấy rõ được diện mục thật sự của hẳn.

Hắn chạy đến tóm lấy Lý Kỷ Hoa, động tác nhanh nhẹn tựa như sét đánh.

Lý Kỷ Hoa bị Trác Hoành Tứ kéo vào trong hẻm vắng, gã đứng không vững mà ngã nhào trên nền đất dơ bẩn.

“Mày... Mày là thằng nào, chẳng lẽ không biết Lý Kỷ Hoa là ai sao?”

Cho dù Lý Kỷ Hoa ra sức giả vờ bình tĩnh, nhưng khó có thể che giấu được sự hoảng loạn trong giọng nói đầy run rẩy, nhất là kẻ đang đứng trước mắt gã tựa hồ tràn ngập ác ý.

Trác Hoành Tứ chỉ trả lời bằng cách giơ chân lên, dùng hết sức đá mạnh vào ngực gã.

Lý Kỷ Hoa đau đến nước mắt ngang dọc, một bộ dáng đầy uất ức, khiến Trác Hoành Tứ không muốn đánh gã, vì hấn ngại làm bẩn tay của mình.

“Mày dám đánh tao? Chờ các anh em của tao đến đây, mày sẽ xong đời!”

Bộ dạng bạc nhược, ngay cả phản kích cũng không dám, chỉ dám nói ra mấy lời ngoan cố và vô dụng, khiến Trác Hoành Tứ nghe xong, càng cảm thấy gã nam nhân này hạ cấp vô cùng.

Hiện tại nhìn thấy gã trưng ra bộ mặt không đứng đắn, Trác Hoành Tứ cảm thấy thật buồn nôn. (Lay anh, người ta xinh trai lắm, anh làm gì mà chê dữ vậy = =)

Trác Hoành Tứ không khỏi cảm tạ ông trời lần trước đã cho hấn gặp phải William, William cùng gã nam nhân thô bỉ này, quả thực là cách biệt một trời một vực. (Khỏi cảm ơn, ko phải ông trời làm đâu =)). Ông đang tức đến giậm chân ở trên kia.)

Nếu lần kia hấn gặp phải chính là tên Lý Kỷ Hoa uất ức vô dụng này, thì hấn không cần tự mình ra tay, chỉ cần tung ra một ít ảnh chụp hạ lưu, cũng đủ làm cho gã ba tháng ăn không ngon.

Thấy đối phương lại muốn giơ chân lên để đá mình, Lý Kỷ Hoa cũng không thể nhẫn nại được nữa, lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ, lộ ra bộ dáng đáng thương vô cùng.

“Đại ca, xin lỗi, em sai rồi, em không biết là người nào đã bảo anh đến giáo huấn em, thế nhưng em nhất định sẽ sửa đổi, trong túi của em còn có tiền, xin tặng đại ca uống trà, cầu đại ca không nên đánh nữa...”

Lần này Trác Hoành Tứ lại trả lời bằng cách tổng thêm một cước vào gương mặt tuấn tú dùng để kiếm ăn của Lý Kỷ Hoa, kiểu này thì mấy tháng nữa gã cũng đừng nghĩ đến việc bước ra khỏi nhà để tiếp khách.

“Lão đại nhà tao muốn đòi lại công bằng cho Tiểu Phân.”

Chỉ thấy Lý Kỷ Hoa dùng tay quệt vết máu trên mặt, ánh mắt lộ ra quang mang hung ác độc địa.

Trác Hoành Tứ không cần nghĩ cũng biết, nam nhân này khi thiện phạ ác (có lẽ là e sợ người ác hơn mình, nhưng lại khi dễ người hiền lành), một khi gã thoát ly khỏi hiểm cảnh, nhất định gã sẽ đi tìm Tiểu Phân tính sổ, nói không chừng còn đánh cho cô ta chết đi sống lại.

Dù sao hậu quả này đều là do bọn chúng tự tìm lấy, dám hợp tác hãm hại Từ Thông Văn, đợi đến khi song phương không còn giá trị lợi dụng nữa, thì cũng sẽ tự chia tay nhau.

Bất quá ả Tiểu Phân này lòng dạ thật ác độc, Từ Thông Văn đối với cô ta luôn ngoan ngoãn phục tùng, vậy mà sau khi ả bán đứng Từ Thông Văn xong, cũng không cảm thấy lương tâm bất an, có thể thấy được căn bản cô ta là một nữ nhân đầy nham hiểm và mưu ma chước quỷ.

Từ Thông Văn không dạy được nữ nhân này, vậy cứ để nam nhân khác giúp cho cô ta nếm mùi đau thương.

Trước đây Từ Thông Văn cưng chiều cô ta như bảo bối, mà cô ta đâu có thêm coi trọng, thậm chí còn lấy oán trả ơn; đợi gã nam nhân này quyền đầm cước đá vô mặt cô ta, có lẽ cô ta sẽ hối hận vì lỗi lầm của mình, hồi tâm chuyển ý trở lại bên cạnh Từ Thông Văn.

Còn nếu như cô ta vẫn ngoan cố không chịu trở về, thì cũng tốt, Từ Thông Văn không nên lưu giữ loại nữ nhân ác độc này ở bên cạnh.

Trác Hoành Tứ lại dùng lực đá Lý Kỷ Hoa một cước, sau đó mới đi khỏi con hẻm nhỏ.

Vừa sử dụng bạo lực xong, khiến cho a-đrê-na-lin (*) của hấn tăng vọt, hiện tại bỗng nhiên Trác Hoành Tứ rất muốn được nhìn thấy William.

((*) tuyến thượng thận,có lẽ muốn ám chỉ sự hưng phấn)

Hắn biết William dũng cảm, kiên quyết, nhưng có một số việc không nên đơn độc giải quyết, hắn muốn chia sẻ với y tất cả mọi sự việc khó khăn và nguy hiểm trên cõi đời này.

Vì vậy hắn không chút do dự, liền cầm lấy điện thoại di động, gọi đến số điện thoại mà hắn đã đưa cho William.

“Cưng ơi, lúc này tôi rất muốn thấy cậu, tôi sẽ đến nhà Taylor để tìm cậu, tôi lập tức đi ngay đây.”

Mặc kệ đầu dây bên kia truyền đến câu trả lời là gì, hắn vẫn xem như William đã đồng ý, lập tức tắt điện thoại.

Đến khi Trác Hoành Tứ đóng cửa xe, thì một loại cảm giác thoải mái liền truyền đến,khiến cho tâm tình của hắn vô cùng thư giải.

Mặc kệ sẽ phát sinh bất luận chuyện gì, hắn vẫn muốn cùng với William đối mặt, Trác Hoành Tứ thề với lòng, tuyệt đối sẽ không để cho y gặp nguy hiểm, thậm chí là bị một tổn thương nho nhỏ.

Trong nhà Taylor lúc này cũng không có người lai vãng, William dùng chìa khóa mở cửa, tiến nhập vào bên trong.Gian phòng là một mảnh an tĩnh, xem ra bọn họ vẫn chưa về nhà.

Khi y nhận được điện thoại của Trác Hoành Tứ, muốn bảo hắn đừng tới đây, thế nhưng Trác Hoành Tứ lại dùng ngữ khí kiên định để đáp trả, khiến trong lòng y chợt nảy lên một tia ngọt ngào không tên.

William biết Trác Hoành Tứ lo lắng cho mình, thế nhưng y chẳng bao giờ dám hoài nghi Taylor, bởi vì Taylor căn bản là không có khả năng gây bất lợi cho y, William tin tưởng đây đều là do người khác gây nên.

Hiện tại y cần phải tìm thấy danh sách khách mời đêm dạ yến, y biết nó đang nằm trong máy vi tính của Taylor, hơn nữa thái độ làm việc của anh họ rất nghiêm cẩn, không có khả năng sẽ để đồng nghiệp mời lung tung ở bên ngoài.

William đi tới phòng làm việc mở máy vi tính, nhưng mà vừa mới mở hồ sơ,bên ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng chuông điện,lúc này trái tim của y thật sự rất kinh hoàng.

William đi ra khỏi phòng, vừa mới mở cửa, Trác Hoành Tứ đã đứng trước mặt y.

Trác Hoành Tứ ôm cổ William, sau đó còn hôn nhau đến khó khăn chia lìa, tựa như muốn đem y tiến nhập vào thân thể của chính mình, càng muốn xác nhận xem hiện tại y có an toàn hay không.

“Nếu như đang ở nhà của tôi, thì tôi đã ẵm cậu lên giường rồi.”

Trác Hoành Tứ thốt ra lời nói bất mãn, khiến William bật cười một trận, hai người vừa mới vượt qua một đêm khó quên, thế nhưng hiện tại vừa nhìn thấy đối phương, vẫn như cũ khát cầu nhiệt độ cơ thể của nhau ; tuy rằng lúc này William cũng rất ham muốn, thế nhưng chính sự quan trọng hơn, hưởng chi trường hợp cũng không thuận tiện.(nếu tiện chắc 2 ẻm làm luôn rồi ==)

“Để lần sau đi! Lần sau tôi sẽ cởi sạch toàn thân, chủ động nằm trên giường, để cho anh hầu hạ tôi thật tốt, nha.”

Tràng cảnh sống động đó dường như đang phảng phất xuất hiện trước mắt, hai mắt Trác Hoành Tứ lờ lờ chiếu sáng:”Rất đáng giá để chờ mong, cậu đã nói được thì phải làm được đấy nhé. ”

Đôi tay không thành thật của hắn, đã bắt đầu khê vuốt lên thắt lưng William.

William cũng không đẩy tay hắn ra, vừa bực mình vừa buồn cười, bảo hắn vuốt nhẹ một chút.

“Đừng phá nữa, hiện tại phải làm cho xong việc, tôi biết danh sách yến hội nằm trong máy vi tính của Taylor, đang muốn tìm thử, anh mau giúp tôi một tay đi nào.”

William cùng Trác Hoành Tứ nắm tay nhau tiến nhập phòng làm việc, sau khi bản danh sách đã được in ra trên bảy tờ giấy lớn, William vừa mới vươn tay,chuẩn bị cầm lấy, thì cửa phòng làm việc đột nhiên bị khai mở.

“Chú...” William kinh ngạc không ngớt.

HenRy nhìn thấy hai người đang đứng bên trong phòng, lão chậm rãi bước từng bước: "William, cháu đang làm cái gì vậy? Đây là máy vi tính của Taylor, cháu đang in tư liệu gì thế?"

William không hề giấu diếm, y lấy xấp danh sách ra, đưa tới trước mặt chú của mình, để lão có thể nhìn cho rõ.

"Chú, cháu hoài nghi trong yến hội có người muốn gây bất lợi cho cháu, nên cháu mới điều tra bản danh sách này, xem có điểm nào kỳ quái hay không..."

Kế tiếp, y lại tự biên tự diễn nói: "Chắc những việc đó chú cũng đã nghe Taylor nói qua rồi nhỉ, hiện tại anh ấy đang vội, nên muốn cháu về nhà trước để in những tư liệu này, sau đó sẽ cùng nhau thương thảo."

HenRy chỉ cúi đầu nhìn bản danh sách một chút, tựa hồ cũng không hề có hứng thú.

Lão dò xét toàn thân nam nhân Châu Á đang đứng bên cạnh cháu trai mình, vẻ mặt không hờn giận: "Người này là bạn của cháu sao?"

William gật đầu: "Đúng vậy, hắn là người bạn đầu tiên mà cháu quen ở Đài Loan, quan hệ của bọn cháu rất thân mật."

HenRy rất không khách khí mà tiếp tục hỏi: "Có bao nhiêu thân mật?"

Tuy William vẫn mỉm cười trả lời, thế nhưng ý tứ cự tuyệt thì phi thường rõ ràng.

"Đây là chuyện riêng của cháu, chú không nên hỏi nhiều."

"William, từ khi đến Đài Loan, cháu cứ luôn miệng nói là có người muốn gây bất lợi cho cháu, nhưng mà chú nghĩ tất cả đều là do chính cháu tự huỷ hoại mà thôi, căn bản là không có bất luận chứng cứ gì cả. Có lẽ do cháu đã mất đi song thân nên quá mức thương tâm, không thể thoát khỏi sự dằn vặt và bi thống, bởi vậy tinh thần mới bị suy sút nghiêm trọng."

Lúc này, Taylor cũng đi vào phòng làm việc, khi y vừa nhìn thấy bản danh sách trong tay William, trên mặt lại lộ ra biểu tình trầm thống.

Vừa nãy y đứng ở phòng khách, đã nghe được lời nói dối của William, y cũng không rõ vì sao em họ mình phải nói dối như vậy? Vì sao lại bảo mình đã đồng ý cho phép in ấn danh sách?

"William, vì sao em lại tự tiện in danh sách yến hội, lẽ nào em không tin chúng tôi sao? Em cho rằng anh và cha đã mời sát thủ đến yến hội để ám sát em chăng?"

"Đương nhiên em không hoài nghi hai người, thế nhưng em cần kiểm tra danh sách..."

William còn chưa có nói xong, Trác Hoành Tứ liền cắt ngang lời nói của y.

"Đây là hoài nghi hợp lý, thiệp mời là do các người phát mà, hơn nữa yến hội tư nhân này kiểm soát rất nghiêm mật, người không có thiệp mời, căn bản là không thể vào được; nếu thật sự có sát thủ, lẽ nào chúng tôi lại không có quyền hoài nghi chủ nhân buổi tiệc muốn mưu hại khách nhân, nên mới phát thiệp mời cho sát thủ sao?"

"Nói vậy! William, rốt cuộc là cháu bị điên rồi đúng không, cháu cũng điên giống như cha mẹ của cháu. Cho nên cháu mới cố chấp như thế."

HenRy tức giận đến mức hai gò má đỏ bừng, sau đó lại thở dài, dường như căn bản là không thể tưởng tượng được lại nghe từ trong miệng William nói ra những lời hoài nghi bọn họ. Lão nghe bạn của y nói như vậy, có nghĩa là William cũng không nghĩ khác.

William thấy lão thở dài thở ngắn, y hỏi vặn lại: "Chú, vì sao chú lại nói như vậy? Chuyện này thì có liên quan gì đến người nhà của cháu?"

Hai cha con HenRy cùng Taylor liếc mắt nhìn nhau, lão chỉ lắc đầu chứ không thêm nhắc lại.

William thấy lão thở dài thở ngắn, y hỏi vặn lại: "Chú, vì sao chú lại nói như vậy? Chuyện này thì có liên quan gì đến người nhà của cháu?"

Hai cha con Henry cùng Taylor liếc mắt nhìn nhau, lão chỉ lắc đầu chứ không thêm nhắc lại.

Về mặt Taylor hơi khó xử, y nói ra chuyện tình ngày xưa, đây cũng chính là lý do vì sao, sau khi nghe em họ kể về tên sát thủ ở khách sạn, thì trên mặt y lộ ra vẻ bất dự, thậm chí còn vô Pháp tin tưởng lời nói của William.

“William, cha mẹ của em khi còn sống, bọn họ cũng có chứng vọng tưởng mình là kẻ bị hại, bọn họ đã báo cảnh sát rất nhiều lần, nhưng lại không hề đưa ra được một chứng cứ nào có thể chứng minh là có kẻ muốn ám sát bọn họ.

Ngay cả tai nạn giao thông vào ngày mưa năm đó, cũng có rất nhiều lời đồn đãi nói rằng bọn họ đã tự sát; bởi vì đến nay vẫn chưa tìm được thi thể, cho nên chúng ta cũng không thể phản bác những tin đồn trên.”

Vừa nghĩ đến khuôn mặt hiền hòa của cha mẹ, William chẳng tin nổi hai người ấy lại muốn tự sát, huống hồ gia cảnh nhà bọn họ vô cùng giàu có, sinh hoạt cũng vừa lòng đẹp ý, có lý do gì để mà tự sát cơ chứ?

“Tất cả chỉ là những tin đồn nhảm nhí, cha mẹ của em tuyệt đối không có khả năng tự sát, nếu nói bọn họ bị người ta sát hại thì còn có thể; nếu như bảo bọn họ tự sát, tuyệt đối không có khả năng!”

William đề cập đến thân sinh phụ mẫu, khẩu khí không khỏi trở nên kích động, khiến cho Taylor có chút xấu hổ.

“Đây là lời đồn đãi bên ngoài, chúng ta làm sao có thể ngăn cản được miệng lưỡi của thiên hạ.”

Henry còn lớn tiếng trách cứ cháu trai, hoàn toàn không ủng hộ lời y nói: “Cháu đang nói gì vậy? Ý cháu muốn nói là có người muốn hãm hại cha mẹ cháu sao? Bây giờ cháu cũng giống như bọn họ, thần trí không rõ ràng. Cháu còn dám nói là cháu không bị mắc phải chứng hoang tưởng hay sao?”

Lão nêu ra hàng loạt những chuỗi lí luận xuyên tạc, khiến cho William không còn lời nào để nói, y vừa rồi chỉ là thuận miệng nói ra ý nghĩ của chính mình, cũng không phải thực sự cho rằng có người sát hại cha mẹ, y vẫn cho rằng tai nạn giao thông kia chính là một sự cố ngoài ý muốn.

“Chú, không phải cháu cho rằng có người sát hại cha mẹ cháu, mưa to đường trơn trượt, cho nên chuyện đó hẳn là xảy ra ngoài ý muốn, cha mẹ cháu không có tự sát.”

“Bất luận làm sao, cháu cũng nói là có người muốn ám sát cháu, còn nói trên giường ở khách sạn có vết đạn, thế nhưng Taylor đã sớm kiểm tra qua, nó có thấy cái gì đâu, sự lên án của cháu không có chứng cứ. Chúng ta hoài nghi tinh thần của cháu đã bị suy sụp nặng lắm rồi, cho nên chúng ta phải tước chức quyền của cháu.

Chú đã thông tri cho ban quản trị, hiện tại thể xác và tinh thần của cháu phi thường bất ổn, ban quản trị sẽ ủy nhiệm người khác lên đảm nhiệm chức vị tổng tài này.”

“Tôi nắm ba mươi phần trăm cổ phiếu trong công ty, các người không thể đối xử với tôi như thế được.”

Sắc mặt William đại biến, thoáng chốc đã hóa thành màu trắng xanh, y không thể tin được chính thân nhân của mình lại có thể đối đãi với mình như vậy.

Trác Hoành Tứ vẫn đứng ở một bên nắm lấy bàn tay William.

“Chú đã gọi điện cho một bệnh viện tâm thần, cháu cần được trị liệu thường kỳ. William, chỉ cần ở lại bệnh viện tâm thần một hoặc hai năm, tinh thần của cháu sẽ chậm rãi hồi phục.”

William tức giận đến toàn thân run rẩy, y không có điên, y biết mình tuyệt đối không có điên.

“Tôi không có điên. Nếu như ông cần đáp án, thì tôi sẽ nói cho ông biết, tôi không hề điên, cha mẹ tôi qua đời cũng đã hơn một năm, tôi đã có thể tiếp thu được chuyện đau lòng này, huống chi tôi căn bản là không có bệnh, tôi nghĩ mình cũng không cần phải thoái vị.”

Taylor tiến lên phía trước một bước, lo lắng nói: “Cha anh đã tìm được một vị bác sĩ khoa tâm thần rất nổi tiếng, William, nhất định em phải đồng ý trị liệu, thế giới này không có người nào muốn gây bất lợi cho em đâu, chúng ta cũng không có nói là em bị điên, nhưng em cần một thời gian thư giãn. Đợi đến khi em khỏe rồi, chỉ cần ban quản trị đồng ý, em vẫn được tiếp tục quản lí công ty...”

Taylor ngây thơ nói, khiến William chỉ biết trợn mắt nhìn.

“Đến khi vừa vào trại an dưỡng, nếu tôi bị phán là tinh thần rối loạn, thì ban quản trị cũng không đồng ý giao chức vị cho một người mắc bệnh tâm thần như tôi nữa chứ gì, anh cũng biết đây là tâm huyết cả đời của cha tôi, tôi tuyệt đối sẽ không ngồi yên để xem loại sự tình này phát sinh đâu.”

Thần tình Henry rất kiên định, thậm chí còn tuyệt tình nói rằng: “Việc đã đến nước này, có nói cái gì cũng đều vô ích. William, chúng ta đều là muốn tốt cho cháu, buổi họp ban giám đốc vào một tháng sau, cho dù cháu có làm gì đi nữa, thì cũng không thể nào ngăn cản được việc thay đổi tổng tài.”

“Người nào có khả năng sẽ trở thành vị tổng tài kế tiếp?”

Trác Hoành Tứ từ nãy đến giờ vẫn không nói gì, thẳng đến khi song phương bắt đầu giương cung bạt kiếm, hẳn mới hỏi thẳng ra vấn đề trung tâm.

Taylor nhất thời lặng im, thậm chí cũng không dám nói lời nào.

Còn Henry thì hoàn toàn không biết thẹn, lão thần nhiên nói: “Đương nhiên là Taylor, ngoại trừ Taylor nhà tôi ra, thì còn ai có thể đảm đương trách nhiệm này?”

William nhất thời tức giận đến đỏ mặt, y nắm chặt nắm tay, ánh mắt sắc bén cấp tốc đảo qua gương mặt đang nao núng của anh họ, còn có ông chú ruột... Hai người thân mà y luôn tin tưởng nhất.

“Thì ra đây mới là sự thực, không phải do tôi điên, mà là các người tham quyền đoạt lợi đến điên rồi, chỉ dùng một câu ‘bị bệnh thần kinh’ là muốn bức tôi xuống; chiêu này rất tàn nhẫn! Các người nhất định phải bắt tôi vào bệnh tâm thần thì mới chịu đúng không?”

Taylor lúng ta lúng túng giải thích: “William, sự tình không phải như em nghĩ đâu, hướng hồ chuyện này cũng còn chưa quyết định, chỉ là do cha anh, hơn nữa...”

Y bỗng nhiên ấp a ấp úng nói không được.

Trác Hoành Tứ nhàn nhạt nói: “Hơn nữa cha anh đang hô phong hoán vũ trong ban quản trị, chỉ cần William bị cách chức, vị tổng tài tiếp theo nhất định là anh.”

Taylor bị hấn châm chọc như thế, lập tức ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Trác Hoành Tứ: “William thật sự bị bệnh, cũng không phải tôi ham muốn vị trí này.”

William cũng không muốn nghe thêm điều gì nữa, y buông lỏng nắm tay, trên mặt tràn ngập ý chí chiến đấu cùng phản kháng, y sẽ không chấp tay tặng không công ty của cha cho kẻ khác, lại càng không muốn chịu thua dễ dàng như vậy.

Bởi vì cá tính của y không cho phép, tự tôn của y càng không cho phép.

Nếu chỉ như thế này mà nghĩ là có thể đánh bại được y, vậy khoảng thời gian một năm trời mà y đã nỗ lực điên cuồng còn có ý nghĩa gì nữa? Một năm tân tân khổ khổ vì công ty vận chuyển buôn bán, đổi lại được cái gì đây?

“Tôi sẽ không khách khí nữa, các người có thể tung tin là tôi bị điên, thế nhưng tôi sẽ không dễ dàng đầu hàng như vậy đâu, tôi sẽ lập tức bay về Anh quốc, vận động toàn bộ lực lượng để chơi với các người.”

Henry trăm triệu lần không ngờ y lại có thể ngoan cường như thế, bỗng nhiên lão hít sâu một hơi, cháu trai của lão đã không còn là đứa trẻ vừa mới tốt nghiệp trường trung học năm nào nữa rồi, hiện tại nhân thân của y tràn ngập ý chí chiến đấu cùng quyết tâm, tựa như người cha đáng sợ của y trước đây... Không, còn cường liệt hơn cha y nữa.

Cho tới bây giờ, Henry đều là nói thật. Chỉ cần lão xuất thủ, thì sẽ không thể nào thất bại được, lão đã tính toán ổn thỏa tất cả mọi việc, căn bản sẽ không có khả năng sai sót, lão không tin cháu trai mình có năng lực vẫn hồi xu hướng suy tàn, dù cho hiện nay khí thế của y có kinh người đến mức nào, thì cũng chẳng thay đổi được hiện thực, y thua chắc rồi.

“Cháu không có khả năng thành công đâu, ban quản trị đa số đều là người của chú, cháu không thể tìm được chỗ dựa đâu, cháu đã không còn đường để đi nữa rồi.”

William lãnh khốc cười, nếu không thử qua thì làm sao biết mình có thành công hay không, huống chi y sẽ không bao giờ thất bại.

“Phải vậy không? Chú, ông nghĩ rằng tôi vẫn còn là một đứa trẻ ngây thơ hay sao, chỉ một chiêu đơn giản như vậy mà cũng muốn đánh bại tôi ư? Một tháng sau, tôi sẽ quay trở lại, lúc đó tôi sẽ cho ông thấy, tôi vẫn ngồi ở vị trí tổng tài.”

Henry có điểm do dự, lão tuy biết rõ mình nắm chắc phần thắng, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt của cháu trai, lão lại cảm thấy bất an, đứa con nhu nhược của mình liệu có thể đấu lại y hay không?

Chap này thật rồi đời = =”

10. Chương 10

Henry biết, chỉ cần lão tung tin cháu trai bị điên loạn đi khắp nơi, thì William sẽ không còn tư cách để ngồi vào vị trí tổng tài nữa, tất cả mọi thứ đều đã được lão bí mật an bài ổn thỏa.

Thế nhưng đứa cháu trai lại không dễ dàng tiếp thu chuyện này, khí thế đầy hung mãnh tựa như một con mãnh hổ đang muốn xổ ***g, khiến cho bản thân lão trong khoảnh khắc ngắn cũng cảm thấy kinh ngạc không ngớt, càng đừng nói đến nỗi bất an từ trong nội tâm bỗng nhiên cấp tốc mở rộng, mồ hôi lạnh cứ thế mà nhỏ giọt trên trán lão.

“Cháu không có khả năng thành công đâu, tỷ lệ thành công của cháu chỉ có khoảng một phần trăm thôi, nếu cháu chấp nhận chịu thua, chú còn có thể tặng cho cháu một chức vụ nhân viên tại công ty...”

Cắt đứt lời nói giả tạo của lão, William khinh miệt liếc lão một cái: “Cho dù cơ hội chỉ là không phần trăm, tôi vẫn cứ làm, huống chi, theo lời ông nói thì tôi vẫn còn một phần trăm. Chú, ông đừng hòng dùng những lời này để mua chuộc tôi, tôi không bao giờ đầu hàng đơn giản như vậy đâu, chờ một tháng sau thì sẽ rõ kết quả; ông đã muốn đối phó tôi,thì tôi cũng không khách khí đâu.”

Nói xong, y liền chuyển hướng sang nhìn Trác Hoành Tứ.

Trác Hoành Tứ cũng âm thầm lộ ra ánh mắt tán dương đối với chí khí quật cường của y.

Cho đến khi bọn họ một đường đi thẳng ra khỏi nhà Taylor, đột nhiên William giơ nắm tay lên đè lại cái trán, nghĩ đến trận long tranh hổ đấu căng thẳng lúc này, bây giờ y mới cảm thấy toàn thân được hư thoát đôi chút.

Trác Hoành Tứ nắm cánh tay còn lại của William kéo vào trong xe hơi, ấn y ngồi lên chiếc ghế bên cạnh hắn.

William vẫn đang phần nộ không ngớt, y tức giận đến mức toàn thân đều run rẩy, không ngờ những người mà mình vốn xem là thân nhân, dĩ nhiên lại có thể lập ra âm mưu thâm độc để đối phó với y.

“Tôi vẫn luôn tin tưởng Taylor,nhưng không ngờ anh ấy cùng chú lại muốn bức tôi vào bệnh viện tâm thần.”

Trác Hoành Tứ nhẹ nhàng vỗ tay lên lưng y, cố ý nói tránh sang chuyện khác: “Biểu hiện vừa nãy của cậu khiến tôi ý loạn tình mê, tôi phát giác ra,càng lúc tôi càng say mê cậu.”

William vốn đang tức giận đến muốn khóc,nhưng vừa nghe hắn nói ra mấy lời đường mật hoàn toàn lạc đề như vậy, không khỏi trờ trờ mắt liếc xéo hắn. Nhưng cuối cùng y cũng đành phải chịu thua, vừa cười vừa đánh (yêu)lên cánh tay Trác Hoành Tứ một phát.

Trác Hoành Tứ ôm lấy đầu vai William, để y có thể thoải mái tựa cằm lên vai của mình.

Cơ thể Trác Hoành Tứ truyền đến một hương vị đầy nam tính, William ngửi ngửi, cảm thấy trong lòng an tâm không ngớt, cuộc tranh luận gay gắt ban nãy cùng với chú,dường như đã trở thành chuyện tình thật lâu trước đây.

William cũng biết mình không nên lún quá sâu vào loại tình ái này, có thể ngày mai y sẽ phải quay về Châu Âu, còn có một trận chiến rất ác liệt mà y cần phải đánh. Nếu như chú đã tự tin như thế, cũng có nghĩa là trong khoảng thời gian khi ông ta đến Đài Loan, đã lợi dụng các mối quan hệ để mua chuộc phần lớn các thành viên trong ban quản trị.

“Tôi muốn mua cho anh một bộ đồ thật thích hợp...”

Bên tai truyền đến thanh âm của William, Trác Hoành Tứ chớp chớp mắt: “Để làm chi vậy?”

William nhẹ vỗ về trong ngực hắn, đêm cuối cùng nơi xứ người, nhất định y phải được ở bên cạnh Trác Hoành Tứ.

“Tôi muốn nhìn thấy anh mặc vào, sau đó tôi sẽ cởi nó ra.”

Câu nói này tràn ngập tính ám chỉ, khiến Trác Hoành Tứ phải phì cười ra tiếng, hắn dùng lực đập mạnh vào chân ga để xe lao nhanh về phía trước.

“Không có vấn đề gì, vậy bây giờ chúng ta sẽ cùng nhau đi mua đồ.”

Bọn họ đi đến một shop quần áo sang trọng, chọn lựa một bộ quần áo phi thường thích hợp với dáng vóc của Trác Hoành Tứ; kiện y phục khiến cho đường nét vĩ ngạn trên người hắn hoàn toàn triển lộ, không hề bỏ sót một điểm nào, William chỉ cần đứng ở đằng xa nhìn thôi mà cũng chảy nước miếng ròn ròn.

....

....

Khi vừa bước chân vào nhà của Trác Hoành Tứ, William đã khấn cấp hôn lên môi hắn.

“Đêm nay là đêm cuối cùng tôi ở lại Đài Loan, ngày mai tôi sẽ quay về Châu Âu.” Ngụ ý rằng, đây chính là lần hoan ái sau cùng của cả hai người bọn họ.

Trác Hoành Tứ xem như không hề nghe thấy, hắn làm càn hôn đáp trả đối phương, hắn biết lòng William đang nóng như lửa đốt, hận không thể chấp cánh để bay nhanh về Anh quốc.

Huống chi thời gian một tháng thực sự là quá ngắn ngủi, đối với William mà nói là vô cùng hạn hẹp, y chỉ có một phần trăm cơ hội, nên cần phải ra sức nỗ lực hơn ai hết, chỉ dựa vào điểm quạt cường này thôi, cũng đủ để Trác Hoành Tứ càng thêm thương yêu nam nhân này.

Hắn vuốt ve mái tóc màu vàng kim mềm mại của William, nhàn nhạt nói: “Vừa nãy khi đang chọn y phục, tôi đã giúp cậu đặt vé máy bay, chín giờ sáng ngày mai sẽ xuất phát.”

William cảm kích hôn lên chiếc cằm cương nghị của hắn, y cũng không rõ vì sao Trác Hoành Tứ lại có thể thấu hiểu được tất cả tâm tư của mình, thế nhưng cảm giác quen thuộc và vô cùng gần gũi giữa hai người, làm cho y biết được trong ngực Trác Hoành Tứ đang suy nghĩ điều gì.

Y cũng cảm tạ Trác Hoành Tứ đã không có ý níu kéo mình ở lại, một đoạn nhân duyên mỏng manh tựa như sương sớm, lại khiến cho y toàn thân lửa nóng, tuy rằng thời gian rất ngắn, ngay từ đầu còn phát sinh ra loại chuyện khiến kẻ khác tức giận, thế nhưng hiện tại chỉ còn lại một phần hồi ức rất tươi đẹp và ngọt ngào.

Y biết mình không thể nào cứ ở lại Đài Loan này mãi được, bởi vì còn rất nhiều chuyện quan trọng cần phải giải quyết, y không thể ngồi nhìn tâm huyết của cha bị ông chú cướp trắng.

Thế nhưng William cũng không có khả năng yêu cầu Trác Hoành Tứ từ bỏ quốc gia của hắn, đi theo y về Anh quốc.

Y không làm được chuyện đó, thì làm sao dám yêu cầu Trác Hoành Tứ phải hy sinh vì mình? Bọn bè của Trác Hoành Tứ đều ở chỗ này, y không thể ích kỷ như thế.

“Anh yêu em, William. Em khiến cho anh ý loạn tình mê, khiến anh hận không thể vĩnh viễn được ở bên cạnh em.”(Chuyển wa em với anh, thật sến súa....)

Trác Hoành Tứ không ngừng day cấn bên tai William, thổ lộ lời tỏ tình ngon ngọt khiến kẻ khác phải nhuỷ cả chân; nhìn thấy lớp quần tây giữa hai chân của y cũng bắt đầu bị thấm ướt, Trác Hoành Tứ biết rõ đó không phải là mồ hôi, mà là khối dục vọng của y đang không ngừng khát cầu hấn chạm tay vào.

“Em nói rồi, em sẽ cởi sạch toàn thân, sau đó nằm trên giường của anh, để cho anh hảo hảo hầu hạ.”

William khinh suyễn đẩy Trác Hoành Tứ ra, sau đó từng bước từng bước cởi hết y phục trên người thả xuống nền đất.

Trác Hoành Tứ chuyên chú nhìn vào nhất cử nhất động của người đối diện, mỗi lần William cởi một thứ, khí tức của hấn lại càng lúc càng nặng nề hơn.

Cuối cùng, William cúi gập thắt lưng, cởi luôn chiếc quần lót đang che chắn bộ vị tư mật của mình.

Ngực Trác Hoành Tứ dường như đã hoàn toàn đông cứng lại, hấn dùng ánh mắt âu yếm dò xét thân thể ái nhân từ trên xuống dưới, nhần thần tràn ngập sự tán thưởng nồng đậm, ánh nhìn này cũng tác động đến cơ thể của William, đột nhiên nội tâm lại nảy lên một cỗ *** không tên nào đó.

“Được rồi, chúng ta lên giường thôi!”

Trác Hoành Tứ muốn ôm William, thế nhưng đối phương liền nhanh chân tránh khỏi tầm tay của hấn.

Đêm nay, y không muốn để cho Trác Hoành Tứ dễ dàng có được mình. William chỉ mong muốn, kỷ niệm đêm nay phải thật sự đáng giá đối với cả hai.

“Em dùng tiền bao dưỡng anh, bây giờ em còn chưa cho phép anh đụng vào em nha.”

Trác Hoành Tứ vỗ trán một chút, vừa nhìn thấy đôi mắt lờ lờ chiếu sáng của William, hấn biết đêm nay chắc chắn là không dễ ăn như vậy. Thế nhưng đường nhìn của Trác Hoành Tứ vô pháp ly khai cặp mông căng tròn trắng mịn kia, hấn thật hận không thể lập tức lao đến nắm lấy cặp mông mỹ miều ấy, sau đó một phát đánh thật sâu vào trong vùng cấm địa.

“Vậy em muốn thế nào?”

Thanh âm trở nên thô dát vô cùng, Trác Hoành Tứ cũng không nhận ra đây là âm thanh của chính mình.

William vẫn xem như không biết ánh mắt của hấn đang chuyên chú nhìn ở nơi nào, y cố ý ngoe nguẩy cặp mông, đi một bước thì lắc hai ba cái... khiến Trác Hoành Tứ bị khiêu khích đến toàn thân đều phát nhiệt.

“Anh không ngờ em lại là loại người thích khiêu khích kẻ khác, anh nghĩ cá tính của em rất nghiêm túc, không thể nào làm ra loại sự tình này được.”

“Chuyện anh không biết còn có rất nhiều.”

William lưu lại một câu nói tràn ngập sự bí ẩn và quyến rũ, y cầm lấy chiếc áo sơ mi mình vừa mới cởi ra, vòng ra phía sau lưng Trác Hoành Tứ, dùng áo somi bịt chặt hai mắt của hấn lại, rồi thuận tiện liềm nhẹ lên lỗ tai đối phương một cái, khiến toàn thân Trác Hoành Tứ nhấc lên một trận run rẩy.

William cười ra tiếng: “Anh đếm tới ba mươi thì có thể bỏ áo xuống, sau đó đi vào phòng tìm em.”

Trác Hoành Tứ khẩn cấp ê a đếm số, lúc vừa đếm đến số ba mươi, hấn lập tức giựt phăng chiếc áo somi xuống đất.

William không có ở trong phòng khách, hấn vội bước nhanh vào gian phòng của mình, khi vừa nhìn thấy cảnh tượng ở bên trong, tức thì bộ vị nam tính bên dưới hạ phúc đã vươn cao như một ngọn núi nhỏ.

William toàn thân xích lôa, y đang nằm ở trên giường của hấn, mở hai chân ra thật rộng, dùng tay nhẹ vỗ về lên đỉnh dục vọng cương cứng của mình, một màn khêu gợi đang diễn ra ở trước mắt, Trác Hoành Tứ thiếu chút nữa đã không thể nhần nại, chỉ muốn lao đến vỗ lấy đối phương, sau đó thoả thích yêu thương y.

William chậm rãi ngồi dậy, cái miệng nhỏ nhắn phun ra lời nói khiến cho kẻ khác muốn phát rồ: “Em đã nói là sẽ cởi y phục trên người anh.”

Nói xong, y ngoắc ngoắc đầu ngón út: “Lên giường đi anh.”

Trác Hoành Tứ mừng lắm, liền nghe lời bò ngay lên giường, đôi tay mềm nhũn của William lập tức giúp hắn cởi quần áo và đồ dùng hàng ngày, hơn nữa hai tay còn có ý xấu, dao động mơn trớn trên khuôn ngực rắn chắc của hắn; Trác Hoành Tứ chịu hết nổi, hắn dùng tốc độ ánh sáng để hôn lên cổ William, còn cố ý cắn y một ngụm.

“A... Đau quá...” William xoa xoa tay lên trên vết cắn đã bị ửng đỏ, liếc hắn một cái.

Tay Trác Hoành Tứ cũng không an phận, bắt đầu trượt xuống dưới, cuối cùng ấn thẳng vào lần rãnh giữa cặp mông tròn trịa, đúng như dự đoán, liền nghe thấy William hít mạnh một hơi thật sâu.

“Ồ nơi đây đều ướt đầm cả rồi...”

Lời nói cùng hành vi trắng trợn của hắn khiến William đỏ cả mặt, nhưng không có cách nào phủ nhận hay phản bác, vì nơi tư mật của mình vừa bị hắn vôn về một chút đã không ngừng co rút lại, phảng phất như đang chờ mong được Trác Hoành Tứ tàn sát bữa bãi, hơn nữa ban nãy khi còn ở trong phòng khách, y cũng đã ướt đầm cả quần.

“Em... Em nói rồi, em sẽ cởi y phục của anh...”

Trác Hoành Tứ liên tục khinh nhu nơi huyết khẩu, cũng không vội tham nhập, khiến cho cơ thể y vừa ngứa ngáy vừa khó chịu; William giãy dụa cái mông, muốn hắn mau mau đi vào, thế nhưng Trác Hoành Tứ vẫn đùa dai nhu lỏng nơi lối vào, không chịu tiến nhập, làm cho ý định muốn cởi quần áo của William đã sớm bay đến chín tầng mây.

“Tiến vào đi mà...” Dù có cố gắng cũng không thể kềm chế khát vọng, William đành phải nói ra lời thỉnh cầu đáng xấu hổ.

Nghe vậy, Trác Hoành Tứ bỗng nhiên mạnh tay đâm thẳng vào, William kinh hô một tiếng, bởi vì hai ngón tay của hắn đang mạnh mẽ xâm nhập bên trong cơ thể y, cảm giác kịch liệt đau đớn khiến nước mắt không ngừng tuôn trào, ngực cũng bắt đầu phập phồng thổ dốc.

“Lúc đầu hơi đau nhức một chút xíu... Nhưng lát nữa em sẽ thoải mái ngay.”

Trác Hoành Tứ tách cặp đùi thon dài hư nhuyễn của William ra, dùng khoang miệng ấm nóng hàm trụ tính khí đang dâng trào nhiệt hỏa kia.

William nhẹ kêu lên một tiếng, y thật không ngờ Trác Hoành Tứ lại chấp nhận hạ mình làm như vậy.

“Không cần làm như vậy đâu, em không quen...”

William lại thở gấp hơn, kỹ xảo cao siêu cùng lời lẽ mật ngọt của Trác Hoành Tứ khiến y không thể chống đối lại ***, y nắm chặt chần bông, không ngừng rên rỉ, cảm giác vui sướng trầm luân này, trước đây y chẳng bao giờ được hưởng qua.

“Nơi này là lần đầu tiên được người ta làm như vậy sao?”

Trác Hoành Tứ dùng đầu lưỡi ẩm ướt thử thăm dò trung tâm dục vọng của William.

William hơi giãy dụa thất lưng, muốn thoát khỏi sự âu yếm khiến mình đánh mất lí trí, y sợ mình không thể chống đỡ lại được sự cám dỗ của nhục dục.

“Ân... Ngô... Trác Hoành Tứ... đừng mà, không muốn...”

“Anh hỏi em, mà em vẫn chưa trả lời.” Trác Hoành Tứ rất bướng bỉnh hỏi lại, thế nhưng biểu tình trên mặt thoát nhìn cũng rất hưởng thụ, hắn thích thú khi nhìn thấy dáng dấp vô cùng xinh đẹp của William lúc y được hắn vuốt ve.

William bị âu yếm đến toàn thân hư nhuyễn, vốn y muốn khiêu khích Trác Hoành Tứ, nhưng hiện tại lại đổi thành Trác Hoành Tứ khiêu khích y.

Hơn nữa hắn nghĩ hắn đang hỏi vấn đề lông gà vỏ tỏi à? Có cần phải hỏi lộ liễu như vậy không cơ chứ? William tức giận trừng mắt nhìn hắn, nhưng trong mắt lại tràn ngập tình cảm mãnh liệt cùng những giọt nước mắt trong suốt, đây chính là lời thừa nhận rõ ràng nhất.

“Đủ rồi, rốt cuộc anh muốn hỏi mấy lần đây?”

Trác Hoành Tứ vùng lên vẻ mặt tươi cười đắc ý, hôn nhẹ lên hạ thân của William, ngón tay trong cơ thể y bỗng nhiên cổ sức co rúm lại, mỗi một lần kích thích đều làm cho William sắp đạt đến cao trào, yêu kiều cất cao thanh âm.

“Ngô... A a...”

“Nói như vậy, hai chỗ này đều là đất hoang a, hơn nữa anh chính là nam nhân đầu tiên đi khai hoang, thực sự là quá tuyệt vời, mỗi khi nhớ tới chắc là anh sẽ hưng phấn lắm đây.”

Trác Hoành Tứ bỗng nhiên cười thật cao hứng, nhân thân còn lộ ra tia hãnh diện và vô cùng tự hào, hình như hẳn rất vui khi biết mình chính là người nam nhân đầu tiên của William.

Đương nhiên Trác Hoành Tứ là người nam nhân đầu tiên và duy nhất của y rồi, vì ngoài hẳn ra, William chẳng bao giờ đồng ý để cho tên nam nhân khác ôm ấp, thế nhưng Trác Hoành Tứ nói trắng trợn như vậy, thật đáng thẹn cực kỳ, William nhịn không được cổ sức gõ đầu của hẳn một cái.

“Không cho anh dùng danh từ này để hình dung cơ thể của em, đó không phải là...Chỗ...Chỗ...”

Danh từ này có điểm cảm thấy hơi khó xử, nên William nói đến đoạn cuối thì lo ngậm miệng lại không dám hó hé nữa, nhưng Trác Hoành Tứ càng thêm phóng đảng duyệt liếm hạ thân của y, mà nơi tư mật kia, cũng bị đối phương không ngừng tiến công.

“Được rồi... Được rồi... Em sắp... Ngô...”

Toàn bộ thân thể William cong lại, đầu không kèm chế được mà khẽ lay động, y sắp phát tiết đến nơi rồi.

Trác Hoành Tứ rốt cục cũng chịu bỏ qua cho William, hẳn yêu thương vuốt ve lên phần dục vọng nóng rực, kéo chân y lên, rồi gác nó ở trên vai của mình, đẩy vào trong thân thể kia khối cự vật to lớn và cường ngạnh.

Dương vật của hẳn còn lớn hơn hai ngón tay ban nãy, khiến William tạm thời khó có thể tiếp thu, y nhứ chặt vùng xung quanh lông mày, có cảm giác Trác Hoành Tứ đã tiến nhập đến nơi sâu nhất trong cơ thể, sau đó không ngừng đánh vào đỉnh khoái cảm của y.

“A... A a a... A...”

Cảm nhận đau đớn vừa nãy tất cả đều đã biến mất hết, chỉ còn lại sự thoải mái muốn chết, cảm giác tê dại lui thẳng đến phần eo, khiến thắt lưng hư nhuyển không ngót, sau đó đến ngực, làm cho y hầu như không thể thở nổi, thậm chí luồng điện kia còn lên đến tận phần ót, khiến William ngoại trừ rên rỉ cùng thét chói tai thì cũng chẳng còn biết làm gì khác.

“Cực cương, đáng yêu quá, em cũng khiến anh thật thoải mái...”

Trác Hoành Tứ tiến công với tốc độ nhanh hơn, chân William hầu như cũng bị hẳn bẻ gãy, luật động của hẳn vừa mạnh mẽ vừa dứt khoát, nhưng vừa tiếp xúc với điểm mẫn cảm thì lập tức rút ra, sau đó lại một lần nữa xâm nhập, khiến William hầu như bất mãn đến muốn khóc.

” Trác Hoành Tứ... Trác Hoành Tứ...” William không ngừng kêu thét tên của hẳn, nước mắt tựa như những hạt trân châu lấp lánh, không ngừng rơi xuống gối.

Trác Hoành Tứ hôn lên đôi môi đỏ mọng của y: “Anh đây, cương, anh không đi đâu hết, anh sẽ luôn ở bên em.”(Á, sến wa’ mợi.)

Dường như Trác Hoành Tứ đang nói ra lời thề non hẹn biển, đồng ý suốt đời ở bên cạnh mình, William nghe thấy thì cảm động đến cực điểm, cho dù đây chỉ là lời nói dối, thế nhưng y vẫn vui lắm.

William ôm lấy cánh tay Trác Hoành Tứ, tùy ý để cho hẳn ôm chặt thân thể của chính mình, y chỉ cần giữ lấy một chút kỉ niệm nhỏ nhoi nơi trái tim hẳn, cả hai đều biết đây chính là đêm sau cùng, nên họ không ngừng lấy lòng đối phương, mặc kệ ngày mai có ra sao, chỉ cần cho đi tất cả sự nhiệt tình và không mong được đáp trả.

...

...

Bước lên máy bay trong nháy mắt, William không còn tiếc nuối điều gì nữa, tuy rằng tình cảm đêm qua thật mãnh liệt, làm cho việc di chuyển hơi có chút đau đớn, thế nhưng những đau đớn này...thật sự rất đáng giá.

Y không nói lời từ biệt, chỉ lặng lẽ ly khai khỏi nhà Trác Hoành Tứ, bởi vì nói lời tạm biệt thực sự rất khó khăn, chỉ cần cả hai đều có thể cảm nhận được tâm ý của đối phương là đủ, hà tất phải khiến cho hai người rơi vào tình cảnh nan kham khó chia lìa.

Bọn họ đều là người trưởng thành cả rồi, cũng đều minh bạch mối quan hệ thể xác này căn bản không hẳn là thật lòng.

Trước khi đi, William còn đặt một cọc tiền mặt trên gối Trác Hoành Tứ, tuy rằng y biết rõ tình cảm giữa hai người không nên dùng tiền tài để định giá, thế nhưng số tiền kia cũng có thể giúp ích cho Trác Hoành Tứ được nhiều điều.

Dùng tiền để kết thúc tất cả mối quan hệ dây dưa của cả hai thật sự khiến y rất sầu não, bất quá mối tình lưu luyến nơi đất khách này sẽ khiến William khắc cốt ghi tâm đến suốt đời.

Lần này quay về Anh quốc, nhất định sẽ phải đối mặt với một tràng khổ chiến, cho dù là Trác Hoành Tứ, cũng không thể bắt y ở lại đây.

William vừa đặt mông ngồi xuống, nơi tư mật lại truyền đến một cơn đau rất, mặc dù y không hối hận về sự phóng túng đêm qua, thế nhưng vừa nghĩ đến việc sẽ bay mười mấy tiếng đồng hồ mới đến Anh quốc, nếu máy bay xui xẻo gặp phải loạn lưu, một trận lắc lư cũng đủ làm cho y bị đau nhức đến chết.

“Cái này cho em...”

Một giọng nói quen thuộc từ bên cạnh truyền đến.

Trác Hoành Tứ rất ung dung, hắn ngã người nằm trên chiếc ghế ở kế bên William, xuất ra một cái đệm nóng đã được chuẩn bị từ lâu, hắn bảo William nâng mông lên, sau đó chèn xuống chỗ ngồi của y.

“Anh... Sao anh lại ở chỗ này?”

Bởi vì quá mức hoảng hốt, nên William ngơ ngác tùy ý để cho hắn nhét đệm xuống dưới mông mình; nhưng đúng là nhờ có mảnh đệm nóng mà mông y cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Trác Hoành Tứ lấy ra cọc tiền mặt mà William đã để lại vào buổi sáng, hắn nắm trong tay phe phẩy một chút.

“Là như vậy, anh nghĩ anh đã hầu hạ em chu đáo đến tinh tấn nhân vong, vậy mà em chỉ để lại có nhiều đây thôi thì đâu có được, muốn mua thuốc bổ cũng không đủ, nên anh quyết định đi theo em đến Anh, hầu hạ luôn trong chuyến công tác thì tiền phải được gấp đôi đó nha! Để kiếm tiền, anh đành liều mạng, đi theo em đến cùng trời cuối đất luôn.”

Lời hắn nói quá mức buồn cười, khiến William nhịn không được phải bật cười to, sự cô đơn ban nãy đã hoàn toàn bị thổi bay biến đi mất, càng đừng nói đến việc y đã từng xác nhận là: mối quan hệ thể xác thì không hề đáng giá.

Thật ra y không thể từ bỏ Trác Hoành Tứ, nhưng cũng không có mặt mũi nào yêu cầu hắn đi cùng mình đến Anh Quốc.

“Cùng, em sẽ không cho rằng chỉ cần mấy đồng tiền ít ỏi này là có thể đuổi được anh đấy chứ? Không ai nói cho em biết rằng loại người lưu manh như anh đây, chỉ cần anh để ý ai, thì anh sẽ giống như tấm da trâu quần lấy người đó, dù em có lột thế nào thì cũng không ra đâu.”

Nhìn thấy con người trong suốt đen láy của Trác Hoành Tứ, William thừa dịp bốn bề vắng lặng, liền in ngay một dấu hôn trên mặt hắn.

“Em cũng nghĩ như vậy, em nghĩ anh nhất định sẽ bám theo em cho đến chết.”

Trác Hoành Tứ ôm lấy hai vai William, hung hăng hôn lên môi y, hôn đến mức người trong lòng thở không nổi.

“Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền! Cực cực, suốt đời này, không, thậm chí còn hơn suốt đời, anh sẽ luôn quấn lấy em, quấn đến mức em chịu không nổi, rất cực không thể làm gì khác hơn là phải chấp nhận anh.”

Lời nói vui đùa của hắn, khiến William phì cười một tiếng thật lớn, tựa đầu vào trong ngực Trác Hoành Tứ.

Hai người hồn nhiên chẳng biết mấy vị tiên nhân ở trên thiên đình đang nhìn qua thủy tinh cầu mà tức giận đến sùi cả bọt mép.

Chân ái thì cho dù đời đời kiếp kiếp chuyển thế, cũng vô pháp cải biến, không phải hay sao?

Hoàn

Cha mẹ ơi,kết thúc sao quá vội vàng,khiến em bàng hoàng,ngỡ ngàng,tình iu kia chết lờ lảng.Vụ cty chả bik như thế nào L.Sao chị Tư nữ.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-tap>